

JOSIP PEĆARIĆ:
„RAZGOVARAJTE S VELIKIMA S POLAZIŠTA
PRINCIPIA, NIKADA NA KOLJENIMA“

Josip Pečarić

**„RAZGOVARAJTE S
VELIKIMA S POLAZIŠTA
PRINCIPA, NIKADA NA
KOLJENIMA“**

Zagreb, 2023.

Urednica i priprema za tisak:
Anđela Hodžić

KAZALO

UVOD	9
PRILOZI: PAVKOVIĆ: JESMO LI SE DOVOLJNO ODUŽILI OMILJENOM KARDINALU?	11
11. OŽUJKA – 21. OBLJETNICA SMRTI SLUGE BOŽJEGA KARDINALA FRANJE KUHARIĆA	14
ZADNJI DANI OMILJENOOG KARDINALA: U 4,20 SATI POPIO JE KAVU, ČAŠU VODE I PREMINUO U NADBISKUPSKOM DVORU	17
RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.	27
SUD U HAAGU – NAPAD NA HRVATSKE VRIJEDNOSTI	28
PISMA PREDSJEDNICI VLADE RH	43
LOGIKA I SUD U HAAGU	49
PORUKA KARDINALA KUHARIĆA –PRINCIPI SU ORUŽJE!	56
HAAŠKI SUD PREUZIMA ULOGU SRPSKOG MITA O JASENOVCU	63
ZA PONOS I DOSTOJANSTVO MORAMO SE IZBORITI SAMI	77

IZLAGANJE PROF. DR. MIROSLAVA TUĐMANA NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA	89
UZ PREDSTAVLJANJE KNJIGE „RASIZAM SUDA U HAAGU": OPET NAPAD „S DESNA"?	96
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	102
JESMO LI BALKANSKO PLEME?	102
JOSIPOVIĆEV RASIZAM	111
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEĆEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.	119
NITKO NAM NE ĆE POMOĆI!	119
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	126
PISMA BEZ ODGOVORA?	126
PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB, 2017.	137
PISMO PREDSJEDNICI	137
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	143
ODGOVOR DR. JOSIPU STJEPANDIĆU	143
VELIKOSRPSKI FAŠIZAM	147
DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.	152
DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.	152
O USTAŠAMA I SRPSKIM SLUGAMA	160
ZA DOM SPREMNI VS. ZVIJEZDA PETOKRAKA	166
MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.	174
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>GENERAL PRALJAK IV</i>	174
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	178
NAJVEĆI REVIZIONIST IM JE TUĐMAN!	178

ZDRAVKA BOŽIKOV, PREDSTAVLJANJE KNJIGE „MOJIH 100 KNJIGA“ AKADEMIKA JOSIPA PEĆARIĆA	183
PROF. DR, SC. MIROSLAV TUĐMAN, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	189
MATE KOVAČEVIĆ, PEĆARIĆEV POUZDANI VODIĆ U HRVATSKU ZBILJU	189
PROF. DR, SC. NEVEN ELEZOVIĆ, ZAGREB, 2021. ...	195
ZAHVALA NIKOLI ŠTEDULU I NE SAMO NJEMU	195
ZAHVALA PREDSJEDNIKU RH	201
MARIO FILIPI, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2021.	204
'OKLOPNO PRAVOSAVLJE'	204
ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESSOR EMERITUS? ZAGREB, 2023.	210
PISMO PREDSJEDNIKU DRŽAVE O GENERALU PRALJKU	210
DALIĆ I MODRIĆ U MOJIM KNJIGAMA, DRAGOVOLJAC.COM.	220
ZAVRŠNI TEKST: THOMPSON I DALIĆ ZA PONOSNU HRVATSKU	220
PRILOZI: HODAK: JEFTINA PROPAGANDA JUGO- NOSTALGIČARA OPET MARŠIRA NA ČELU KOLONE 223	
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA	
MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	229
ZLATKO DALIĆ ODBIO GLASOVATI: RAZOČARAN SAM ODносом FIFE ПРЕМА HRVATСKOJ, GDJE SU NAŠI NOGOMETАŠI?	235
PROGOVORIO O PONUDAMA/IZBORNIK DALIĆ OTVORIO DUŠU: “SAHRANIO SAM OCA I SJEO NA KLUPU. POTOP, NAVIJAČI ZVIŽДЕ”	238

SLOBINA HRVATSKA	240
PRILOZI: HODAK: ‘POBIJEDI LI U UKRAJINI PUTIN	
SLIJEDI NAM NOVA SRPSKA INVAZIJA’	243
VJEKOSLAV KRSNIK, ZAGREB JE VIŠE GLAVNI GRAD NEPOSTOJEĆE JUGOSLAVIJE NEGO	
REPUBLIKE HRVATSKE	249
DAN ŽENA UZ LEPU BRENU I JUGOSLAVENSKE ZASTAVE!	252
KAKAV TO MORAŠ BITI ČOVJEK DA SE DIVIŠ NEKOMU TKO JE PJEVAO KOLJAČIMA TVOGA NARODA U VOJNOJ ODORI TIH KOLJAČA?	254
AKADEMIK JOSIP PEĆARIĆ – ŽIVOTOPIS	256

UVOD

Dana 11. OŽUJKA bila je 21. obljetnica smrti sluge božjega kardinala Franje Kuharića. Neki portali su obilježili taj dan prigodnim tekstovima. U prilogu dajem tri takva teksta u kojima ugledni hrvatski kolumnisti pišu o našem kardinalu.

Kada se pišu takvi tekstovi obično autori izdvoje ono najvažnije što oni misle o onima o kojima pišu. Meni je zanimljivo da malo tko spominje njegove riječi izgovorene u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

A one su tako važne u državi koju su nam stvorili Hrvatski predsjednik akademik Franjo Tuđman i hrvatski branitelji, a današnji političari rade suprotno od onoga što im je savjetovao naš veliki kardinal Franjo Kuharić.

Šteta je što mnogo više naših kolumnista i ostalih domoljubnih Hrvata stalno ne podsjećaju na ove riječi kardinala Kuharića.

Zašto to ne rade?

Ili im ja pridajem važnost koje one to ne zaslužuju ili je u pravu bio prof. Zdravko Tomac kada je zadnji put predstavljao neku moju knjigu i rekao da ja uvijek kažem ono što mislim dok „mi drugi kalkuliramo“.

A ako je ovo drugo po srijedi onda nije ni čudo što nam je država ovakva kakva jest.

Država kojom vladaju oni koji razgovaraju s činovnicima iz svijeta klečeći na koljenima.

Država koju slobodno možemo nazvati Slobinom Hrvatskom.

Država u kojoj zbog toga ima sve manje i manje Hrvata.

Akademik Josip Pečarić

PRILOZI

PAVKOVIĆ: JESMO LI SE DOVOLJNO ODUŽILI OMILJENOM KARDINALU?

11/03/2023

Mladen Pavković

„Ako protivnik sruši moju kuću, ja ću njegovu čuvati. Ako ubije moga oca, ja ću štiti život njegova oca, ako sruši moju crkvu, ja njegovu neću ni dirnuti. To sam navijestio i to naviještam stalno. Jedno je zakonita samoobrana u granici etičkih principa i međunarodnih konvencija, a drugo je na zlo uzvraćati zlom: što ti meni više, ja tebi više“ – tako je među ostalim u vrijeme hrvatskog obrambenog Domovinskoga rata govorio jedan od najomiljenijih hrvatskih uzoritih kardinala Franjo Kuharić, koji je umro 11. ožujka

2002. u Zagrebu, a isti dan deset godina kasnije, pokrenut je postupak za njegovom beatifikacijom.

Franjo Kuharić je bio kardinal više od 20 godina. Imenovao ga je kardinalom papa bl. Ivan Pavao 2. veljače 1983. Kao kardinalu dodijeljena mu je naslovna, titularna, crkva S. Girolamo del Croati tj. crkva sv. Jeronima u Rimu, u sastavu poznatog Papinskog hrvatskog zavoda svetog Jeronima. Istu naslovnu crkvu ima danas i kardinal Josip Bozanić.

Ovaj veliki čovjek je u svojem četvrtstoljetnom nadbiskupovanju doživio uspostavu neovisne i međunarodno priznate države Hrvatske, te postao prvi predsjednik prve Hrvatske biskupske konferencije.

Pripala mu je čast da kao prvi hrvatski crkveni dostojanstvenik ugosti jednog rimskog prvosvećenika papu Ivana Pavla II., koji je na svečanom euharistijskom slavlju u Svetištu Majke Božje Bistričke blaženom proglašio njegovog zareditelja i svjedoka vjere kardinala Alojzija Stepinca.

Također se i ovog puta važno podsjetiti da je ovaj omiljeni kardinal uvijek ustrajao u obrani vjere, prava pojedinaca, inzistirajući na pravednosti i temeljnim načelima u doba komunizma, ali i hrvatskog obrambenog Domovinskoga rata.

Ali, i ovo je prigoda da se upitamo – Tko sve nema trg ili ulicu u Gradu Zagrebu? Evo, sada „mladi SKOJ-evci“ predlažu da neke ulice ili trgovi u glavnem gradu nose ime i po nekim komunističkim i partizanskim zločincima. Međutim, zaslужni pojedinci, poput zagrebačkog nadbiskupa i kardinala Franje Kuharića (1919.-2002.) i Svetog Oca pape Ivana Pavla II (1920.-2005.) u glavnom gradu ostali su do današnjih dana bez ikakvih spomena, iako su među najzaslužnijima za stvaranje slobodne, samostalne i nezavisne hrvatske države.

Dosad su s nekoliko strana upućene zamolbe i apeli da se po ovim velikanima u središtu grada nazove neki trg ili ulica, ali na sve to odgovor je – marginaliziranje i šutnja.

Osim što se po njima ne zovu ulice i trgovi, u Zagrebu nema ni njihovih spomenika ni biste.

Nisu zaslужili?

Zaslužili su više nego Ivan Goran Kovačić, August Cesarac, Vladimir Nazor, Krleža i niz drugih njima sličnih komunista i partizana, po kojima se nazivaju i neke najznačajnije hrvatske nagrade, ali i kulturne ustanove. Čak i škole!

Ako je suditi po ovom nesvakidašnjem činu, onda se stječe dojam da Hrvatska ne priznaje svoje velikane, ili pak da još „živi“ u bivšoj, propaloj Jugoslaviji.

Nakon II. svjetskog rata nije se moglo dogoditi da se zadrži neka ulica ili trg po imenu nekoga tko nije bio za „Tita i partiju“, a danas je normalno da oni koji su bili prvi kad je trebalo, koji su stvorili Hrvatsku, koračaju po ulicama i trgovima koji se nazivaju po istaknutim komunistima i neprijateljima Hrvatske i hrvatstva. Gdje toga ima?

U glavnom gradu, ulicu ili trg nema ni bl. Alojzije Stepinac, koji će danas-sutra biti proglašen i svetim!

Pa, kakva smo to država, kad ne možemo ni nakon njezine uspostave ulice i trbove nazvati po svojim junacima?

U Zagrebu i dalje postoji Trg dr. Franje Tuđmana. Nalazi se na periferiji grada, a po njemu uglavnom šeću psi i mačke, ili bolje rečeno – to je jedno od većih rugla ovoga grada.

Da nije bilo bivšeg gradonačelnika Grada Zagreba Milana Bandića, utemeljitelj hrvatske države dr. Franjo Tuđman ne bi imao ni svoj spomenik!

Zbog čega, hrvatski branitelji nisu u odborima za imenovanje ulica, trgovina, pa i škola i kulturnih ustanova, već smo i taj segment prepustili onima koji nas i time vraćaju u daleku prošlost, za koju smo mislili da je iza nas?

Evo, obljetnica je smrti jednog od najvećih Hrvata, a tek tu i tamo je to objavio neki portal!

Mladen Pavković

<https://kamenjar.com/pavkovic-jesmo-li-se-dovoljno-oduzili-omiljenom-kardinalu/>

11. OŽUJKA – 21. OBLJETNICA SMRTI SLUGE BOŽJEGA KARDINALA FRANJE KUHARIĆA

11. ožujka 2023.

Foto: Zagrebačka nadbiskupija

Na današnji dan 11. ožujka 2002. umro je znameniti hrvatski kardinal Franjo Kuharić. U trenutku smrti bio je u 82. godini života (rođen je 1919. godine u Gornjem Pribiću u poznatoj „Dolini Kardinala“).

Tekst se nastavlja ispod oglasa

Kardinal Franjo Kuharić otiašao je kao zagrebački nadbiskup u mirovinu 1997. godine, premda je uvjete za umirovljenje stekao već

1994. navršivši 75 godina starosti.

Papa Ivan Pavao II. ostavio je kardinala Kuharića na mjestu aktivnog nadbiskupa Zagrebačke biskupije još tri godine. Kardinal Kuharić dobio je titulu zagrebačkog nadbiskupa u miru (emeritus) i proživio u mirovini još gotovo 5 godina.

Rođen u mnogobrojnoj hrvatskoj katoličkoj obitelji, Franjo Kuharić je zajedno sa svojim sumještaninom Alojzijem Stevincem trajno obilježio povijest hrvatskog naroda i Crkve u Hrvata u za njega vrlo teškom 20. stoljeću. Svim srcem i dušom uvijek je pristajao uz Evangelje i nikada nije odustajao od evanđeoskih načela, čak i u najtežim trenucima po sebe i svoj hrvatski narod.

Franjo Kuharić – dva puta izbjegao atentat

Na njega je dva puta organiziran atentat od strane komunističkih vlasti: 1947. godine u Rakovom Potoku (koji je dobio ime „mali Staljingrad“, kako je pokojnik znao reći u šali) i 1948. godine u Jakovlju u Hrvatskom Zagorju. **Zbog toga je godinama spavao izvan župnog dvora kod pobožnih obitelji toga kraja u privatnim kućama, dok ga pod zaštitu nije uzela obitelj Razum kod kojih se trajno nastanio.**

Bio je i kamenovan zajedno s vjernicima na jednom hodočašću u Mariju Bistrigu.

Napadi i ubijanja svećenika i vjernika bile su svakodnevna pojava još godinama nakon završetka Drugog svjetskog rata. Bilo je to po uzoru kako su to činili boljševici nakon Oktobarske revolucije kada su smaknuli preko 40 000 pravoslavnih svećenika i monaha te spalili i uništili gotovo sve samostane i crkve u Rusiji. **Sličnim boljševičkim metodama jugoslavenski (hrvatski) komunisti ubili su gotovo 800 svećenika, redovnika i redovnica.**

Uopće, masovno ubijanje svećenika, časnih sestara i vjernika bio je „specijalitet“ gotovo svih revolucija od Francuske, preko Meksičke i Španjolske, a osobito uspješno provedenih komunističkih revolucija u zemljama poput Jugoslavije (Hrvatske i Slovenije).

Tekst se nastavlja ispod oglasa

Franjo Kuharić – omiljeni kardinal Hrvata

Srećom, dva atentata na pokojnog kardinala Franju nisu uspjela. Providnost i život doveli su ga do mesta biskupa 1964., a zagrebačkim nadbiskupom postaje 1970. **Kardinalom je proglašen 1983. i za vrijeme komunističke vlasti bio je moralni autoritet hrvatskog naroda i katolika Jugoslavije uopće.**

U vrijeme Domovinskog rata isticao se pozivima na praštanje neprijatelju u skladu sa Kristovim naukom pa je iz tog vremena zapamćena njegova izjava:

„Ako netko sruši tvoju kuću, ti njegovu čuvaj. Ako ti netko ubije oca, ti nemoj njegovog.“

Te riječi su u to teško vrijeme ogorčile mnoge koji su stradali od nemilosrdnog neprijatelja, ali pokojni kardinal nije ni u najtežim trenucima nikada odustajao od evanđeoskih načela i principa koje je još kao dječak dobio u pobožnoj obitelji krašičkog kraja.

Godine 2012. pokrenut je postupak za Kuharićevo proglašenje blaženim, a pokojni kardinal automatski dobiva naslov sluga Božji (lat. Servus Dei).

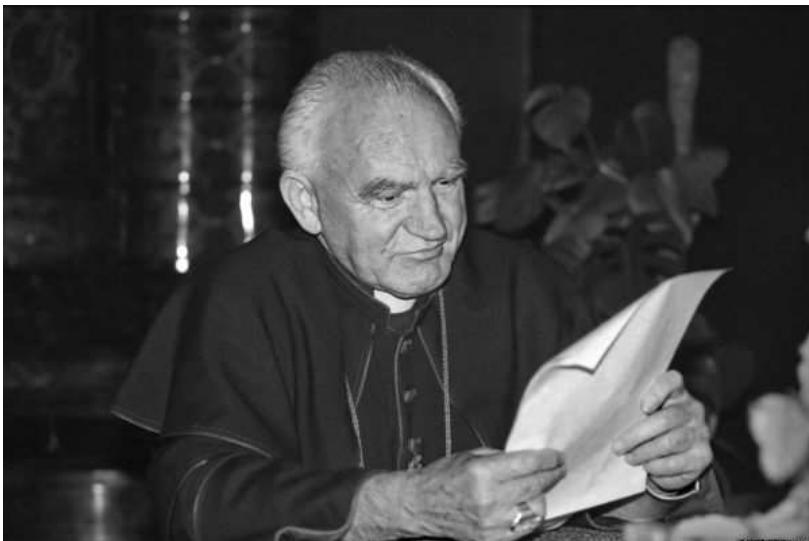
Dvojica velikana iz „Doline Kardinala“, blaženi Alojzije Stepinac i sluga Božji Franjo Kuharić, rođeni su blizu jedan drugog. Ukopani su još bliže, jedan pored drugog, u zagrebačkoj Katedrali koju Hrvati pohode časteći i moleći za zagovor na grobovima velikana teškog hrvatskog 20. stoljeća.

Mrtvi na Zemlji, i kao žive duše u Bogu, oni stoje kao vječni spomen na protekla bremenita vremena i snaga hrvatskog naroda za buduća vremena koja su pred nama.

Iz oporuke kardinala Kuharića

„Kao zagrebački nadbiskup i metropolita, molim svoju veliku duhovnu obitelj – Zagrebačku nadbiskupiju i cijelu Crkvu u hrvatskom narodu da čuva i živi cjelovitu katoličku vjeru, vjeru u osobnom, obiteljskom i narodnom životu. Istina će vas oslobođiti! Božje zapovjedi su temelj života svakog čovjeka, obitelji i naroda.“

<https://narod.hr/kultura/11-ozujka-21-obljetnica-smrti-sluge-bozjega-kardinala-franje-kuharica>

ZADNJI DANI OMILJENOG KARDINALA: U 4,20 SATI POPIO JE KAVU, ČAŠU VODE I PREMINUO U NADBISKUPSKOM DVORU

11. Ožujka 2023.

U umirovljeničkim danima nije mirovao. Sređivao je svoju osobnu dokumentaciju, čitao i posjećivao župe i svećenike. U Nadbiskupskom dvoru na Kaptolu primao je posjete, a redovito je bio i dalje pozivan na svečanosti i prijeme, kako crkvene tako i društvene i političke. Kardinal Franjo Kuharić umro je 11. ožujka 2002., no svoju oporuku sastavio je 20 godina ranije, **1982. godine**.

Predavši nadbiskupsku katedru svojem nasljedniku mons. Josipu Bozaniću, kardinal **Franjo Kuharić** počeo je mirno živjeti svoje umirovljeničke dane. Iselio je iz ureda i dijela Nadbiskupskog dvora u kojemu je dotad živio i preustroio taj prostor mons. Bozaniću, dotadašnjem biskupu krčkom te se smjestio u skromniji prostor, također u Nadbiskupskom dvoru na zagrebačkom Kaptolu. S njim je

ostala i njegova vjerna tajnica, **časna sestra Alix**, dok je dugogodišnji tajnik mons. Ivan Godina otišao na službu generalnog vikara u Varaždinsku biskupiju.

Premda je u travnju 1994. navršio dob od 75 godina i uvjete za umirovljenje, papa Ivan Pavao II. nije kardinala Kuharića odmah poslao u mirovinu. Isprva se nagađalo da je jedan od razloga bio upravo dolazak sv. Ivana Pavla II. te 1994. prvi put u Hrvatsku, no budući da se Kuharićeva nasljednika tražilo naredne tri godine, očigledno to **nije bio povod**. Ali, ta se tema redovito tih godina pojavljivala u javnosti, pa su neki uoči njegova 75. rođendana dana, iz njegove propovijedi na jednoj misi u Zagrebačkoj katedrali, protumačili da će se to dogoditi uskoro i prognoziralo se tko bi ga mogao naslijediti.

„To je sasvim jednostavna stvar i ne treba oko toga dramatizirati. Ne znam kako je na temelju moga govora u katedrali, kada sam citirao oporuku kardinala Stepinca, novinarima nadošla ta asocijacija?! Zakon je jasan. Crkveni zakonik, naime, kaže da se biskupi, kada navrše dob od 75 godina, umoljavaju da se stave papi na raspolaganje. Ja samo izvješćujem Svetoga oca da toga dana navršavam 75 godina, po određenom kanonu i stavljam mu se na **raspolaganje**. To znači da on može odmah donijeti odluku da se provede proces za nasljednika i da se mene umirovi, a može to i odgoditi. No to je pitanje procjene. Sigurno je da se sa 75 godina već teže nosi teret odgovornosti. Kažem, ja ču sve proslijediti Svetom ocu, a on onda kako bude. Ali mislim da se u mirovinu ne ide baš na rođendan“, rekao je tada kardinal Kuharić, koji je svoju službu nastavio obavljati s istom revnošću i elanom naredne tri godine.

U umirovljeničkim danima nije mirovao. Sređivao je svoju **osobnu dokumentaciju**, čitao i posjećivao župe i svećenike. U Nadbiskupskom dvoru na Kaptolu primao je posjete, a redovito je bio i dalje pozivan na svečanosti i prijeme, kako crkvene tako i društvene i političke. Umro je, praktički, iznenada i vijest o njegovoj smrti tužno je odjeknula cijelom Hrvatskom, kao i u dijaspori.

Dragocjeno svjedočanstvo je njegovog bliskog suradnika, ondašnjeg ekonoma Zagrebačke nadbiskupije mons. Jurja Jerneića, koji je te noć ispovjedio i dao popudbinu kardinalu Kuhariću.

Večernji list

DNEVNIKI MAGAZINI
HRVATSKI DNEVNIK S NAIJVEĆOM PAKLJENOM

ODR. SLOVNIK ČLNOV
UTOKAK
SADRŽAJ 15. 01. 2002

HRVATI I KATOLIČKA CRKVA
IZGUBILI VELIKOGA ČOVJEKA

**UMRO KARDINAL
FRANJO
KUHARIĆ**

Pogreb u
četvrtak u
11 sati u
zagrebačkoj
katedrali

“Mnogo puta sam pomislio na onu prvu večeru po mom dolasku na Kaptol. Ja mu nisam mogao u lice reći da sam došao da mu budem potpora. Jer, ako nadbiskup s tajnikom bilo kuda ode nema muške osobe u kući, i nije dobro starcu maknuti svaki oslonac, a to mu nisam mogao u lice reći. Ja sam bio ekonom **nadbiskupskog dvora**, i kao ekonomu, svaka potreba kuće je bila moja briga. Ali ono što sam na prvom susretu sa nadbiskupom Bozanićem čuo bilo je da će se pobrinuti i za kardinala Kuharića. Nije se tih dana ništa osjećalo, nit se je tužio posebno. On je imao svoj ritam života, nikad zakasnio, uvijek obučen u reverendi. I došlo je to jutro. Ja sam u susjednoj prostoriji kraj postelje imao telefon. Inače ga koji put nisam čuo, ali tada, to je bilo četiri sata i koja minuta, ujutro. Pozvonio je i ja sam na drugo ili treće zvonjenje već bio kod **telefona**“, posvјedio je mons. Jerneić prije dvije godina Hrvatskom katoličkom radiju.

Kardinal Kuharić pozvao ga je k sebi, on se brzo obukao i došao u **njegovu sobu**. „Čuj, varira mi tlak. Zvao sam doktora Beusa pa mi je rekao da popijem malo kave, nezgodno mi je buditi časne. Je l' bi ti mogao skuhati kavu? Bez šećera!“ Rekao sam mu: ‘Uzoriti, nema problema, bez šećera’ i otišao sam u kuhinju. Kavu znam skuhati. Donio sam mu šalicu. Rekao mu je doktor, šalicu – ne više. I dva decilitra vode nek' popije. I sad kao da želi da mu potvrdim da je to čaša od deci i pol, pa onda će dvije čaše popiti, ne pune, tako da budu dva deci, da bude točno jer želi posluhnuti liječnika. I ja sam sad bio uz njega. Popio je on tu kavu, popio je vodu i malo se mrštio – gledao je lijevo, desno. I kaže on meni: ‘Ajde uzmi štolu pa ćeš me **ispovijediti** i pomazati.’“, ispričao je mons. Jerneić, dodavši da su mu se od te molbe „noge ukočile“.

Pitam se pa tko sam ja da **ispovijedam jednog kardinala**. Ali s druge strane svećeniku je to dužnost. Ja sam to prihvatio, malo s tremom, i točno po redu: najprije isповјед, sveta pričest, jer pokraj njegove sobe je bila njegova kapela, i pričestio sam ga. ‘Tu su ti sveta ulja. Daj ti meni bolesničko pomazanje!‘ Ni jednom misli nisam pomislio da bi se nešto moglo dogoditi. Ima malo problem s tlakom i to je ta želja ispvjediti se, pričestiti i primiti bolesničko pomazanje. Pa dobro, to može svaki bolesnik. I on se još jedanput javio doktoru

Beusu. Doktor mu je rekao da će doći k njemu. To je sad moglo biti četiri sata i dvadeset i neka minuta. Rekao je doktoru da će se on pospremiti u postelju, a ja idem u dvorište otvoriti kolna, ulazna vrata da kad dr. Beus dođe može ući u dvorište. Usput budim i časne sestre, jer ne mogu dolje ostaviti kuću otvorenu. I spustim se, otključam, časne dobijem na noge. Jedna od časnih sestara će biti dolje uz ulazna vrata u Dvor. I sad se ja mogu vratiti kardinalu u sobu reći da mi očekujemo liječnika, da je sve pripremljeno. Kad ono, ja uđem u njegovu spavaču sobu, on se zavukao u postelju i čujem samo zadnje uzdahe. I ja zovem: ‘Uzoriti, uzoriti!’ Ništa više. Onda sam išao probuditi nadbiskupa Bozanića. Bili smo tako iznenadeni“, prisjeća se te noći mons. Jerneić.

U međuvremenu je na Kaptol stigao i dr. Beus. Zna točno kako stvar ide, kako zori i mora dozorjeti. Ništa nije krivo krenulo, rekao bih ni sat u postelji zbog bolesti, starosti, slabosti. S nogu, pri punoj svijesti, pripremljen sto i više posto jer je na sve mislio i oporukom. Uredio kome, kada, kako, zašto. Opomenuo nas je svojim **mislima iz oporuke**, mnoge od nas. A ja se osjećam onako nekako povlašten da sam imao prilike zadnji biti s njim, zadnji ga vidjeti, čuti, zadnji s njim razgovarati – svjedoči o tim posljednjim trenucima života kardinala Kuharića mons. Juraj Jerneić. Kardinal Franjo Kuharić umro je 11. ožujka 2002., no svoju oporučku sastavio je 20 godina ranije, 1982. godine.

U uvodu oporuke kardinal Kuharić spomenuo se i zahvalio svima koji su obilježili njegov **ovozemaljski put**. Započinje zahvalom Trojedinom Bogu na daru života – na stvaranju, otkupljenju Kristovim Križem te posvećenju Duhom Svetim po svetim sakramentima za baštinu vječnoga života. Kardinal Kuharić zahvalio je za milost vjere te izriče svoju odanost, vjernost i ljubav Svetom Ocu, Kristovom Namjesniku na zemlji i nasljedniku svetoga Petra. Spomenuo se svojih roditelja, svećenika, učitelja i svih koji su ga odgajali u svetoj vjeri riječju i primjerom te je zahvalio svojoj braći, sestrama i prijateljima koji su molili za njega te ga okruživali ljubavlju, pažnjom i dobročinstvima. Na vjernoj i odanoj suradnji i službi zahvaljuje svim biskupima, svećenicima, redovnicama i zaposlenicima ustanova Zagrebačke nadbiskupije, a dobročiniteljima

na svakom duhovnom i materijalnom dobročinstvu. „Neka budu svi, svi zapisani u Božjoj Knjizi Života!“, navodi kardinal Kuharić, a svu je svoju imovinu (knjige, gotovinu, odijela, prsní križ, prsten i ostalo) ostavio Zagrebačkoj nadbiskupiji. Naložio je da, ako se nađe što gotovine, njome pokriju pogrebni troškovi, a ostatak neka se razdijeli svećenicima na siromašnim župama za svete mise za njegovu dušu i duše u čistilištu kojih se nitko ne spominje. Sve slike i predmeti koje je dobio na dar ostaju Nadbiskupiji, a preostale sitnice neka se podijeli njegovim nećacima i nećakinjama kao draga uspomena.

„Na smrt gledam vjernički i to kao kršćanin, **katolički vjernik**. Znam, a to mi jamči Isus Krist, da čovjek nije samo tijelo koje se raspada u prah ili pepeo. Znam da u čovjeku postoji besmrtna duhovna jezgra, srž, možemo to tako kazati, u kojoj je središte i sjedište naše svijesti, razumnosti, slobode i savjesti. Toga nema nijedno drugo živo biće na svijetu. Iz Božje riječi znam da je smisao čovjekovog postojanja vječnost, a ne vrijeme. Ako je Bog stvorio čovjeka na svoju sliku, onda mu je ponudio i vječni život u svojoj ljubavi. To je najviši poziv čovjek i to bi imala biti najviša radost čovjeka, a u ovom životu, na proputovanju kroz vrijeme to bi imala biti čvrsta nada u svim situacijama života. Iz riječi Božje znam i to da je čitav čovjek pozvan u vječni život, i zato nam Isus Krist uskrsnuli objavljuje i naše buduće uskrsnuće. Prema tome, smrt je najprije prijelaz duše u vječnu svijest postojanja, a na dan sveopćeg uskrsnuća Bog će joj pridružiti uskrsnulo tijelo da čitav čovjek živi onu vječnu egzistenciju koju je odabrao. Ovisi o tome da li smo otišli s ovoga svijeta pomireni s Bogom, u ljubavi s njim i s ljudima, ili smo ga odbacili ili svjesno svojim grijehom i ustrajnošću u ne pomirenju. To je potresno u smrti. Vječno živjeti u Bogu ili bez i protiv Boga; to je nebo ili pakao“, rekao je u jednom razgovoru. Otišao je tiho i skromno, kao što je i živio, ostavivši golemu **duhovnu baštinu** iza sebe. Ta skromnost došla je i do izražaja u njegovo oporuci u kojoj piše:

“Obredi moga pokopa neka budu prožeti vjerom u život vječni, u **uskrsnuće tijela**. Uvijek sam čvrsto i radosno vjerovao u tu Božju istinu o čovjeku. To je najsvetija, najpotresnija i najsudbonosnija istina o postojanju čovjeka. Posljednje stvari stoje pred svakim čovjekom kao konačna stvarnost, pred kojom стоји naš posljednji izbor: prihvatići zauvijek Božju ljubavi ili je zauvijek odbaciti. Uvijek sam o toj istini rado razmišljao; rado sam je propovijedao. U tome je sav smisao i bit našega postojanja. Zato je smrt sveti trenutak rađanja za vječnost. Kad budete čitali ovu oporuku, ja ću već proći kroz iskustvo toga otajstvenoga prijelaza i susreta s Božanskim Sucem. Kakva spoznaja! Nova i vječna! Ljudima na Zemlji nepriopćiva! Istina je **otkrivena!** Prijatelji, samo to je važno. Kao zagrebački nadbiskup i metropolita, molim svoju veliku duhovnu obitelj – Zagrebačku nadbiskupiju i cijelu Crkvu u hrvatskom narodu da čuva i živi cjelovitu katoličku vjeru, vjeru u osobnom, obiteljskom i narodnom životu. Istina će vas oslobođiti! Božje zapovjedi su temelj života svakog čovjeka, obitelji i naroda.”

Na kraju oporuke kardinal je zapisao sljedeće: „O kad bi moja **posljednja molitva** bila: »Moj Isuse, milosrđe! Bože, milostiv budi meni grešniku!« (Lk 18,13). »Gospodine Isuse, primi duh moj!« (Dj 7,60). Isuse i Marijo! »Klanjam ti se smjerno, tajni Bože naš, što pod prilikama tim se sakrivaš... Daj, da otkrito (ti) lice ugledam i u slavi tvojoj blažen uživam!«.... Sveta Marija, Majko Božja, moli za nas grešnike sada i na času smrti naše! Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetom sada i uvijek! Amen! Amen! Braćo i sestre, prijatelji! Svima nam bio radostan susret s Bogom našim u nebeskoj Crkvi! Tako neka bude! Tako neka bude!“

Oporuka kardinala Kuharića imala je i dva dodatka. Prvog je kardinal Kuharić sastavio u ožujku 1998., a drugi je dodatak napisao svega četiri mjeseca prije smrti. U njemu navodi kako je sve medalje, kao i svoj osobni kalež, dao za gradnju crkve bl. Alojzija Stepinca u Zagrebu. Na kraju je zapisao: „Gospodine, **primi moj duh!** Božje milosrđe je moja Nada!“ Na sprovodu kardinala Kuharića na prostoru oko Zagrebačke katedrale okupilo se oko 40.000 vjernika. Sprovodne obrede predvodio je slovački kardinal Josef Tomko kao

osobni izaslanik pape Ivana Pavla II., a kardinal Kuharić pokopan je u kripti iza glavnog oltara Zagrebačke katedrale.

– Premda u trenucima oproštaja sa zemaljskim životom drage osobe **naviru sjećanja** koja pokrenu osjećaj tuge ili pak rečenice ostave nedorečenima i neizgovorenima, danas je pred našom Prvostolnicom ispisano više od sjećanja, ne dopuštajući tuzi da prevlada nad vjerničkim osjećajem nade, a otvarajući prostore zajedništva s Bogom. Danas je Katedrala premalena, a mi, okupljeni na ovoj vjerničkoj zahvali za život našega kardinala, potvrđujemo kako smo ga rado slušali kad nas je pozivao da budemo dionicima euharistijskog zajedništva i rasta Crkve, ali isto tako potvrđujemo da želimo biti dionici i njegove vjere, koja prolazi kroz vrata smrti i dodiruje obzorja vječnoga života s Bogom. Shvaćamo da kardinal i sve što je njegova osoba i služba značila za hrvatske vjernike, za Katoličku crkvu i za ljude koje je susretao ne može stati u ovaj lijes; da ne može stati u crkvu omeđenu zidovima; da ne može stati na ovaj trg, niti to može posjedovati zemlja. Kako li je samo dirljivo vidjeti vjernike oko svoga pastira koji ne prestaje biti privlačna točka i sigurnost hodočašća na zemlji. Mi smo danas ono što njega raduje, za što je molio, za što se žrtvovao i trpio, za što je kucalo velikodušno srce vjernika, svećenika, **biskupa i domoljuba** – rekao je mons. Bozanić, koji je u ožujku 2012., na desetu obljetnicu smrti kardinala Franje Kuharića, najavio pokretanje postupka za beatifikaciju kardinala Franje Kuharića, čovjeka kojega su još za života mnogi držali svetim.

Darko Pavičić/VL/

[https://www.vecernji.hr/Hrvatsko nebo](https://www.vecernji.hr/Hrvatsko-nebo)

<https://hrvatskonebo.org/2023/03/11/zadnji-dani-omiljenog-kardinala-u-420-sati-popio-je-kavu-casu-vode-i-preminuo-u-nadbiskupskom-dvoru/>

RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA, ZAGREB, 2012.

Kardinal Franjo Kuharić je u svakom svojim predavanju, učionicu i lekciju, prenosi u svijet. Iako kao Hrvatski crkveni i državni savjetnik najviši predstojnik, može i pred jasnom.

Izvor: Praga i Tihomir

Misli me li je Evropska Unija pod jednim vezjima: nema rana
je župljiga zato što ne – vidi, Evropska Unija – ne djelovati u
nastojateljivoj i vlastivoj agresiji na Hrvatsku?

iskreni: Josip Pečarić

Josip Pečarić RASIZAM SVJETSKIH MOĆNIKA

SUD U HAAGU – NAPAD NA HRVATSKE VRIJEDNOSTI

1. Uvod

„Obilježavanjem 20. obljetnice obrane Zadra i okolice vidimo da veličina naroda nije u njegovojo brojnosti i vojnoj nadmoći, nego u snazi duha i vjere. Kad je agresor počeo uništavati što nam je najmilije, ljudi, crkve, spomenike, škole, poduzeća, razbuktao je što je živjelo duboko u našem srcu, a to su vjera, hrabrost, želja za slobodom. Jer čovjek je za slobodu stvoren”, poručio je biskup Jezerinac, istaknuvši da se u prigodi te obljetnice „sjećamo svih hrvatih ljudi koji su se agresoru oduprli s krunicom u ruci i iznjedrili velikog generala koji nepravedno leži u zatvoru u Hagu.“

Čini mi se da je naš biskup rekao sve o čemu vam trebam govoriti. Iznova nas je podsjetio kako su najveće hrvatske vrijednosti naši ljudi. Spomenuo je i velikog generala Gotovinu, koji nepravedno leži u Haagu. Tamo je nepravedno kao jedan od simbola haaškog napada na hrvatske vrijednosti.

Spomenuo je i hrvatske vrijednote: vjeru, hrabrost, želju za slobodom. Zašto hrvatske, možete me upitati. Pa, mi smo u Domovinskom ratu pokazali da smo skoro svi bili spremni dati svoje živote za slobodu svoga naroda. Tko se time može danas pohvaliti? Sve se vrijeme borimo da očuvamo vrijednote koje bi trebale biti univerzalne – ali više nisu.

Ili jednostavno, hrvatske su zbog riječi bivšega francuskog vojnog biskupa Michela Dubosta na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu.¹ Rekao je *da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje, imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti.*

U knjizi „Rasizam Suda u Haagu/15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?” dao sam i druge slične izjave. Naravno, moram

¹ *Hrvatsko slovo*, 3. siječnja 2003.

ponovno naglasiti kako nas je papa Ivan Pavao II proglašio 'narodom nade'. Za svoj stoti posjet izabrao je Hrvatsku i prva poruka – ona u Dubrovniku – bila mu je o vrijednosti slobode.

Uostalom, hrvatskim vrijednotama posvećena je moja knjiga tiskana 2007. godine. Kao i biskupu Jezerincu, obrana naših vrijednota osnovna je zadaća mnogobrojnim državotvornim Hrvatima.

Davno sam rekao kako su nam najbolji ljudi u Haagu. Vidim da se to danas često provlači kroz tekstove u hrvatskim tjednicima. Za tu tvrdnju dobio sam veliko priznanje još 2003. godine kada ju je prenio velikosrpski *Feral Tribune* u rubrici *Greates Shits*.² Državotvornim Hrvatima najveća je pohvala bila kada bi dijelove nekoga njihova teksta tiskali u toj rubrici, zar ne?

2. Otac hrvatske države i hrvatske vrijednote

U izdanju lista *Frankfurter Allgemeine Zeitung* od 19.V.2011. objavljen je komentar kršćansko-demokratskog zastupnika u njemačkom Bundestagu Klaus-Petera Willscha: *Mrtvačka sinoda u Haagu*. Autor na početku podsjeća na bizaran događaj iz crkvene povijesti kada je 897. godine tadašnji papa Stjepan VI upriličio sudski proces – protiv svoga pokojnog prethodnika na prijestolju sv. Petra, Formozusa, kako bi ojačao vlastiti legitimitet. Mrtav papa je doista izvučen iz groba, navučena mu je papinska odora – i stavljen je pred sud gdje se od početka znalo kakva će biti presuda: kriv je.

Willsch piše kako se praktično ista stvar dogodila i na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog dana sud je proglašio krivim pokojnoga hrvatskog predsjednika Tuđmana zato što je, navodno planirao i proveo protjerivanje pobunjenih Srba prilikom ponovnog preuzimanja područja u Hrvatskoj koja su bila pod srpskom okupacijom. Willsch konstatira:

„Ova presuda je gnusna, nepravedna i opasna.“

I doista, generali Gotovina i Markač izabrani su kao simboli hrvatske vojske i hrvatske policije, izabrani su kao najbolji u hrvatskoj vojsci

² 26. srpnja 2003. godine

i hrvatskoj policiji, da im se sudi umjesto Tuđmanu, zato što se drznuo da unatoč želji svjetskih moćnika stvori hrvatsku državu. Kao da Willsch objašnjava sucima u Haagu kako oni zapravo potvrđuju koliko sam bio u pravu kada sam Hrvatskog predsjednika nazvao Ocem hrvatske države.

Ne zaboravimo da se Tuđmanu u Haagu sudi i zato što je onemogućio ostvarenje želje srpskih moćnika da Srbi zavladaju Bosnom i Hercegovinom. Zbog toga je osuđen Dario Kordić, a bit će i general Praljak i njegova grupa.

Osvojimo se ovdje samo na presude Dariju Kordiću. U prvostupanjskoj presudi bio je naveden niz konkretnih zločina zbog kojih je Kordić osuđen. Za to mu je određena kazna od 25 godina! Njegovi odvjetnici su u žalbi dokazali da je Kordić nevin po svim tim konkretnim zločinima. U drugostupanjskoj presudi su prihvatali sve što su odvjetnici dokazali, zadržali se na jednoj jedinoj (koja nema veze sa zdravom pamet) i presudili: Opet 25 godina! Drugim riječima, Kordiću su dokazali jedino ono što su i mogli: Hrvat je! I to iznimski! Kordić i sam svjedoči da se nije sudilo njemu nego Tuđmanu i još jednom velikom Hrvatu – Gojku Šušku. Njegova supruga Venera kaže (*Hrvatski list* od 23. prosinca 2004.):

... da mu je to bilo u istrazi ponuđeno preko odvjetnika: ukoliko optuži Tuđmana i Šuška, doći će do nagodbe sa sudom! Da je to napravio, bio bi danas vani na slobodi, kao i svi drugi optuženici. Zašto nije? Jer je, kako mi kaže, ponosan na te ljude, ponosan što je bio s njima, ponosan što ih je uopće poznavao. Ne može njih optuživati za nešto što u biti nema veze s njima. Dario nije želio nikoga drugoga optužiti jer nije želio izaći iz zatvora na grbači drugih. Rekao mi je da bi to bilo sramotno, da ne bi mogao s tim živjeti, a najbitnije mu je, što je nekoliko puta ponavljaо: „da sljedećih deset godina mogu samog sebe pogledati u zrcalu te da mogu uspravno stajati pred svojom obitelji“.

Još tada je jedan drugi nehrvat Charles R. Shrader, američki vojni povjesničar (vojnu povijest je predavao na vojnoj akademiji West

Point), autor knjige *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni*, šokiran haškim optužnicama protiv Hrvata iz BiH rekao³:

Kad je Tribunal počeo raditi, tužiteljstvu je najlakše bilo optužiti Hrvate. Oni su, naime, s odobravanjem prihvatili osnivanje 'ad hoc' suda i željeli su surađivati s tužiteljstvom kako bi se kaznili zločinci. I onda se dogodilo da je upravo tužiteljstvo pokrenulo lavinu optužbi protiv predsjednika Tuđmana i hrvatskih generala te su počeli promovirati sintagmu o zločinačkim akcijama, zločinačkom udruživanju, etničkom čišćenju i pripajanju dijelova Bosne. Sve to nema smisla, a nema ni dokaza za takve teze. Odgovorno tvrdim da Blaškić i Kordić nisu krivi i da je strašno kolike su kazne dobili. Kad čitam nove optužnice protiv bosanskih Hrvata, pitam se koliko daleko mogu ići zle namjere i insinuacije tužiteljstva u Haagu.

Ovdje je značajno napomenuti da je g. Shrader svoju knjigu i svoje spoznaje stekao proučavajući materijale haaškog suda i to najviše upravo haaškog tužiteljstva!⁴

Zato će vas vratiti u vrijeme kada nas je fizički napustio Otac hrvatske države. Bio sam u Australiji. Iako nisam bio član HDZ-a govorio sam na njihovoj komemoraciji.

Evo što sam tada rekao:⁵

Jučer nas je sve zatekla tužna vijest: umro je predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman. Umro je utemeljitelj i prvi predsjednik voljene nam Hrvatske. Umro je utemeljitelj samostalne i samobitne Republike Hrvatske, sanjane stoljećima, umro je ostvarivši sva svoja obećanja o suverenitetu hrvatskog naroda. Umro je predsjednik svih Hrvata. I onih u Hrvatskoj. I onih u Bosni i Hercegovini. I onih u Boki kotorskoj, Srijemu, Bačkoj, Banatu, Kosovu, Austriji,

³ *Večernji list*, 10. travnja 2004.

⁴ Charles R. Shrader, *Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni / Vojna povijest 1992.–1994.*, Zagreb, 2004.

⁵ "Spremnost, Hrvatski tjednik", 21. prosinca 1999. Tekst je u neznatno skraćenom obliku tiskan u "Vjesniku" od 15. studenoga 1999., a dan je i u sklopu teksta: Komemoracija za predsjednika Tuđmana u Adelaideu *Umro je vođa, ali je ostao svjetionik i slobodna Hrvatska*, Hrvatski vjesnik, 24. prosinca 1999. Govor je pročitan i na hrvatskom programu radija 3ZZZ u Melbourneu. Tiskan je u više mojih knjiga.

Mađarskoj. I onih diljem cijelog svijeta pa i nas u Australiji. Umro je čovjek koji je obilježio ovu epohu. Umro je čovjek koji je stvarao najljepše stranice hrvatske povijesti.

I doista, sjetimo se što je sve hrvatski narod predvođen dr. Franjom Tuđmanom prošao samo u ovih zadnjih deset godina. Deset teških godina, ali najslavnijih u hrvatskoj povijesti! Danas je sve više i više očito kako svjetske velesile nisu željele neovisnost Hrvatske. Zato su dopustile agresiju na Hrvatsku. I ne samo dopustile, nego i aktivno pomagale. Embargo na uvoz oružja u situaciji kada je Hrvatsku napala armija za koju se smatralo da je među 3–4 najjače u Europi, kada su Hrvatsku napale mnogobrojne četničke horde, predstavljalo je oduzimanje Hrvatskoj i hrvatskom narodu prava na samoobranu. U takvim uvjetima doista je trebalo i hrabrosti hrvatskih ljudi, ali i iznimne pameti onih koji su ga predvodili, da bi se postigao cilj – neovisna hrvatska država. Predvođeni dr. Tuđmanom to smo i ostvarili. Ostvarili smo nešto što jest ravno čudu – hrvatsko čudo.

Danas je sve očitije kako su oni koji vladaju svijetom željeli i želete riješiti probleme Bosne i Hercegovine na račun hrvatskog naroda. I takvim pokušajima predsjednik Tuđman se suprotstavlja i uspješno ih onemogućivao.

Sjetimo se također plana Z4 kojim su svjetske sile željele onemogućiti samu mogućnost postojanja neovisne Hrvatske. Sjajne oružane akcije Bljesak i Oluja uvelike su onemogućile ostvarivanje takvog plana. U samo tridesetak sati Tuđmanova Hrvatska je učinila ono što četiri pune godine nisu htjeli, nisu znali ili nisu smjeli učiniti ni UN, ni Europska Unija, ni najmoćniji vojni savez u povijesti čovječanstva – NATO! Ne čudi onda zašto su željeli kriminalizirati ove veličanstvene akcije. Ne čudi zašto se u Haagu sudi uglavnom istinskim pobjednicima u ratu – Hrvatima.

Do današnjeg dana traju pritisci na Republiku Hrvatsku i neskriveno želete vratiti je na Balkan. Takve inicijative se smjenjuju jedna za drugom, a glavni „krivač“ što do sada nisu urodile plodom, bio je upravo naš Predsjednik.

Hrvatska i njezin predsjednik postali su svjetionici malobrojnim narodima u njihovojoj borbi za slobodu. Svojim stvaralačkim opusom i u praksi kroz stvaranje neovisne Hrvatske, unatoč protivljenju

najmoćnijih država svijeta, predsjednik Tuđman je ukazao da postoji budućnost i malobrojnim narodima. Takvo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojem je bitan jedino pojedinac. Svet u kojem nema mjesta ni za obitelj niti za malobrojne narode. Jer oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljšak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

I katoličkoj crkvi je važan pojedinac. Ali ona poštuje prirodne zakone po kojima je pojedincu važna i njegova obitelj i njegov narod. Zato je najveći moralni autoritet današnjice, Sveti Otac Ivan Pavao II., iznimno cijenio našeg predsjednika. Itekako je svjestan njegove uloge u obrani malobrojnih naroda i njihove težnje za opstankom i slobodom. Obrani jedne – ljudima prirodnije – vizije svijeta. Zato je Papa prošle godine u Mariji Bistrici, kada je proglašio kardinala Alojzija Stepinca blaženim i pozvao – mimo protokola – predsjednika Tuđmana da mu tu na oltaru čestita to proglašenje. Time je Sveti Otac rame uz rame blaženom Stepincu postavio i dr. Tuđmana. A da on to nije učinio slučajno pokazao je već sutradan, kada je u Splitu čestitao imendant dr. Tuđmanu, prije nego kardinalu Kuhariću i biskupu Komarici. Zato su, zbog tog poteza Svetog Oca, uslijedili napadi i na Predsjednika i na Katoličku crkvu. Napadi onih koji baš i nisu sretni što postoji neovisna Hrvatska. Oni su time pokazali da su prepoznali poruku Svetog Oca, za razliku od mnogih u Hrvatskoj koji ne samo da tako nešto nisu prepoznali, nego su vjerovali u „crne priče“, priče kojima i jest bio cilj slabljene hrvatske države.

Dr. Tuđman je znao da su pritisci na našu državu ponovno kulminirali u želji velikih sila da se smijeni „neposlušna“ hrvatska vlast. Znao je da u svojoj borbi za voljenu mu Hrvatsku ima veliku potporu u Svetom Ocu. Zato je umjesto na hitnu operaciju otišao u Rim u posjet Svetom Ocu. Vrativši se iz Rima, umjesto na operacijski stol otišao je položiti vjenac svima, kako je napisao, koji su živjeli, stvarali, patili, umirali i ginuli da bi hrvatski narod mogao

preživjeti i na kraju ostvariti svoju slobodnu i nezavisnu državu. Precijenio je svoje snage jer je vjerovao da je njegova ljubav prema Hrvatskoj jača od svega. Nije bila. Umjesto da odloži svoj posjet i osigura barem u naredne dvije godine koliko-toliko mirniju poziciju za Hrvatsku – napustio nas je. A možda će upravo to očito samožrtvovanje za Hrvatsku učiniti da će njegova ljubav za Hrvatsku pobijediti i samu smrt. Jer nastavak ostvarivanja Tuđmanove vizije, Tuđmanove Hrvatske, značit će da je njegova ljubav za Hrvatsku pobijedila i samu smrt.

Danas smo suočeni s iznimnom situacijom. Jednostavno smo naučili da imamo Predsjednika koji će uvjek naći najbolje rješenje za sve probleme s kojima se suočava Hrvatska. Sada više njega nema. Morat ćemo te probleme rješavati sami. Hoćemo li uspjeti othrvati se svjetskim moćnicima koji u Hrvatskoj žele provesti svoje interese, a na štetu hrvatskih? On je to uspijevao. Hoćemo li mi bez njega? Da, doista, pred hrvatskim narodom, pred svakim od nas ponaosob, to je velika ali i izazovna zadaća. Ako nam je predsjednik Tuđman svjetionik i misao vodilja, imamo šanse i uspjeti u tome. Bez tog svjetionika bit ćemo osuđeni na ono što smo već imali – služenje drugima. A narod koji ne uči iz svoje povijesti – drugo i ne zaslužuje. Uvjeren sam da će moj hrvatski narod znati to ostvariti i na taj način odužiti se dr. Franji Tuđmanu, utemeljitelju i prvom predsjedniku Republike Hrvatske.

Duboko sam uvjeren da će povijest pokazati da je dr. Franjo Tuđman najveći sin kojega je ikada rodila hrvatska mati. Ali i ne samo to. Danas mnogi dr. Franju Tuđmana uspoređuju po mnogo čemu s tvorcem Njemačke – Bismarckom. To i ne iznenaduje, doista je dr. Tuđman vjerojatno najveći političar i državnik s kraja dvadesetog stoljeća. Napadi onih kojima je onemogućio ostvarenje njihove antihrvatske politike to najbolje pokazuju.

(...)

Kao da sam ovaj tekst pisao danas, a ne prije 12 godina, zar, ne? Upitao sam se tada i: „Zašto si nas tako prerano napustio?“ Kao da sam predosjetio da oni koje je ostavio nisu dorasli nastaviti njegovu politiku.

U nizu tekstova ukazao sam na činjenicu da je tadašnja oporba, i tada i do dana današnjega, provodila velikosrpsku politiku. Ali ne ćemo danas previše o njima. Danas govorimo o hrvatskim vrijednostima i onima u svijetu koji rade protiv nas, a ne o onima koji rade protiv interesa vlastita naroda, a koje je kineski ratnik i filozof Sun Tzu nazvao „najnižim i najodvratnijim ljudima“.

EU i Sud u Haagu

Zašto bi u kontekstu današnjeg predavanja uopće trebalo govoriti o odnosu EU-a i Suda u Haagu? Pa zar nije baš EU uvjetovao Hrvatskoj da za pristupanje toj zajednici vrhovni autoritet jest taj Sud i poštovanje njegovih odluka. Drugim riječima, vrjednote koje njeguje taj „Sud“ zapravo su one koje poštuju i u EU-u.

Još 1996. godine u tekstu *Jesu li važniji ljudi ili ljudska prava?*⁶ ukazao sam na činjenicu kako njima uopće nisu važni ljudi. Pričati o ljudskim pravima, a ne voditi računa o ljudima, pokazuje da su im „ljudska prava“ samo instrument u ostvarivanju priljavih ciljeva. Sud u Haagu to je najbolje pokazao. General Praljak je sucima tog „suda“ to i rekao:

„Vi se ponašate kao da vam je svejedno radi li se o ljudima, stoci, miševima, glupanima, ... majmunima.“

Ono što je američki povjesničar pokazao proučavajući suđenje Dariju Kordiću još je jednostavnije pokazati na suđenju generalima Gotovini i Markaču.

Sjajni hrvatski novinar i publicist Mate Kovačević još nas je 2008. godine upozoravao kako se na tom „Sudu“ koriste krivotvorinama, koje su raskrinkali odvjetnici generala Gotovine⁷

Najprije je kao lažni svjedok raskrinkana bivša bolničarka u kninskoj bolnici Mira Grubor, koja je tvrdila kako u Kninu nije bilo vojnih ciljeva te da je Hrvatska vojska gađala civile. Kad ju je obrana generala Gotovine suočila s izvješćima UN-a, hrvatskih snaga i svjetskih medija, zbumjeno je počela odgovarati kako se više ne sjeća. I bivši

⁶ *Domu i Svijetu (Večernji list – inozemno izdanje)*, 22. srpnja 1996.

⁷ *Hrvatski list*, 22. svibnja 2008.

vojni promatrač UN-a Tor Munkelien svjedočio je da su hrvatske snage koristile neprimjereno oružje u napadu na Knin. Suočen s dokazima, zaključio je na kraju kako zapravo i ne zna tko je pucao po Kninu. Bivši koordinator osiguranja osoblja UN-a u sektoru jug, Andnes Dreyer, ustrajavao je kako ne zna da je u Kninu i oko njega bilo ikakvih vojnih ciljeva koje bi hrvatske snage mogle legitimno napadati. I on je u suočavanju s dokazima upao u protuslovija te zaključio kako je u Kninu ipak moglo biti vojnih ciljeva. Zapovjednik kanadske kopnene vojske, general potpukovnik Andrew Leslie, optužio je Hrvatsku vojsku da je prva dva dana Oluje sustavno granatirala civile u Kninu. Nakon protuispitivanja ipak je priznao da je u Kninu i okolici postojao znatno veći broj srpskih vojnih objekata i postrojenja nego što je svjedočio na početku iskaza.

Koliko je tim ljudima laž nešto najnormalnije, čega se uopće ne stide, ponajbolje pokazuje Kanadjanin Leslie kojega spominje Kovačević. Naime, Ivan Šarac koji je u Kući slavnih američkih obavještajaca, a bio je 90-ih godina vojni ataše u Hrvatskoj i izravni svjedok svih događaja u Kninu u kolovozu 1995. godine, u razgovoru za Hrvatski list kaže⁸:

Kada sam došao u Knin drugog dana „Oluje“ u vojnu bazu, Leslie je bio unutra, u vojnoj bazi, nije uopće izlazio u grad Knin. Iz vojne baze izašao je tek kad smo mi došli, došao je do žice. Pitao sam ga je li uopće i gdje bio. Odgovorio je da nije. Moj kolega Sadler pitao ga je zatim, zašto onda daje izjave i intervjuje pune dezinformacija o stanju u Kninu, primjerice za kanadski radio, ako nigdje nije bio i nije izlazio iz vojne baze te kako mu je bilo moguće odrediti jačinu topničkih udara hrvatskih snaga. Leslie u toj vojnoj bazi, naime, nije mogao vidjeti ni pod kojim kutom dolaze topnički udari, od kuda uopće dolaze. On je samo nagađao, šutio je i govorio da je takva izvješća dobio od svojih ljudi, izvora, ali ne otkrivajući koji su to izvori. Kad budem pisao knjigu, o tomu ću opširno pisati, kao što ću pisati i o operaciji u Medačkom džepu u sklopu koje su Kanađani izmislili nekakvu svoju bitku s hrvatskim snagama.

⁸ Hrvatski list, 25. kolovoza 2011.

Nikomu od svjetskih moćnika ni tada niti u mnogobrojnim sličnim slučajevima nisu zasmetale laži koje su servirane u tom „sudu“. Nisu im smetale takve „vrjednote“. Nisu ni trebale, jer pripadaju njihovom svjetonazoru, zar ne?

Međutim, na suđenju generalima Gotovini i Markaču krajnji nemoral svijeta kome Hrvatska navodno teži razobličen je do kraja.

Već drugoga dana „Oluje“, legitimne akcije oslobađanja svoga okupiranog područja, Hrvatska je optužena i kažnjena zbog „prekomjernog granatiranja Knina“, a predsjednik Tuđman im je zbog toga bio ratni zločinac. Iz presude generalima razvidno je:

„...jedan posto granata palo je više od 400 m dalje od vojnih ciljeva, a pet posto dalje od 200 m, a zna se da se vojni ciljevi moraju graditi na udaljenosti od 600 m od civilnih objekata.“

Vidjeli smo kako su pokušali lažima dokazati da je bilo žrtava u tom „prekomjernom“ granatiranju. A istina je da nema dokaza o bilo kojoj civilnoj žrtvi ili ranjenoj osobi u tom granatiranju.

Ponavljam, predsjednik Tuđman im je zbog toga odmah bio ratni zločinac!

Generali su osuđeni jer su zbog ovog iznimno preciznog učinka hrvatskog topništva navodno Srbi napustili okupirana hrvatska područja. Iako mi ne mislimo tako loše o Srbima, očito sući u Haagu govore o nevjerljivom kukavičluku te srpske vojske. Očito su bili povедeni onime što je o tome rekao Slobodan Milošević tjedan dana nakon „Oluje“ (dokument koji još uvijek nije dostavljen obrani):

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?(...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

(I Milošević nam govori o hrvatskim vrjednotama – zapravo isto ono o čemu nam govori biskup Jezerinac, zar ne?)

Odvjetnik generala Gotovine Luka Mišetić kaže:

- Raspravno vijeće je zaključilo da hrvatski vojni i politički vrh nije namjeravao dopustiti zločine poput spaljivanja, pljačke, ubijanja, nečovječnog postupanja, itd.
- Hrvatske državne institucije (MUP, Vojna policija, DORH, sudstvo, HV) nisu imale politiku da ne istražuju zločine.
- Raspravno vijeće nije osudilo generala Gotovinu za zapovjednu odgovornost (...).
- Raspravno vijeće je zaključilo da su transkripti sa sastanka na Brijunima, kao i Gotovinina naredba za napad u Oluji dvosmisleni.

Da bi zaključili:

- Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije Oluja kako bi ustvrdilo je li bilo udruženog zločinačkog pothvata, kao i jesu li brijunski sastanak i Gotovinina naredba za napad bili protuzakoniti. U svojoj replici tužiteljima Gotovini odvjetnici navode i da na Brijunima nije donesena „formalna odluka“ da se protjeraju Srbi. Međunarodni promatrači UNMO i UNCIVPOL – kao i istražitelji iz SAD-a – zaključili su kako nije bilo nediskriminacionog napada na civile.

Međutim, samooptužujuća za suce i međunarodnu zajednicu jest tvrdnja da su do svojih zaključaka došli na osnovu rezultata operacije „Oluja“!

Zašto? Pa već na početku operacije svjesno su obmanjivali svjetsku javnost o prekomjernom granatiranju kojega očito nije bilo. Dakle, svjesno su išli na uskraćivanje prava jednoj državi na oslobođanje okupiranih područja.

Najstrašnija je činjenica da je glavni rezultat te operacije bilo spašavanje 100 000 muslimana u navodno od UN-a zaštićenoj zoni Bihać. To se sve odvijalo poslije genocida i drugog od UN-a zaštićenoj zoni – onoj u Srebrenici.

Ivan Šarac u „Hrvatskom listu“ kaže i sljedeće:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštiti Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava

padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Dakle, onima kojima je Haag mjerilo primanja Hrvatske u EU i „dostizanja“ njihovih vrijednota ne znači ništa ni takav rasizam kad nekomu genocid proporcija jednakih onomu u Drugome svjetskom ratu nije vrijedan ni spomena. I rasizam i genocid su dobrodošli kada je u pitanju ostvarenje njihovih interesa. Treba li komentirati činjenicu da izjavu američkog vojnog atašea nitko u drugim hrvatskim medijima nije prenio ni komentirao! Da, kako onda uvjeriti hrvatski narod da s takvima želimo živjeti zajedno. Da takvima želimo prepustiti upravljanje našom državom. Da takvima trebamo prepustiti naše živote.

A poznato je da je cilj svjetskim (bolje reći europskim) moćnicima bio: *Poslije takvog genocida moći će se proglašiti Srbe pobjednicima u ratu.*

To je onemogućila Hrvatska, oslobođila je svoja okupirana područja, što joj je bilo zabranjeno, spriječila je genocid proporcionalan onom u Drugom svjetskom ratu u Bihaću. Zato je Hrvatska kažnjena.

Da, to je Europa kojoj navodno težimo. To je Europa u kojoj, kako je rekao francuski vojni biskup, nema onih vrijednosti koje mi Hrvati imamo. To je Europa koja je uspjela i svakim danom uspijeva sve više i više u Hrvatskoj zatrti naše vrijednosti. Na rukovodeće položaje u vlasti i u oporbi dovedeni su uglavnom oni ljudi koji njeguju njihove, a ne hrvatske vrijednosti.

Razumljivo je da mnogi katolički biskupi, pa i Sveti Otac, že Europejsku Uniju u kojoj su dominantne hrvatske vrijednote, jer se doista radi i o – nekad – općepriznatim vrijednotama.

Ali, tu se zaboravlja na činjenicu da ovo nije Tuđmanova Hrvatska, kada smo doista mogli biti „narod nade“. Danas, kada svuda imamo raspoređene one, kako ih je nazvao kineski filozof, najniže i najodvratnije ljude, teško je da Hrvatska može išta promijeniti u takvoj Europi.

Zato ponavljam ono što sam zahtijevao još 2002. godine na predavanju „Sramotni sud u Haagu“ u Dubrovniku:

„Hrvatska mora zatražiti od EU-a da ispuni samo jedan uvjet da bi mu se priključila:

Moraju nam se ispričati zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku!

Vidimo da ta agresija traje i danas, kao i njihovo sudjelovanje u njoj. Čitam ovih dana kako Anthony Coughlan, ravnatelj Nacionalne platforme za istraživanje i informiranje Europske Unije iz Irske, te viši predavač profesor emeritus na Fakultetu društvene politike Trinity College u Dublinu tvrdi:

U velikoj smo zabludi što smo u Europskoj Uniji. Pristupili smo prije 40 godina u tu europsku zajednicu i jednako smo u zabludi što ostajemo u njoj. Trenutačno smo u jako lošoj ekonomskoj situaciji. Stopa nezaposlenosti je 15 %, Irskom upravlja Europska središnja banka, Europska komisija i Međunarodni monetarni fond (IMF). Oni svakodnevno donose detaljne odluke i upute koje utječu na apsolutno sve što se tiče Irske, a istu praksu provode i za Grčku, Portugal, Italiju i Španjolsku. Izgubili smo i posljednje trunke demokracije i samostalnosti koju smo imali. Također, bili smo i dovoljno glipi da prijedemo na valutu euro, što znači da svoje valute nemamo, što nadalje znači da se o kreditnom i deviznom tečaju odlučuje u Bruxellesu i Frankfurtu. Tako da nemamo kontrolu nad našim irskim pitanjima.

Ali to su materijalni razlozi, koji su meni – a trebali bi biti i svima nama – u drugom planu. Prvenstvo dajmo etičkim razlozima. Ne može nam materijalno blagostanje biti važnije od činjenice da su najmoćniji ljudi u EU-u željeli genocid razmjeran onom u Drugom svjetskom ratu (čak su i Amerikanci bili šokirani tom spoznajom). I ne samo to, nego su i drastično kaznili one koji su spasili toliko ljudi od takvog genocida (oni, a ne „Sud“ u Haagu, jer to je politički sud, što će reći da samo provode političku volju svjetskih moćnika).

Bez hrvatskih haaških optuženika i osuđenika na slobodi, bez suđenja u Hrvatskoj po lažnim optužnicama iz Haaga, Hrvatska ne bi smjela pripadati tako nemoralnom svijetu!

Ako prihvate i ispričaju nam se, onda bi pokazali želju za povratak onih općeljudskih vrijednosti koje su izgubili. Možemo li uopće povjerovati da su oni spremni za to? Teško!

Dakle, postavljanje takvog uvjeta nije samo reći NE EU. To znači NE jer su preko „Suda“ u Haagu, i ne samo njega, pokazali da su

ispod svake etičke razine da bi mi bili zajedno s njima. To jednostavno znači NE nemoralu i ostvarivanju interesa s pomoću rasizma i genocida.

Čak bi i hrvatska Vlada – i pored svega što su dosada učinili – mogla postaviti takav uvjet. Jednostavno mogu reći kako su pokazali da oni mogu učiniti sve što je od njih traženo, dakle i ono najteže, a sada postavljaju i oni EU-u samo taj mali/veliki uvjet: traženje isprike. Da, gospodo iz EU-a, pokažite da su i vama, kao i nama, važni ljudi! Time bi jasno stavili do znanja da žele raditi ono što su propustili do sada: držati se pravila našega kardinala Franje Kuharića koji je na susretu u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997. rekao:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

Velika šansa je propuštena u trenutcima kada su stigle optužnice i kada je biskup Jezerinac upozorio da bi Hrvatska „jasnim načelima, stavovima i porukom, pa i uz cijenu žrtve, mogla pomoći i tzv. velikima ovog svijeta da njihova sudišta ne budu sramota civiliziranog svijeta“.

Ali tada je na vlasti bio Račan i njegovi koalicijski partneri. Teško je povjerovati da su oni to mogli i željeli napraviti. Zato i nisu. Sanader je i doveden na vlast da završi njegov posao. To je učinio. Želio je i više od onoga što mu je namijenjeno. Želio je biti Predsjednik države, a to su gazde namijenili zaslužnjem – Josipoviću. Čovjeku koji je najzaslužniji što su Gotovina i Markač osuđeni u Haagu! Zato Sanader i jest tamo gdje jest. Nije razumio da je HDZ na vlasti jer im je trebao da detudmanizira HDZ i uhiti Gotovinu. To je obavio i HDZ im više ne treba. Jesu li svjesni toga u HDZ-u? Teško. Inače bi uradili upravo ovo što im sugeriram!

Hrvatski ljudi

Kada već Pravilo našega kardinala ne provode oni koji bi to trebali – hrvatski političari – i oni na vlasti i oni u oporbi, ostaje da to rade naši ljudi. Mislim da je izvrstan primjer naše nedavno Pismo VS-u UN-a. Slobodno se može reći da je poteklo iz naroda. Potpisalo ga je 17 akademika, 2 biskupa i 1 nadbiskup u miru, a supotpisalo ga je

skoro 2300 naših ljudi, među njima i oko 250 sveučilišnih nastavnika i znanstvenika. To govori da doista ima mnogo ljudi kojima su svete hrvatske vrjednote i kojima je itekako važno da naš narod očuva svoj ponos i dostojanstvo.

Slično je bilo i s Prosvjedom Hrvatskom saboru. U samo dva dana imali smo skoro 1000 potpisnika! I dok smo s prvim pismom malo iznenadili, pa nam je čak odgovorila i predsjednica Vlade i po neki dnevni list, s drugim su već bili spremni: apsolutni muk. Naravno, podršku uvijek imamo kod hrvatskih portalova. Evo kako sam to komentirao:

Ako mislite da nismo dobili odgovore na naša pisma moram vam reći da baš nisam uvjeren u to. Podsjetit će vas da smo napisali:

„Sve ove naše nevolje proizlaze iz činjenice da se u Hrvatskoj prihvatiло izjednačivanje agresije i obrane. Počelo se pričama o navodnom građanskom ratu, a provedeno je preko izjednačivanja ratnog zločina, koji čine agresori, i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. To je u suprotnosti s međunarodnim pravom!”

Ako ste slušali izvješća iz Beograda, morali ste primijetiti da nam je odgovoreno. Pa glavna poruka Predsjednika Srbije, a to je odmah prihvatio i Predsjednik Hrvatske, bila je o ratnim zločinima na svim stranama. A i u Saboru ne žele donijeti nikakav zakon koji naznačuje samu mogućnost odgovornosti agresora i nastavka njihove agresije. Da, „popravljanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevu vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma”, ostvaruje se.

Zaključak

Zato što zadaću koju nam je u naslijede ostavio Otac hrvatske države Franjo Tuđman ne ostvaruju hrvatske vlasti, ostaje njegovu narodu da ju izvrši i sačuva naše dostojanstvo, čast i ponos. Da sačuva hrvatske vrijednosti. Da sačuva našu državu!

Predavanje na tribini Hrvatskoga katoličkog društva prosvjetnih djelatnika, 19. listopada 2011.

PISMA PREDSJEDNICI VLADE RH

Poštovana predsjednica Vlade RH,
šaljem Vam pismo hrvatskih akademika, biskupa i nadbiskupa
Vijeću sigurnosti UN-a. Pismo je supotpisalo više od 2200 Hrvata iz
niza zemalja. Tražimo od Vas da Pismo preko Hrvatskog
veleposlanstva u UN-u dostavite Glavnom tajniku i Vijeću sigurnosti
UN-a.

Oni su dužni boriti se protiv rasizma svugdje u svijetu, pa samim tim
i u svojim redovima. Naše je pismo i napisano povodom rasističkih
presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču u Haagu, dakle u
sudu koji je UN i osnovao.

Upozorit ću Vas da je nedavno u „Hrvatskom listu” američki vojni
ataše potvrdio isto ono što tvrdimo i mi: General Gotovina i Hrvatska
vojska operacijom „Oluja” i spašavanjem Bihaća spriječili su
genocid razmjeran onome iz Drugog svjetskog rata. Činjenica da je
spašavanje stotinjak tisuća ljudi nevažno onima koji vode UN
optužujuća je za njih.

Da su oni toga svjesni ponajbolje govori činjenica da se u Hrvatskoj
od 2000. godine praktično i ne smije spomenuti taj veličanstveni
pothvat Hrvatske vojske. Ne spominju ga političari ni vi na vlasti ni
iz oporbe. Ne spominje se u glavnim medijima. Ne treba biti previše
inteligentan i zaključiti da se radi o diktatu svjetskih moćnika, jer
koja bi zemlja uz takav „gromoglasan muk” dopustila da budu držani
u zatvorima i suđeni na drakonske kazne njihovi najčasniji ljudi samo
zato što su spasili toliko veliki broj ljudi.

Pismo je, uz veliko odobravanje nazočnih, pročitano na nedavnom
prosvjednom skupu u Haagu i na hrvatskom i na engleskom.
Zapaženo je i više transparenata koji su govorili o Bihaću!

Naravno, Pismo je poslano i izravno članicama Vijeća sigurnosti i
veleposlanstvima u Hrvatskoj. Međutim, držimo da Hrvatska vlada
treba predstavljati i nas, pa samim tim u naše ime službeno i predati
ovo pismo.

Molim Vas da me obavijestite što ste učinili, kao i o mogućim reagiranjima iz UN-a, kako bih mogao o tome obavijestiti sve potpisnike i supotpisnike.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

Poštovana predsjednice Vlade RH,

zahvaljujem Vam na Vašem pismu od 4. listopada 2011.

Moram priznati da ste me ugodno iznenadili, bez obzira što će mnogi od potpisnika Pisma VS-u UN-a povjerovati da je razlog za Vaš ovakav odgovor skori izbori.

Međutim, činjenica je da ste nas pozvali na razgovor i daljnju suradnju iako sam u pismu Vama napisao:

Oni su dužni boriti se protiv rasizma svugdje u svijetu, pa samim tim i u svojim redovima. Naše je pismo i napisano povodom rasističkih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču u Haagu, dakle u sudu koji je UN i osnovao.

Upozorit ću Vas da je nedavno u „Hrvatskom listu“ američki vojni ataše potvrdio isto ono što tvrdimo i mi: General Gotovina i Hrvatska vojska operacijom „Oluja“ i spašavanjem Bihaća spriječili su genocid razmjeran onome iz Drugog svjetskog rata. Činjenica da je spašavanje stotinjak tisuća ljudi nevažno onima koji vode UN optužujuća je za njih.

Da su oni toga svjesni ponajbolje govori činjenica da se u Hrvatskoj od 2000. godine praktično i ne smije spomenuti taj veličanstveni pothvat Hrvatske vojske. Ne spominju ga političari ni vi na vlasti ni iz oporbe. Ne spominje se u glavnim medijima. Ne treba biti previše inteligentan i zaključiti da se radi o diktatu svjetskih moćnika, jer koja bi zemљa uz takav „gromoglasan muk“ dopustila da budu držani u zatvorima i suđeni na drakonske kazne njihovi najčasniji ljudi samo zato što su spasili toliko veliki broj ljudi.

Za razliku od Vas, „hrvatske“ televizije su se potrudile potvrditi ove moje tvrdnje, pa nijednoj od njih nije bila neka vijest pismo koje je VS-u UN-a uputilo 20 biskupa, nadbiskupa i akademika i supotpisalo još više od 2200 Hrvata diljem svijeta (recimo samo da je tu bilo više od 200 sveučilišnih nastavnika i znanstvenika). Nesposobnost ili antihrvatstvo? Prosudite sami.

Ili su se samo uplašili zato što „velikima” spominjemo njihov rasizam? Slično Vašim ministrima. Naime, pismo je posljedica moje knjige „Rasizam Suda u Haagu/15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud? Zagreb, 2011.” Šaljem Vam tu knjigu u prilogu i vidjet ćete kako uopće nisu reagirali na moja pisma iako ih je jedan od reczenzenta prof. dr. sc. Miroslav Tuđman upozorio:

Onemogućavanje da se ova knjiga objavi imalo bi za posljedicu davati javni prostor samo onoj strani koja falsificira istinu, koja nije ni sposobna ni voljna slušati dokaze i protuargumente. U konačnici to znači odreći se načela istine, samostalnosti i slobode.

Uvjeren sam, da su oni postupili tada kao Vi danas, da su tada shvatili o čemu im govori profesor Tuđman, Vi biste danas imali mnogo manje poteškoća i sa svojim „partnerima”, i s medijima i s pritiscima iz svijeta.

Ne čudi, također, što im je profesor Tuđman posebno izvukao iz moga teksta i pravilo našega kardinala Franje Kuharića:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.”

(u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.)

Vaše pismo daje nade da će se Vaša Vlada (i stranka) ubuduće ponašati po ovom pravilu, pa je očito da ne bi smjeli odbiti doći na razgovor s Vama. Naravno, ovo pišem u svoje osobno ime, jer još nisam stupio u kontakt s ostalim potpisnicima, ali vjerujem da će me podržati u tome.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

U Zagrebu 5. listopada 2011.

P.S. Nadam se da će Vaše Ministarstvo biti brzo kao Vi i da će me uskoro obavijestiti što su učinili s našim Pismom u UN-u.

Poštovana predsjednice Hrvatske vlade!

Hrvatski književnik Hrvoje Hitrec piše u članku „Tako je bilo u Haagu“ (Portal HKV-a, 8. listopada 2011.):

U svezi s generalima i prosvjedima još nešto: na peticiju za oslobađanje generala potpisao se niz intelektualaca, među njima i nekoliko crkvenih veledostojnika. No, kažu mi ljudi, a kažem i ja, da takvo internetsko potpisivanje ne uzima u obzir cijeli jedan naraštaj nesklon međumrežju i računalima uopće, te vele ti preskočeni da bi se i oni rado (i te kako rado) potpisali ali nisu znali gdje ni kako, i tako... A i oni nešto vičniji ne surfaju po Internetu jer imaju druge navike. U zaključku: ako mene nema na tom popisu onda je to obična blasfemija. Hoću na popis! Dodajte me kako znate.

G. Hitrec je za mene preveliko ime hrvatske književnosti da bih se mogao oglušiti ona ovakav zahtjev. Da je u pravu potvrdilo mi je i to što mi se kao supotpisnik javio npr. i prof. dr. Adalbert Rebić, nekoliko uglednih Hrvata iz Mađarske itd.

Nadam se da Ministarstvo još nije poslalo veleposlanstvu u UN-u naše Pismo. Zato Vam ponovno šaljem Pismo s novim supotpisnicima, kojih je sada blizu 2300, s molbom da ga u tom obliku pošaljete glavnom tajniku i VS-u UN-a. Zapravo, vjerujem da će te nas s takvom vijesti obradovati tijekom našega skorog susreta (dogovoren je za ovaj tjedan).

Mislim da je važno upoznati Vas kako stranci znaju reagirati na naš tekst. Tako mi izvrsni mađarski matematičar Ferenc Moric (čovjek koji je pozivan na brojna sveučilišta diljem svijeta, glavni je urednik jednoga rusko-mađarskog časopisa i autor brojnih znanstvenih radova) piše:

Dear Josip,

Thank you for the copy of the letter sent to the UN. It reveals shocking facts. You are absolutely right. I sincerely wish that the whole world will get acquainted with the naked truth.

Best regards,

Ferenc

I to pismo pokazuje, što je sigurno i Vama jasno, zašto mediji uopće nisu reagirali na Vaše pismo nama. Dapače, imamo ponovno javljanje propalog REKOM-a (financiranog izvana s 2.460.066,46 €

za razdoblje od 15. 12. 2008. do 31. 07. 2011. godine) s otvorenim pismom predsjednicima država nastalih raspadom njihove neprežaljene države.

Zapravo, to i ne čudi kada znamo da im je osnovna strategija svih ovih godina izjednačivanje agresora i žrtve. Počeli su pričom o građanskom ratu, a to su postigli kroz izjednačivanja ratnog zločina koji vrše agresori i zločina u ratu koji se može dogoditi u obrani kao prekoračenje nužne obrane. Jasno je da takvo izjednačivanje služi agresoru, pa otud njihov strah da će Vaša podrška nama srušiti sve ono što su godinama gradili i hrvatski jugonostalgičari i oni iz EU-a kojima služe.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

LOGIKA I SUD U HAAGU

Nedavno sam razgovarao s bivšim dekanom moga fakulteta, članom Akademije tehničkih znanosti Hrvatske. S ponosom mi je rekao da mu je general Slobodan Praljak bio profesor u srednjoj školi. Poznato je da je naš slavni general završio tri fakulteta, a jedan od njih bio je elektrotehnički. A ako nemaš izvrsnu moć logičnog rasuđivanja, nemaš nikakve šanse ni upisati taj fakultet. S druge strane, za Sud u Haagu može se slobodno reći:

„Tko ulazi ovdje, neka logiku ostavi ispred vrata.“

Zato i ne čudi sto je upravo naš general nešto slično rekao Tužiteljstvu (17.6.2009.):

Ja ne mogu shvatiti logiku. Ne radi se o tome, nego to više nije ni logika. Časno tužiteljstvo, ovo nije logika, elementarna. Najobičnija logika. Vi se ponašate kao bogovi. Vi se ponašate kao da vam je svejedno radi li se radi o ljudima, stoci, miševima, glupanima, ... majmunima.

Naravno, govoreći o optužnici, Praljak nije propustio reći sucima: To je u nebo vapijuća nelogičnost, to je do nebeskog krika neshvatljivo... I tvrdim Vam časni suče Trechsel i ostali časni suci, da je ovo situacija, da se ovako nešto događa Francuzima, 50 milijuna Francuza bi se s grohotom smijalo na ovakvu optužnicu, da ga naoružavate (muslimanski narod i Armija BiH, op. a.), naftom i svime, i izbjeglice i ranjenike, i da je to onda udruženi zločinački pothvat, u moju glavu to ne može stati, toga nema u povijesti. Ali evo, mi smo mali narod i slab sam pa se onda može izvoditi i nevjerljatne alogične akrobacije! (3. 6. 2009.)

Nisam časni suče Antonetti do kraja nikad pročitao optužnicu, na očaj moje odvjetnice Pinter, iz jednostavnog razloga što ja i cijela ova priča s tom optužnicom nema nikakve veze. I meni se od treće ili četvrte ili sedme stranice okrene stomak i glava, i digne mi se tlak do granica kada riskiram svoje zdravlje. Ja u cijelosti odbacujem optužnicu. To sam rekao i to ponavljam. Ona s realitetom nema nikakve veze.(15. 6. 2009.)

Kada je odlazio u Haag, rekao mi je:

„Po toj optužnici mi smo veći zločinci od Hitlera!“

Prava meta je dr. Franjo Tuđman

Zapravo, svjetskim moćnicima to i jesmo. Hitler je bio vođa velike zemlje pa je po njima i imao nekakvo pravo. Ali, kako smo se samo mi usudili stvoriti državu protiv njihove volje!

Zato je u njihovim očima krivnja Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana golema. Kako je nedavno zamijetio zastupnik u njemačkom Bundestagu Klaus-Peter Willsch, zapravo se u Haagu sudi samo njemu. Najistaknutiji među nama samo su izabrani da ta osuda za tako teški zločin bude što veća. Da, koliki su već osuđeni i u Hrvatskoj i u Haagu! A koliki tek trebaju biti i tamo i doma! Hrvatske vlasti su pokajnički priznale krivnju, ali ima mnogo onih koji ne priznaju. Zato su među tim neposlušnima izabrani oni preko kojih se, kako reče Willsch, sudi mrtvom Tuđmanu.

Hrvati slikaju svoje vođe, pa se velikim dijelom i ponašaju pokajnički, a ne bi bilo zgodno da se to promijeni. Dva dana poslije presude hrvatskim generalima medijima je bilo dopušteno govoriti istinu i bilo je dovoljno da se vidi zašto je Ivan Pavao II. govorio o Hrvatima kao o „narodu nade”.

Čini se da je pismo koje planiramo poslati Vijeću sigurnosti UN-a dobar pokazatelj hoće li se ta dva dana pretvoriti u nešto više. Ili će ostati samo na onome sto je željela hrvatska vlast – zaplašiti one u EU-u i natjerati ih da dobiju ono sto su doista i dobili – pristup u EU prije nego što su to željeli Englezi i Nizozemci.

Zapravo su pokazali koliko sam bio u pravu prije desetak godina kada sam tvrdio da mi trebamo tražiti samo jedno – da nam se ispričaju zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. Ponosnu Hrvatsku oni bi molili da uđe u EU!

Pismo VS-u napisano je „povodom rasističkih Haaških presuda 15. travnja 2011.”, a potpisalo ga je dvanaest akademika i dva biskupa. Do sada ima preko 660 supotpisnika (više od stotinu sveučilišnih nastavnika i znanstvenika i niz drugih poznatih i manje poznatih Hrvata).

Zanimljivost ovog pisma jest što je sada više napada s „desna”. Povodom pisama o Thompsonu bio je samo jedan.

Zanimljive su pozicije s kojih se napada. O jednom poznatom publicistu, čiji je napad s pozicije onih kojima je Tuđman „oteo”

njihovu fotelju, napisao sam članak „Hrvatske budale ili hrvatske sluge?”, HR Svijet, 5. 7. 2011.

Nevjerojatno je što sve takvi mogu napisati. Na primjer:

„A Međunarodni krivični sud u Den Haagu (mi Hrvati smo od OUN tražili njegovo ustanovljenje) već je osudio titovce, a kad bude izrečena i presuda čelnicima 'Herceg-Bosne' to će biti još jasnije - Den Haag obračunava s Titovim kadrovicima kako bi pročistio maglu oko obnove hrvatske državne nezavisnosti.“

Drugi drži da moram komunicirati s njim, ali se ne želi predstaviti. Jasno je da čovjek odmah pomisli da se radi o nekom našem „bratu“.

Kada sam dobio njegovu e-poštu započeo sam odgovor:

„Ja sam Josip Pečarić. A Vi?“

Čovjek se ponovno javi na portal i kaže da je napisao:

„Zovem se tako i tako i srdačno Vas pozdravljam.“

Ovo „tako i tako“ znači da se potpisao adresom e-pošte!

Možda ja ne znam da danas često djeci daju imena koje su istodobno i adrese e-pošte. Ili vrijedi ono Matoševo „Lažu Srbi. To je njima od Boga!“.

Njegova je pozicija nešto kao: Kako se (mi) Hrvati usuđujemo optužiti gazde za bilo što, a pogotovo za rasizam. Naravno, ne kaže tako, nego „to nije pametno“. Mo’š mislit’. Takva su i obrazloženja: „Po svjetskomu javnom tisku svugdje nalazim uporabu pojma 'rasizam' skoro isključivo po njegovu biološkom sadržaju, premda je u XIX stoljeću taj pojam dobivao različite primjene. Iznenadilo me je da se tamo (u Hrvatskoj) danas pojam rasizma tako naširoko i nespecifično rabi i – prihvaća(!)“

Čovjek je očito pogriješio adresu. Valjda me je zamijenio s Puhovskim, Goldsteinima i sličnima. Znamo da je, zahvaljujući njima, u Hrvatskoj mnogo toga obrnuto. Čudi me da nije tako i u Srbiji.

Najdraži mi je moj „prijatelj“ i „istomišlenik“. Čovjek koji prvo potpiše pismo o rasističkim presudama, a onda kaže da je to glupo i opasno. O tome sam pisao u tekstu *Opet napad s „desna“*, HR Svijet, četvrtak, 23. lipnja 2011.

Moram priznati da me kod Srba s kojima sam znao polemizirati fascinira kako njima ne smeta kada ih upozoriš na kakvu njihovu

nepodopštinu. Dapače, poslije toga nastave još žešće. Ako ih upozoriš na njihove laži nastave još žešće s njima. Slično je i s „istomišljenikom”.

Dva puta ga zamolim da mi više ne šalje svoje tekstove, ali oni i dalje stižu. Svojedobno sam jednom Srbinu zbog toga napisao „Pricu o magarcu”. Zbilja bi od mene bilo nepristojno da „istomišljenika” isto zamolim i treći put. Valjda čovjek mora (ima potrebu) i dalje se posipati pepelom po glavi. Kada sam to video, skinuo sam njegov potpis s našega Pisma VS-u. Žao mi je čovjeka.

Zanimljivo je i to što su spomenuti Srbin i moj „istomišljenik” jednakog dogurali u svojim znanstvenim karijerama. Logika im obojici nije baš jača strana, a ni lagati im nije mrsko.

Vrijedno je napomenuti da je taj „istomišljenik” jedini nematematičar koji je javno govorio o mom radu. Sada se i zbog toga mora posipati pepelom. Žalosno je gledati koliko glupo to radi. Najprije spominje *enormne hvalidbe* u prvom pismu povodom knjige „Rasizam suda u Haagu”. A ja tamo u „Bilješci o autoru” dajem samo kratak zapis o mom radu iz knjige koju je objavio HAZU. Čak se ne spominje ni međunarodna konferencija meni u čast povodom moga 60. rođendana (nekih 130 sudionika iz 27 zemalja a radovi tiskani u tri sveska u dvama časopisima). Naravno da sam mu se narugao tvrdnjom da je u pravu jer doista se može reći da se radi o *enormnoj hvalidbi* kad si mogu dopustiti takvo što ne staviti u bilješci o sebi.

Vjerojatno mu je netko objasnio što to znači pa će se „ispraviti“: S tim u svezi, gore spomenuti genijalac (Josip Pečarić) suprireditelj je knjige *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca*, gdje se – neki izračunaše – naspram 20 % štiva posvećeno obrani Thompsonova lika i djela, 80 % (samo)pohvalnica knjiži na račun „genijalna matematičara“.

U knjizi je dan niz tekstova mnogih hrvatskih intelektualaca. I sada „istomišljenik” tvrdi da je 80 posto knjige posvećeno meni, a ne Thompsonu.

Prepostavimo da „istomišljenik” zna brojiti stranice – ipak je dogurao do određene razine u sveučilišnoj karijeri – pa zna da u

knjizi moj tekst nije dominantan. Vjerljivo misli da toliko intelektualaca u knjizi o Thompsonu pišu o meni.

Prosperov Novak, Radman i Đikić

Je li to najveća moguća pohvala koju mi je netko dao? Vjerovali ili ne – nije! Mnogo veću pohvalu dobio sam od Slobodana Prosperova Novaka. Kaže mi akademik Paar da je, ne tako davno, u Nedjeljnem Vjesniku, povodom neizbora Radmana i Đikica, Prosperov izjavio nešto kao:

„Kada bi se danas neki novi Ruđer Bošković želio vratiti u Hrvatsku opet bi se u HAZU-u našli neki Paar i Pečarić koji bi to spriječili.“ Kolega Paar to komentira:

„Evo vidiš koliko smo moćni i utjecajni!“

Zapravo, već sam imao prigodu polemizirati s Prosperovim. Njegova je razina stvarno blizu razini našega „istomišljenika“. On i ne razumije da su izbori Radmana i Đikića neusporedivi.

Prvo, Đikić nije ni predložen Skupštini Akademije za izbor za dopisnog člana. To je trebao učiniti III. razred, gdje su razmatrali takav prijedlog – ali ga nisu predložili. Radman je izabran za dopisnog člana još 1992. godine.

Drugo, Prosperov sam konstatira da se oni, navodno, žele vratiti. Dakle, Radman je izabran na mjesto koje pripada hrvatskim znanstvenicima koji rade vani.

Treće, Radmana je III. razred predlagao za mjesto koje pripada onima koji rade u domovini, a Đikića nije za ono mjesto na koje ga se može predložiti kao Hrvata koji radi izvan Hrvatske.

I četvrtto, najvažnije – nisu ga izabrali, a onda se doznao o svađi između Radmana i Đikića. Predložili ga na jednoj sjednici, a kada su doznali za razlaz s Radmanom, na drugoj ga nisu izabrali. A Prosperov veleumno zaključuje da su za to krivi Paar i Pečarić koji nisu ni glasovali, jer i nisu u tom Razredu. Da umreš od smijeha!

Vratimo se knjizi o Thompsonu. „Istomišljenik“ samo hoće reći kako je on pametan, a oni koji su to tiskali glupi. Kao što su glupi i potpisnici Pisma VS-u. On je „progledao“ prije svih tih biskupa, profesora i akademika.

Zamijetio sam kod naših jugoslava da kopiraju napade jedan od drugog. Obično ne pročitaju što sam odgovorio pa im se narugam na isti način. I „istomišljenik“ kopira napade na mene od naših jugoslava. Na žalost, nije na njihovoj razini pa nije shvatio da oni govore samo o tekstu koji sam ja napisao, a ne kao on, o cijeloj knjizi. I za razliku od njega oni razumiju, a prave se ludi, zašto sam ja dao tekstove s promocija moje knjige „Zločinački sud u Haagu“ na kojima je Thompson bio počasni gost, a predstavljači – hrvatski uglednici – govorili su o njemu. Dakle, dok se Thompsonu negdje u Hrvatskoj zabranjuje pjevati o hrvatskim vrjednotama, ovdje je počasni gost! Naravno da je „istomišljeniku“ teško razumjeti da je i sama priča o Haagu (koji je u naslovu knjige koja je predstavljana) itekako povezana s onim sto se događa Thompsonu.

Zapravo, jugoslavima je u knjizi vjerojatno najviše zasmetao intervjusu sa mnom povodom spomenute međunarodne konferencije meni u čast. Činjenica je da sam jedan od najproduktivnijih svjetskih matematičara, a u tom intervjuuu sam činjenicu što je ta konferencija prešućena u medijima usporedio s napadima na Thompsona.

Moram zahvaliti „istomišljeniku“ jer me njegov „napad“ podsjetio na jedan događaj u svezi s tim intervj uom. U to vrijeme su se našli na kavi Thompson, naš veliki redatelj Jakov Sedlar i poznati hrvatski domoljub iz Kanade Anton Kikaš. Kikaš se povodom tog intervjua pošto-poto htio čuti sa mnom pa su dobar dio večeri potrošili tražeći broj moga telefona. Naravno, hrvatskom domoljubu najviše se svidio dio teksta o Thompsonu pa sam mu obećao da će taj intervj ući u knjigu o Thompsonu. Obećanje sam izvršio, a to je očito jako pogodilo i neistomišljenike i „istomišljenike“!

HAZU i SANU

Karakteristika ovih napada jest napad na HAZU i na TUĐMANIZAM! Na HAZU se napada ili općenito ili na one akademike za koje se zna da su tuđmanisti. Mogu zamisliti kako ih je pogodila činjenica da je na predstavljanju knjige „Rasizam Suda u Haagu“ bio i predsjednik Akademije.

Tako naš inteligentni „istomišljenik“ dokazuje svoju tvrdnju da je (J)HAZU talac SANU-a u riječima akademika Dubravka Jelčića da „... do danas HAZU ustraje u svojoj odluci, da neće obnoviti svoju

suradnju sa SANU dok se ona javnom izjavom ne odrekne svoga Memoranduma”.

Da, ti užasni tuđmanisti i dalje su protiv Memoranduma SANU-a. A naš vrli predsjednik Josipović pokazao je kako je to dobra stvar i ne treba biti protiv nje. Čudi me kako Josipović nije „istomišljenika” pozvao za savjetnika. Tako bi uz jednoga (veliko)Srbina imao i jednog („veliko”) Hrvata.

Zapravo, meni je od ovih napada mnogo zanimljivija raščlamba same priče oko Pisma. Vodio sam niz ovakvih sakupljanja potpisa. Zato usporedba i jest zanimljiva. Sada se može uočiti da niz grupacija među državotvornim Hrvatima nije supotpisao ovo pismo.

Naravno, strah kod Hrvata, na koji računa anonimni oponent, tu svakako igra ulogu. Međutim, vjerojatno se ne radi samo o tome. Činjenica je da su među potpisnicima i oni koji su na prošlim predsjedničkim izborima predložili kandidata koji je najpogodnija osoba da okupi sve državotvorne Hrvate. Vlast je tada jasno pokazala da se jedino boji toga kandidata. Zato me ne bi iznenadilo da, slično onom oponentu kome je Franjo Tuđman oteo fotelju, i sada ima onih koji to isto zamjeraju i nama.

Bilo kako bilo, ipak sve više Hrvata pokazuje da, kao i general Praljak, treba reći tom svijetu ono što mu se već davno trebalo reći. Sve više Hrvata razumije riječi kardinala Kuharića koje je u recenziji moje knjige posebno istaknuo prof. dr. sc. Miroslav Tuđman:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.” (u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.).

Iako profesor Tuđman kaže kako *snaga i logika* mojih *teza i argumenata* kao da ima ishodište u poruci kardinala, jasno je da je to bilo ponašanje predsjednika Tuđmana onda i da je to ponašanje kojega se tuđmanisti drže i uvijek će ga se držati. Zato imamo stalne napade na njih!

A da se naši političari drže naputka kardinala Kuharića, onda bi i u Haagu bila važna i logika. Tada Praljka i ostalih Hrvata тамо ne bi ni bilo!

Portal HKV-a, 12. srpnja 2011.Zagreb, 10. listopada 2011.

PORUKA KARDINALA KUHARIĆA – PRINCIPI SU ORUŽJE!

Kardinal Franjo Kuharić je na susretu u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997. rekao:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“⁹

A teško da je ikada neka država, ne tako velika kao što je Hrvatska, napravila nešto tako veliko kao što je to napravila Hrvatska s Olujom!

Pismo VS-u UN-a

Uloga našega pisma VS-u UN-a jest ponovno upozoriti da je cijeli Domovinski rat veličanstven, a posebno Oluja. Zato je pismo 16 akademika i 3 biskupa/nadbiskupa supotpisao tako veliki broj naših ljudi (preko 1750 ljudi, od toga skoro 200 sveučilišnih profesora i znanstvenika). U Pismu kažemo i sljedeće:

„Zatočili ste ih (naše generale, J. P.) i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihać, a poslje pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenica.“

Na to nas podsjeća i Ivan Šarac, upisan u Kuću slavnih američkih obavještajaca, a bio je 90-ih godina vojni ataše u Hrvatskoj i izravni svjedok svih događaja u Kninu u kolovozu 1995. godine, kada kaže o glavnom postignuću Oluje:

Općepoznato je da je tri dana poslje general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštitи Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz

⁹ Jedino Hrvatska na portalu HKV-a podsjeća i na sljedeće dvije poruke našega kardinala:

"Ima istina od kojih se ne može i ne smije odstupiti; ima granica na kojima se mora stati i ima položaja sa kojih se ne smije uzmaknuti"!

"Ako je moj protivnik spalio moju kuću, ja ne će zapaliti njegovu! Ako je razorio moju crkvu, ja neću ni dirmuti njegovu, To je Evanđelje zalog pobjede."

Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Zaborav

Nije trebalo previše vremena da se na kardinalovu poruku zaboravi, pa tako ni ovo veličanstveno ostvarenje hrvatske države i Hrvatske vojske – spašavanje toliko velikog broja ljudi – danas uopće nitko ne spominje, ili ga rasistički marginalizira.

Na to nas iznova podsjeća najnovija priča o bivšem ministru pravosuđa, a danas pomoćniku glavnog tajnika UN-a Ivanu Šimonoviću. Milan Ivkošić u tekstu „Lakoća izdaje ili kako je Šimonović došao na vrh svijet“ kaže:

I za Račana, i za Sanadera, i za Jadranku Kosor, i za Mladena Bajića, i za Ivana Šimonovića Gotovina je sa svojim vojničkim sposobnostima, ljudskom čašću i moralnošću bio neko nestvarno, fiktivno biće iz priče, iz bajke, neka nadzemaljska plemenitost na koju će zvjerski nasrnuti sa svojim zemaljskim karijerističkim apetitim koje su im otvarali Haag, Europska Unija, Amerika... Ničim se stranim gazdama ne iskazuje pokornost, odanost i puzavost kao gaženjem najsvetijega u svojoj domovini. Ivan Šimonović svojom se ambicioznošću kojom je po svjetskim institucijama znao utirati put popeo takoreći do vrha svijeta, ali nema toga vrha svijeta koji će isprati prljavštinu izdaje.

I najnovija otkrića o odnosu hrvatskih dužnosnika prema Gotovini pokazuju da su od početka 2000. sve hrvatske vlasti svoju politiku gradile na žrtvovanju Hrvatske Haagu, Bruxellesu, Londonu, Washingtonu... Konkretnije rečeno, žrtvovanju stranim profiterima i ucjenjivačima koji su joj kao mamač podmetnuli Europsku Uniju koja će joj s jedne strane biti ideal, a s druge je strane porobiti! U takvom stanju Gotovina nije za vlast bio nevolja nego prilika za izdaju i nagradu koja je slijedi!

Najbolji ljudi su u Haagu

Da, žrtvovali su Hrvatsku, umjesto da moćnike upozore da je njihovo ponašanje čisti rasizam. Spašavanje 100 000 ljudi jest nešto veličanstveno. U svjetskoj povijesti po prvi put netko tko učini tako nešto veličanstveno biva osuđen od organizacije svjetskih naroda!

Davno sam već rekao (što je svojevremeno prepoznao i *Feral Tribune* u rubrici *Greates Shits*, 26. srpnja 2003.; naravno Jugoslavenima je loše sve ono što je hrvatsko) kako su nam najbolji ljudi u Haagu. Zapravo, Ivkošić opisujući Gotovinu opisuje sve te naše najbolje ljudi i u Haagu i u Hrvatskoj. Opisuje sve one koji slijede poruku našega kardinala.

Ivkošić imenuje i neke od onih koji to ne rade. Možda će nekome zasmetati što ne spominje one najznačajnije u žrtvovanju Hrvatske – dva predsjednika RH. Doista, da je Mesić zasluzio osudu zbog veleizdaje, to je već svima jasno. Josipović je trenutačni predsjednik, pa je u boljoj poziciji. Ali nema dvojbe da će, kad tad, ljudi shvatiti kolika je njegova uloga u svemu tome. Dapače, možemo slobodno njemu pripisati autorstvo presuda hrvatskih generala, jer ih je on prvi i priopćio javnosti. Sjetimo se da je jedan dan poslije suđenja kazao kako je zločina bilo i kako za to netko mora odgovarati. U cijelom nizu tekstova ukazao sam da je u donošenju takve presude velika zasluga „hrvatskih“ ljevičara (Mesić je o tome lagao u Haagu, a Josipović je čak napisao i knjigu!) u negiranju razlike između ratnog zločina (zločina agresije) i zločina u ratu, tj. zločina u obrani.

Srb: „Kad se komunisti vrate, radit ćemo po starom“

Ali, od „hrvatskih“ ljevičara takvo žrtvovanje Hrvatske bilo je očekivano. To su znali mnogi. Tako sam u „Spremnosti“ od 27. travnja 1999. objavio razgovor dva Srbina koje je moja supruga čula sjedeći u autobusu u Adelaideu:

„Hrvatsku smo dobro porušili na početku. Ali Hrvati su se uspjeli izvući. Za nekoliko godina će sve to obnoviti i živjeti odlično. Ali ako dođu komunisti opet na vlast, onda će se vratiti u Jugoslaviju, pa ćemo mi raditi po starom.“

To sam još tada komentirao: „Pametniji Srbin od mnogih u Hrvatskoj!“

Istina, uvijek je šok kada čuješ istinu o „našim“ ljevičarima. Meni se duboko urezala u pamćenje tvrdnja Mate Meštrovića kada je poslije Oluje iz oporbe prešao u HDZ (Tuđmanov, naravno) uz tvrdnju da je bio šokiran kada je video da se čelnici oporbe ne raduju Oluji.

I znamo, komunisti su ubrzo došli na vlast. Uz detuđmanizirani HDZ sve se odvija tako kako je Srbin predvidio. Istina nismo se doslovno

vratili u Jugoslaviju, ali kao da jesmo. Pa zar predsjednik Josipović ne gleda u srbijanskog predsjednika kao u Boga? Zapravo, svaka raščlamba Josipovićevo djelovanja pokazat će da se radi o predsjedniku koji je u zadnjih 20 godina najviše učinio za srpski narod! Mnogo više od svih srpskih predsjednika zajedno! Istina, imao je ogromnu pomoć u tome od strane „hrvatskih“ ljevičara, bilo političara, bilo znanstvenika, bilo novinara...

To je tim značajnije što svi znamo za rezultat Oluje:

- 1) Hrvatska vojska je, parafrazirajmo Slobodana Miloševića, od te srpske vojske napravila „zečeve“ i oslobođila okupirana područja!
- 2) Hrvatska vojska je, kako konstatira i Šarac, spriječila srpski genocid nad pučanstvom Bihaća: „genocid takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.“

Kada se danas javljaju Srbi, očito nesretni i zbog svoje vojske zečeva i zbog toga što nisu mogli napraviti željeni genocid, hrvatski političari bi im to izravno trebali i reći. Ali, prije toga su to trebali, sljedeći poruku našega kardinala, govoriti i svjetskim moćnicima. A znamo, umjesto toga oni su pomagali svjetskim moćnicima u konstruiranju lažnih optužnica protiv hrvatskih generala, nadmećući se u tome tko je bolji sluga. Zato je ostalo da se kardinalove poruke drže državotvorni intelektualci.

Zapravo, o samom početku takvog djelovanja „hrvatskih“ ljevičara na Portalu *HRSvijet* od 26. kolovoza 2011. piše naš vrsni kolumnist Damir Pešorda (jedan od onih koji se ponašaju po poruci našega kardinala):

Sve je počelo smišljenom antihercegovačkom kampanjom još početkom ratnih devedesetih. Ta kampanja bila je logična akcija kosovsko-udbaških struktura koje su u turbulentnim tranzicijskim vremenima tražile najprihvatljiviji model za vlastito preživljavanje i preživljavanje jugoslavenske ideje. Hercegovci, koji su zbog povijesnog iskustva bili najgorljiviji protivnici Jugoslavije, jednostavno su se nametali kao prvi cilj u psihološko-propagandnom ratu. "Posao" ocrnjivanja te skupine temeljito je odraćen. U suvremenom političkom životu u Hrvatskoj nema nijedne važnije osobe porijeklom iz Hercegovine. Josipović je Zagrepčanin dalmatinskih i inih korijena, Jadranka Kosor je iz zapadne Slavonije,

Luka Bebić je Metkovac, Zoran Milanović vuče sinjsko podrijetlo, Rohatinski nije Hercegovac, a, bogme, nisu ni Vlado Šeks, Branko Hrvatin, Đuro Sessa, Tomislav Karamarko, Stipe Mesić, ministar Jandroković, Vesna Pusić, Milorad Pupovac ili Josip Friščić. Milan Bandić, doduše, jest, ali smišljeno je ostavljen kao opominjući primjer! Nakon omraze Hercegovaca i dijaspore općenito, krenulo se u razvijanje animoziteta prema pokrajinama. Prokazani su Dalmatinci kao lijeni, zatucani i konzervativni, Slavonci i Ličani isto tako. Samo je sjeverozapadnoj Hrvatskoj i Istri tepano kao urbaniziranim, radišnim i naprednim sredinama. Zbrkani ideolog urbanog rasizma Denis Kuljiš čak je povukao granicu između "više" i "niže" Hrvatske. To što se granica uglavnom poklapala sa Šešeljevom nikome, izgleda, nije bilo sumnjivo. Osim, naravno, "zatucanim desničarima", ali njih se ne računa! Unatoč svemu, ideoložima tog tipa nikako nije uspijevalo poljuljati integralno hrvatstvo Hercegovaca, Dalmatinaca, Slavonaca i Ličana, a ni zabiti klin između hrvatskog naroda i Katoličke crkve. Neki događaji u posljednje vrijeme pokazuju ipak da bi u narednom periodu mogli biti uspješniji. Za prvo se pobrinuo Zagreb kao političko središte koje ignorira potrebe dijaspore i pokrajina, a za drugo, na žalost, sama Crkva svojim čudnovatim i nedosljednim ponašanjem u slučaju "samostana Dajla".

I dok „hrvatski“ ljevičari ne pokazuju, niti se od njih može očekivati i trunke grižnje savjesti, dotle, najnovija epizoda sa Šimonovićem pokazuje kako je teško prodanim „desničarima“. (*Hrvatski list*, 8. rujna 2011.)

Gospodine Šimonoviću, možete li pogledati u oči cijeloj naciji? Bivši ministar pravosuđa, a danas pomoćnik glavnog tajnika UN-a, Ivan Šimonović izjavio je 2009. godine američkom veleposlaniku Foleyju da su Vladini dužnosnici spremni otići u Haaški sud i optužiti generala Antu Gotovinu za krađu tzv. topničkih dnevnika. Samo je potreban takav smještaj u sudnici da ne gledaju Gotovinu u oči jer je on, kazao je Šimonović, nacionalni junak. Gospodine Šimonoviću, možete li s Vaše današnje pozicije na kojoj ste plaćeni vise od 20 tisuća dolara mjesечно u New Yorku, pogledati u oči ne samo generalu Gotovini nego i cijelom hrvatskom narodu zbog takve

zamisli protiv generala Ante Gotovine koji nevin leži u haškoj tamnici?

Sve dok su na vlasti ovi koji su žrtvovali, bolje reći prodali, Hrvatsku ne će narod tako lako ni spoznati što su oni učinili. U tome im itekako pomažu mediji. Tako Ivan Miklenić u Glasu Koncila (Podjeli nisu slučajne, 10. rujna 2011.) piše o stvaranju podjela u hrvatskom društvu, dakle ono isto o čemu govori Pešorda, a kaže i kako je ponašanje medija na liniji onoga što govori srbijanski predsjednik (koji je u petak 2. rujna za TV Novu doslovno rekao: „Ne volim kad ljudi vole ratne zločince“, aludirajući na hrvatske generale Gotovinu i Markača). Razumljivo je da je Tadiću spašavanje 100 000 muslimana od srpskog genocida ratni zločin, ali da je to isto tako nekim medijima, teško je razumljivo. Ali to može biti samo prvi dojam. Zato je i tim medijima spašavanje 100 000 muslimana ratni zločin zbog jednostavnog razloga što se lako može ustanoviti (novine nisu nestale, TV emisije su sačuvane) koliko su i oni sudjelovali u svemu tome!

Zapravo, pozicija koju sada obnaša Šimonović jest plaća za ono što je učinio. Vjerojatno je mnogo veća nagrada dvojici predsjednika. Zar nisu postali predsjednici zbog tih zasluga? Sanader je isto tako postao predsjednik Vlade. Zato je i tvrdio da nema toga što ne će učiniti za svjetske moćnike. Ali, već sam više puta rekao:

„Jednom sluga, uvijek sluga! Jednom izdajica, uvijek izdajica!“
Josipovićeve „zasluge“

Najvjerojatnije je Sanader danas u zatvoru jer je zaboravio ova jednostavna pravila. Zar netko vjeruje da su ga smijenili zbog lopovluka, oni koji su bili spremni žrtvovati 100 000 muslimana iz Bihaća? I to poslije genocida u Srebrenici! Čini mi se da Sanader nije bio svjestan zasluga Josipovića u presudama hrvatskim generalima, a precijenio je svoje zasluge. On je generale trebao uhiti i tu je bio kraj njegove uloge. Poželio je mjesto predsjednika, a svjetski moćnici su za to predvidjeli Josipovića. Onoga koji je najzaslužniji za ovakve presude hrvatskim generalima! Bez kojega, vjerojatno, one ne bi bile moguće.

Zato samo ponovimo Ivkošićeve riječi:

„Nema toga vrha svijeta koji će isprati prljavštinu izdaje.“

To je ono što u konačnici čeka sve one koji su izdali svoj narod. Toga se oni najviše boje. Mesić je dva mandata potrošio da poništi svoju izdaju, a onda je pobegao u Kinu kada su izricane presude u Haagu. Na njihovu veliku žalost prljavština izdaje tako je velika da mora izbiti na površinu.

Kad-tad!

Ali, trebamo stalno isticati činjenicu kako je i ova priča sa Šimonovićem samo novi dokaz o zločinačkom karakteru „Suda“ u Haagu. To je priča o tome kako taj „sud“ stvara lažne dokaze kako bi optužio Hrvatsku samo zato što postoji! To je priča koja osuđuje svjetske moćnike koji se služe svakojakim prljavštinama da bi optužili Hrvatsku – Samo zato što postoji!

Da su hrvatske vlasti od 2000. slijedile poruku našega kardinala, to im ne bi bilo tako lako ostvariti.

Portal HKV-a, 16. rujna 2011.

HAAŠKI SUD PREUZIMA ULOGU SRPSKOG MITA O JASENOVCU

Akademiče Pečariću, nedavno ste se vratili iz Pakistana gdje ste godinu dana zajedno sa znanstvenicima iz Pakistana i iz drugih dijelova svijeta surađivali na znanstvenoistraživačkim projektima. Možete li čitateljima Portala Hrvatskoga kulturnog vijeća opisati ovu suradnju?

Vjerojatno imate dojam da sam bio tamo godinu dana zato što me nije bilo u javnosti nešto više od godinu dana. Već nekoliko godina odlazim u centar za razvoj matematike u Pakistanu (obično po šest tjedana po semestru). To je Abdus Salam School of mathematical science u Lahoreu (ASSMS). To je jedinstvena škola u svijetu, a i dobila je svjetsko priznanje kao jedna od najistaknutijih znanstvenih ustanova u toj regiji. Vjerojatno Vam je poznato da obično iz manjih zemalja šalju svoje talentirane matematičare (i ne samo njih) u velike zemlje da bi doktorirali. Oni ponajbolji obično i ostanu u tim zemljama. U ASSMS-u rade suprotno – oni upisuju na doktorske studije ponajbolje mlađe matematičare (na natječaj se javi njih dvjestotinjak, a prime ih dvadesetak), a dovode iz svijeta priznate stručnjake. Tako osiguravaju da im ponajbolji mlađi matematičari i ostanu doma. To je tamo državna politika. Kod nas nije. Naravno, u Hrvatskoj sam učinio koliko sam mogao, kao slobodan strijelac, da nam što manje mlađih matematičara odlazi vani, a i da oni koji ne mogu ili nisu mogli otići mogu doktorati. Zapravo, cijelo svoje znanstveno djelovanje podredio sam tom cilju. Tako je do sada iz „moje“ znanstvene škole doktoriralo njih 27, a do kraja godine očekujem da će ih biti 32. U Hrvatskoj ih ni u jednoj drugoj matematičkoj oblasti nije doktoriralo više. Iz znanstvene škole velikoga hrvatskog matematičara i domoljuba Zvonimira Janka (Heidelberg) doktoriralo je njih 16.

Kod drugih naših profesora još manje. Naravno, da bi to postigao morao sam raditi i na drugim stvarima. Uz pomoć profesora Nevena Elezovića i izdavačke kuće „Element“ osnovao sam 4 znanstvena časopisa koji se tiskaju u Zagrebu. Jedan od njih je prvi hrvatski matematički časopis na SCIE listi, a drugi je jedini hrvatski

matematički časopis i na CC i SCIE listi i to od prvog broja. I moja grupa u ASSMS-u je najveća. Do sada ih je doktoriralo 4, a još 8 radi na svojim doktoratima. Surađujem i s ostalim kolegama тамо. Počeo sam suradnju s dva tamošnja profesora (Rumunj i Gruzijac), ali i s nekim drugim kolegama iz svijeta koji rade u istim područjima matematike. Posebno mi je bila draga suradnja s mojim doktorandom iz Pakistana i kolegicom iz Izraela, zato što Pakistan i Izrael nemaju nikakve međusobne odnose. Naravno, sve to je bilo moguće zato što sam jedan od 5 najproduktivnijih svjetskih matematičara s oko 800 znanstvenih radova, te više priručnika i 15 monografija o nejednakostima (7 na engleskom su izdale poznate izdavačke kuće u svijetu). Zbog mog doprinosa matematici međunarodni časopis Banach J. Math. Anal. (na CC i SCIE listi od prvog broja) posvetio mi je jedan svezak. Organizirana je i međunarodna konferencija u Trogiru 2008. u čast moga 60. rođendana na kojoj je sudjelovalo 130 matematičara iz cijelog svijeta, a njihovi radovi su objavljeni u 3 sveska dva naša časopisa. Ta konferencija je nastavila svoj život kao svjetska konferencija i druga je održana upravo u Lahoreu, a treća se treba održati u Južnoj Koreji.

Pakistan je država smještena u južnoj Aziji, a graniči ne samo s Indijom i Kinom, nego i s Afganistanom i Iranom, dakle zemljama koje se u našim medijima označavaju kao opasne po zapadne demokratske vrijednosti. Kakav je Vaš dojam o ovom dijelu svijeta? Je li slika koju potenciraju naši mediji realna?

Prije svega bih rekao da je slika koju stvaraju mediji u Hrvatskoj i svijetu u službi svjetskih moćnika. Ravnatelj ASSMS-a mi je jednom rekao da kada vani čita što pišu o Pakistanu ni on ne bi došao. Na prošlogodišnjoj konferenciji тамо, mnogi su pozvani predavači u strahu odbili doći. Znam se našaliti kako je doista nevjerojatno kako se polovici od njih baš tada „razboljela majka”. Hrvatska grupa je bila brojna. Bojali su se doći, a onda bili oduševljeni. Jedna kolegica mi je poslije konferencije napisala: „Profesore, kad god ja ne želim negdje otići, opet me natjerajte da odem!” Profesor Ivan Perić je bio тамо nekoliko puta. Često razgovaramo o Pakistancima. Različita civilizacija, ali ljudi s kojima komuniciramo izgledaju zadovoljniji,

topliji od nas. Je li to ta „opasnost po zapadne demokratske vrijednosti”?

Zapravo i ne znam što znači „biti opasan po zapadne demokratske vrijednosti”. Je li to nešto dobro ili loše? Ivan Miklenić u Glasu Koncila, a prenosi i Vaš Portal¹⁰, upozorava na paralelu Bleiburga i Haaga pa kaže:

Zastrašujuće posljedice što velika međunarodna sila nije poštivala međunarodno pravo prema hrvatskim vojnicima i civilima, a koji su imali povjerenje i nadu u nju smatrajući je pravnom, demokratskom i humanom, još uvjek ostaju kao izazov za poštenu i vjerodostojnu ispriku. No umjesto te civilizacijske geste, po općem uvjerenju u Hrvatskoj, baš ta velika međunarodna sila dala je svoj veliki doprinos baš za takvu hašku presudu, te je time i nehotice otkrila da su njezini politički interesi daleko važniji od života mnogih ljudi, od istine, pravde i poštivanja dostojanstva hrvatskoga naroda.

A upravo sam i sam u nedavnom izlaganju na Tribini HIP-a (što je također prenio Vaš Portal¹¹) spomenuo svoj tekst iz 1996. godine u kome sam govorio kako su naše vrijednosti mnogo iznad tih zapadnih demokratskih vrijednosti. Kao i Miklenić sada i ja sam još tada upozoravao na činjenicu da njima nisu važni ljudi. Nije im ni važna sloboda drugih, nego samo njihova i onih kojima je oni dozvole. Zato smo našem dragom Papi, sada već blaženiku, Ivanu Pavlu II. i bili „narod nade”: bili smo narod koji je izborio svoju slobodu unatoč onima koje krase „zapadne demokratske vrijednosti”. Zato je za svoj stoti posjet izabrao „narod nade”, a prva poruka mu je bila u Dubrovniku ona o slobodi!

¹⁰ Ivan Miklenić pohvalio, ali i kritizirao Hebranga i Karamarku u Bleibburgu, Portal HKV-a, 22. svibnja 2011.

¹¹ Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a, "Jučer gledam sliku naroda, baca cvijeće po herojima...", Portal HKV-a, 13. svibnja 2011. i 18. svibnja 2011.

A o slobodi svoga naroda pjeva Marko Perković Thompson. Pjeva i o drugim hrvatskim i općeljudskim vrjednotama: obitelji, braniteljima, svom narodu, Bogu. Ali te vrjednote su opasne po zapadne demokratske vrijednosti. Thompsonu su zabranili ulazak u EU! Obrazloženje je ispod svake civilizacijske razine, kao i presude našim generalima u Haagu. Moj govor o tome ispred Veleposlanstva Švicarske također ste objavili na Vašem Portalu¹².

Kako se u Pakistanu doživljava nagli gospodarski uspon susjedne Indije i Kine, a kako vojni uspon Irana, kojega neki danas drže za najmoćniju državu Bliskoga istoka?

Zapravo, mislim da se sve te zemlje od Maroka do Indonezije u velikoj mjeri okreću razvoju znanosti. U mojim časopisima posljednjih godina imamo veliki broj radova poslanih iz tih zemalja. A i sam nastanak ASSMS-a svjedoči tome. Zato u Lahoreu ne razgovaram o tome. U ASSMS-u se na sve moguće načine pokušavaju prilagoditi nama. A ako ne razgovaramo o matematici, teme su nam obično one općeljudske. Ako nisam zadovoljan nečim što se ne uklapa u moj pogled na svijet uvijek se trude postupiti po mojim uvjerenjima. Ali i pouče me ponešto. Kada sam, razočaran, pričao kako moj narod na izborima bira one koji služe svjetskim moćnicima, ravnatelj ASSMS-a profesor Alla Ditta Raza Choudary mi je pričao kako su mnogi i kod njih (a Pakistan je zemlja od 160 milijuna ljudi) vjerovali da Pakistanci ne mogu sami voditi svoju zemlju, nego to moraju raditi Englezi. Moji studenti mi kažu da je slična situacija onoj u Hrvatskoj i kod njih. Što i jest logično. Kada smo svjetskim moćnicima važni mi (a ima nas manje nego u pola Lahore), kako ne će biti tako velika zemlja!

Pri tome treba naglasiti da profesor Choudary itekako vodi računa o našoj sigurnosti, tako da mi znamo da kada nas pozove sigurno nam se ne može dogoditi ništa loše.

¹² Govor akademika Josipa Pečarića s prosvjednog skupa u petak u Zagrebu, Portal HKV-a, 12. listopada 2009. Zanimljivo je da se u tijeku akcije sakupljana potpisa Pismu VS-u UN-a pojavio i napad na knjigu o Thompsonu.

Povod za naš razgovor, međutim, prije svega je predstavljanje Vaše nove knjige „Rasizam suda u Haagu – 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?“, za koju su predgovor napisali prof. dr. sc. Miroslav Tuđman i akademik Dubravko Jelčić. Kako je knjiga sadržajno koncipirana?

Zapravo, ideju za nastanak ove knjige dao je moj prijatelj i suradnik Mate Kovačević. Naime, kada smo doznali kakve su haaške presude popisao sam sve svoje tekstove o tom „sudu“ (otud podnaslov knjige). Mate je inzistirao na knjizi sa svim tim tekstovima.

U prvom poglavlju su dana moja pisma ministarstvima znanosti, kulture I vanjskih poslova, s molbom za financiranje. Uz njih sam priložio i spomenute recenzije iz kojih izdvajam:

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman:

U svim Pečarićevim radovima poruka je jasna, argumentacija logički neoboriva, matematički precizna. Kada je riječ o haškim optužnicama protiv hrvatskih generala, snaga i logika njegovih teza i argumenata kao da ima ishodište u poruci kardinala Franje Kuharića koju citira u uvodu knjige: „Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

Akademik Dubravko Jelčić:

Vještina njegova pera i čvrsta, doista matematička logika daje uvjerljivost njegovim spisima i jamči vrijednost (i ove) njegove knjige. Anegdotičnost, kojoj autor također nerijetko pribjegava, povećava zanimljivost njegova pisanja (ustvari: pripovijedanja). Ali valja odmah upozoriti na specifičnost Pečarićeva stila i bitnu odliku njegove kritičnosti: ona se afirmira podrugljivošću, a ona ostvaruje ironijom i

sarkazmom, što njegovim spisima pribavlja literarnu dimenziju. Time je čitateljima zajamčena draž čitanja.

Trebam li reći da mi iz ministarstava uopće nisu odgovorili? Ni službenici, a kamoli ministri kojima sam pisma uputio. Znali smo da i ne će. Pa neposredno prije tih presuda potiho su donijeli zakon u Saboru da će sa suđenjima nastaviti u Hrvatskoj.

Potom u knjizi slijede poglavlja: *Umjesto Predgovora, 15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud?, Rugajmo se rasistima! i Umjesto zaključka.*

U kojem se oblicima manifestira rasizam Haaškoga suda? U knjizi pišete da je na Haaškomu sudu nekome dovoljno dokazati da je Hrvat, e da bi bio osuđen kao zločinac.

Zapravo rasizam tog suda sadržan je već u naslovu moje knjige *Priznajem, Hrvat sam!* To se doista i dogodilo u predmetu Kordić. U prvostupanjskoj presudi bilo je navedeno niz konkretnih zločina zbog kojih je Kordić osuđen na 25 godina!

Njegovi odvjetnici su u žalbi dokazali da je Kordić nevin po svim tim konkretnim zločinima. U drugostupanjskoj presudi su uvažili sve što su odvjetnici dokazali, zadržali se na jednoj jedinoj (koja nema veze sa zdravom pamet) i presudili opet 25 godina!

Drugim riječima, Kordiću su dokazali jedino ono što su i mogli: Hrvat je. I to iznimam! Pa je i kazna jednog rasističkog suda tome i primjerena, zar ne?

Vjerojatno se scenarij trebao ponoviti i na suđenju generalima Gotovini i Markaču. Međutim, u mnogim našim tekstovima obarali smo sve što su oni stavljali u svojim optužnicama. Na kraju im je odvjetnički tim zagorčao posao. Oborili su im svaku smislenu optužbu već u prvostupanjskoj presudi, što odvjetnik generala Gotovine Luka Mišetić u svom nedavnom obraćanju hrvatskoj javnosti zapravo i konstatira. Sudu su ostale samo one besmislene,

pa su kao i u slučaju Kordić presudili na osnovu njih. Dokazali su im, zapravo samo da su Hrvati. I to ne baš bilo kakvi.¹³

A cijeli postupak oko suđenja generalima Gotovini i Markaču prepun je rasističkog ponašanja tužitelja i sudaca u Haagu. To i navodim na početku knjige:

Rasizam:

U presudi hrvatskim generalima tvrdi se da nije važan kontekst u kojem su se navodni ratni zločini dogodili. Predsjednik Akademije pravnih znanosti Hrvatske profesor emeritus Željko Horvatić kaže da je u pravu kod bilo kojeg prekršaja, a kamoli zločina, važan kontekst u kome se on odigrao.

Kontekst nije važan u odnosima viših i nižih bića (više i niže rase). Dakle, Hrvatima kao ljudima niže vrste, nije moglo pasti na pamet – svetiti se. To je djelo njihovih vođa. Oni su to isplanirali pa su i odgovorni za to. Zato sam rekao:

„A onda nam ti jaki (preko Haaga, a i izravno) poručuju:

DA, TO PRAVO IMAJU SVI NARODI, ALI VI HRVATI
NISTE UČINILI TO ZATO, NEGO ZATO DA BI
ISTJERALI SRBE. JER VI STE GENOCIDAN NAROD!
Ako to nije rasizam, priznajem, ja doista ne znam što je
rasizam.”

Sjetimo se da od prvog dana Oluje imamo tvrdnju o tzv. prekomjernom granatiranju Knina i optužbu da je predsjednik Tuđman zločinac. Prekomjerno granatiranje u kome je stradao JEDAN civil! Svima nam je pred očima razrušeni Vukovar i brojni pobijeni njegovi građani. To nije bilo prekomjerno

¹³ Josip Pečarić: Kazne jednoga rasističkog suda – Priznajem, Hrvat sam!, Portal HKV-a, 24. svibnja 2011.

granatiranje. Razrušen je grad u kome su živjela bića niže vrste i pobijeni su brojni pripadnici bića niže vrste. Ali u prekomjernom granatiranju Knina ubijen je jedan čovjek. Za to je sigurno odgovorna Vlada (...)

A kad strada jedan čovjek itekako je važno naći topničke dnevниke. Treba cijelom svijetu pokazati koliko je golem zločinački pothvat učinila vlada nižih bića kada je stradao jedan civil (...)

Gotovina je spasio 150 000 muslimana iz Bihaća od sudbine koje su doživjeli u Srebrenici. Ali to su Muslimani, kao i Hrvati, bića niže vrste. Kako se Gotovina usudio spašavati bića niže vrste, umjesto da spašava dvjestotinjak bića više vrste. Umjesto da se proglaši pobjeda bića više vrste, pobijeno je njih nekoliko stotina (...)

Jedna od tvrdnji koju je moguće pronaći u knjizi jest i ona da Haaški sud preuzima ulogu srpskog mita o Jasenovcu. U kojem smislu?

Izmišljeni brojevi žrtava logora u Jasenovcu bili su osnova u rasističkoj tezi o genocidnosti hrvatskog naroda, a u cilju sprječavanja svake pomisli o stvaranju hrvatske države. A državu smo stvorili i normalno je „glavni zločinac“ Otac hrvatske države akademik Franjo Tuđman. Cijeli sud u Haagu podređen je suđenju tome „zločincu“. To sjajno opisuje u Frankfurter Allgemeine Zeitungu od 19. svibnja 2011. kršćansko-demokratski zastupnik u njemačkom Bundestagu Klaus-Peter Willsch. Već sam naslov njegova teksta puno govori: *Mrtvačka sinoda u Haagu*¹⁴:

¹⁴ Klaus-Peter Willsch: Presuda je skandalozna, nepravedna i opasna, Portal HKV-a, 23. svibnja 2011.

Godine 897. u Rimu se dogodio jedan znameniti spektakl. Tada svježe izabrani papa Stjepan VI., suočen sa sumnjama u zakonitost svog imenovanja, svom je prethodniku Formozu, devet mjeseci nakon njegove smrti, upriličio crkvenopravni sudske proces. Tijelo pape Formoza tada je izvučeno iz groba, navučena mu je papinska odora te je postavljen na tron. Ishod presude mrtvačke sinode znao se već od samog početka. Ona je Stjepanu bila potrebna da bi si osigurao vlastiti legitimitet.

Slična farsa dogodila se je na Međunarodnom sudu za ratne zločine u bivšoj Jugoslaviji u Haagu 15. travnja 2011. Tog je dana sudska vijeće proglašilo krivim pokojnog hrvatskog predsjednika Franju Tuđmana za progon pobunjenog srpskog stanovništva prilikom ponovnog preuzimanja hrvatskih područja koja su bila pod srpskom okupacijom. Time ga je sud stavio u isti koš s drugim mrtvacima: Slobodanom Miloševićem.

Ta je presuda skandalozna, nepravedna i opasna.

Skandalozna, jer sud time naknadno pruža moralnu nadogradnju politici ekvidistancije prema agresoru i žrtvi koju su u najboljem slučaju provodili „posebni prijatelji“ Hrvatske. S obzirom da Haškom sudu, za razliku od rimske kurije iz 9. stoljeća, nije dopušteno suditi mrtvacima, on je u zatvor poslao hrvatske vojne zapovjednike Antu Gotovinu i Mladena Markača: na 24, odnosno 18 godina...

Međutim, postavlja se logično pitanje: Zar je „zločin stvaranja hrvatske države“ doista tako veliki da su svjetski moćnici dopustili da se oni kao naredbodavci, a ne suci u Haagu, pokažu cijelom svijetu kao nasljednici pape Stjepana VI.? Otkud takva slijepa mržnja prema Tuđmanu?

Odgovor je jednostavno naći u nedavno objavljenim transkriptima sa sjednice Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995., nakon operacije Oluja. Slobodan Milošević tada kaže:

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!?

Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) – Tamo je palo naređenje da svi izadu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. Da smo istog tog dana napravili idiotsku glupost da im pomognemo, ko bi to stigao do Knina do večeri da im pomogne?! Pa, tamo ne bi moglo da se stigne od njihovih kolona kojima su zakrčili sve puteve u bežaniji zajedno sa stanovništvom. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi!?

Dakle, kada im je već Tuđman stvorio državu, željeli su stvaranjem države u državi tzv. RSK onemogućiti njezino postojanje. Predstavnici UNPROFOR-a su zapravo štitili tu njihovu „državu“, a ne nesrpsko pučanstvo u njoj. I onda je Tuđman ponizio svjetske moćnike. Za 12 sati njihova „država“ je praktično nestala, a vojsku te „države“ Tuđman je pretvorio u čopor zečeva.

Zato mu je Haag presudio s 24 (Gotovina) plus 18 (Markač) godina. Zapravo mrtvi Tuđman je za sada osuđen na 42 godine zatvora za „zločin“ stvaranja hrvatske države i poniženje koje je nanio svjetskim moćnicima (to je valjda pravnički – za njihove duševne boli). Ali, ako se tome dodaju presude koje su već dosuđene hrvatskim braniteljima u Hrvatskoj i na koje se Hrvatski sabor najnovijim zakonom i obvezao, to će biti mnogo, mnogo više.

A dodajmo tome i „zločin“ koji je napravio Tuđman u BiH. Sjetimo se želja i postignutih rezultata svjetskih moćnika u susjednoj državi: Dopustili su pokolj u Srebrenici, u njihovoј navodno zaštićenoj zoni. Osudili su Darija Kordića bez ikakvih dokaza, zato što je spriječio isti takav pokolj u drugoj njihovoј zaštićenoj zoni.

Sada su osudili Gotovinu i Markača zato što je zapravo Tuđman spriječio još veći pokolj koji su trebali u Bihaću izvršiti njihovi saveznici Srbi.

Kako su svjetski moćnici planirali da nakon pokolja u Bihaću proglose Srbe kao pobjednike u ratu, jasno je da je i to veliki razlog da sude mrtvom Tuđmanu, kao što je i papa Stjepan VI. sudio svom prethodniku.

Sjetimo se samo Kordićevih 25 godina, a tko zna koliko će dobiti šestorka iz BiH na čelu s iznimnim generalom Slobodanom Praljkom. Kako i za njih možemo reći kao i za Gotovinu i Markača: preko njih sude mrtvom Tuđmanu. Možemo konstatirati da će „Sud“ u Haagu osuditi mrtvog Tuđmana na stotine i stotine godina!

Haaški sud označili ste i kao „lokomotivu prema Zapadnom Balkanu“. Smatrati li da se iza sve agresivnije nametanog koncepta „Zapadni Balkan“ odnosno „Jugosfera“ – unatoč konstantnom paljetkovanjtu o ulasku u EU – zapravo skrivaju pokušaji obnove Jugoslavije, na koje je još pokojni predsjednik Franjo Tuđman upozoravao prije svoje smrti?

Da, upravo tako. Očito je i kroz to da svjetski moćnici žele vratiti na staro, koliko je god moguće. Jer ipak, rat se dogodio, Hrvatska je pobijedila u ratu, a i „zečevi“ su bježali, zar ne? Jasno je da je cilj ostvariti formulu 6 – 1 + 1 (Jugoslavija – Slovenija + Albanija). Zapravo, tu poništavaju Tuđmanovu pobjedu i žele napraviti nešto

gore od bivše Jugoslavije. Tamo su sve hranili Slovenija i Hrvatska, a sada bi to radila samo Hrvatska. Na kraju krajeva i mi smo sudjelovali u Tuđmanovu „zločinu” pa trebamo biti kažnjeni!

Iako se politika Velike Britanije opravdano drži glavnim krivcem za sramotne haaške presude, mišljenja sam da one ne bi bile moguće bez izdajničke asistencije dijelova hrvatske političke nomenklature. Vaše mišljenje?

Ne samo njih! Ne zaboravimo i ulogu glavnih medija. Zapravo se sve odigralo po poznatim scenariju kako zavladati raznim zemljama. To je izvrsno opisao Josip Jović u svojoj knjizi *Život po protokolima*. U spomenutom članku s Okruglog stola HIP-a¹⁵ posebno sam upozorio na uloge dva predsjednika RH. Kako je izdajnička Mesićeva uloga poznata posebno sam upozorio na Josipovićevu ulogu. Ponovit će:

1. *Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj. na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.*
2. *Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje sudenja, Osijek, 2007., skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti sa željenim postavkama.*
3. *Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.*
4. *Suprotno pravnim normama tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.*

¹⁵ Izlaganje akademika Josipa Pečarića s Okruglog stola HIP-a, "Jučer gledam sliku naroda, baca cvijeće po herojima...", Portal HKV-a, 18. svibnja 2011. Izlaganje je dano i u ovoj knjizi.

5. Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.
6. Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj, drže tog naputka!

Kineski ratnik-filozof Sun Tzu za ljude koji provode tuđe interesne na račun interesa svoga naroda kaže da su najniži i najodvratniji. Zato mi dopustite da se takvima narugam onako kako sam to učinio u spomenutom članku:

Kineski filozof Sun Tzu nije ni sanjao da će njegovo djelo tek danas dobiti svoju ispravnu interpretaciju. On je govorio o najnižim i najodvratnijim ljudima kao o nečem lošem. Ali mi znamo da su takvi ljudi nešto najbolje moguće, zar ne? A oni koji su najistaknutiji ispred svih takvih u svijetu sigurno su oni najniži i najodvratniji u Hrvatskoj. Pa tko se drugi može pohvaliti s time da je jedini u povijesti, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, izručio generale pobjedničke vojske da im sude i pri tome odigrao najznačajniju ulogu u njihovoj osudi!

Na desnoj strani političkoga spektra unazad nekoliko mjeseci događaju se znatna politička preslagivanja. Osnovano je nekoliko političkih stranaka ili pokreta kao što su „Hrast“, „Akcija za bolju Hrvatsku“, „Velim Hrvatsku, ne u EU“ itd. Tu je još i pravaški dio spektra, koji je razbijen na nekoliko stranaka. Što je u ovakvim okolnostima potrebno učiniti kako bi se hrvatskim biraćima ponudila jedna prepoznatljiva i koherentna nova opcija?

Zapravo ja i nisam najpogodnija osoba da „pametuje“ o tome. Vjerljivo Vam je poznato da sam stajao iza mnogih akcija koje su pokretane među hrvatskim intelektualcima. Kada smo izašli s otvorenim pismima za zaštitu Marka Perkovića Thompsona mediji su vjerovali da smo kadri načiniti ovo što je sadržano u Vašem

pitanju. Rukovodeći se „Načelom sv. Franje” nagovorili smo profesora Miroslava Tuđmana da bude kandidat. Vjerovali smo da to što iza tog prijedloga stoje hrvatski akademici kao što su Aralica, Barišić, Jelčić (pa i ja, ali i ne samo ja) i mnogi drugi hrvatski intelektualci, na kraju i Hrvatsko kulturno vijeće predstavlja dovoljnu garanciju da nam državotvorni Hrvati vjeruju. Objasnjavao sam kako nam mediji ne će biti skloni i da nam mogu pomoći samo dvije stvari: bez obzira što je Tuđman najbolji kandidat ipak je on Tuđman – i to mora probiti tu blokadu. Ali to nije dovoljno ako ne budemo jedinstveni. Naravno, pokazalo se da smo bili oholi i da se baš ne drži do naših mišljenja. Kako sam jednom rekao: Svi su za jedinstvo pod jednim malim uvjetom – da baš on bude glavni. Kada danas vidimo koliko „lidera” imamo, zar nije bolje da ja šutim? Tada sam bio ohol vjerujući da mi nešto značimo. Danas znam da je bolje šutjeti i ne biti ohol.

Koji su Vaši daljnji projekti i što bi čitateljima poručili za kraj?
Zapravo je sve vezano za Haag. Pa će i moja poruka biti u svezi s tim:

Znam da je veoma teško i našim osuđenim braniteljima i njihovim obiteljima. Ali oni nose samo Tuđmanov „križ”. Oni su izabrani da zamjenjuju u tim osudama najvećeg čovjeka u hrvatskoj povijesti. Veličina njegove, a time i njihove, osude samo govori koliko je veličanstveno djelo koje je on, a s njime i oni, napravio. Svi mi bili bi ponosni da smo na njihovom mjestu!

Portal HKV-a, 26. svibnja 2011.

ZA PONOS I DOSTOJANSTVO MORAMO SE IZBORITI SAMI

Josip Pečarić, profesor na Tekstilno-tehnološkom fakultetu u Zagrebu, bavi se teorijom matematičkih nejednakosti. Osnivač je seminara „Nejednakosti i primjene“ na Matematičkom odjelu PMF-a, koji je do sada dao 33 doktora matematičkih znanosti. Boravio je više godina kao gostujući profesor u Australiji i Pakistanu, gdje je također bio voditelj novih doktoranada. Osnivač je i glavni urednik četiriju međunarodnih matematičkih časopisa, koji se tiskaju u Zagrebu. Jedan od njih je prvi hrvatski matematički časopis na SCIE listi, a druga dva su jedini hrvatski matematički časopisi i na CC i SCIE listi. U literaturi je Pečarićevo ime vezano uz niz nejednakosti (jednakosti) i neke postupke. Na primjer, o Mond-Pečarićevoj metodi objavljena je monografija, a u monografiji P. S. Bullena o sredinama najcitaniji je autor (citira se 105 njegovih radova i 7 monografija). Objavio je preko 800 znanstvenih radova (bio je deseti svjetski matematičar čiji je broj radova prešao broj 500), te više priručnika i 15 monografija enciklopedijskog karaktera o nejednakostima (7 su na engleskom jeziku izdale poznate svjetske izdavačke kuće). Zbog njegovih doprinosa matematici međunarodni časopis *Banach J. Math. Anal.* (na CC i SCIE listi od prvog broja) posvetio mu je jedan svezak.

Poštovani akademičče Pečariću, posljednja inicijativa koju ste pokrenuli jest pismo UN-u za obranu istine o hrvatskome obrambenom ratu, koje je potpisalo više akademika, biskupa i hrvatskih intelektualaca. Molimo obrazložite sadržaj i svrhu tog pisma.

Poznato Vam je da sam često, sam ili s drugim hrvatskim akademicima i intelektualcima, organizirao potpisivanje otvorenih pisama. Obično bih poslijе toga ta pisma uvrstio u neku svoju knjigu. Ovog puta bilo je drugačije. Moja knjiga „Rasizam Suda u Haagu/15 godina ponavljanja istoga: Je li bilo uzalud“ izazvala je reagiranja čitatelja na hrvatskim portalima. Jedno takvo reagiranje na Portalu HKV-a dovelo je do nastajanja Pisma VS-u UN-a. Zato je Pismo i napisano, kako na završetku i piše: „*Povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.*“

Sadržaj je teško obrazložiti – Pismo jednostavno treba pročitati. Ono je najmanje molba VS-u UN-a. Prije bi se reklo da je ono optužba. Sama činjenica da se govori o rasističkoj presudi njihova Suda, jer Sud u Haagu je osnovao UN, snažna je optužba. A da se radi o strašnoj istini o UN-u, govori činjenice da takva optužba jednostavno proizlazi iz same presude. Naime, odvjetnik generala Gotovine Luka Mišetić kaže:

- Raspravno vijeće je zaključilo da hrvatski vojni i politički vrh nije namjeravao dopustiti zločine poput spaljivanja, pljačke, ubijanja, nečovječnog postupanja, itd.
- Hrvatske državne institucije (MUP, Vojna policija, DORH, sudstvo, HV) nisu imale politiku da ne istražuju zločine.
- Raspravno vijeće nije osudilo generala Gotovinu za zapovjednu odgovornost (...).
- Raspravno vijeće je zaključilo da su transkripti sa sastanka na Brijunima, kao i Gotovinina naredba za napad u Oluji dvosmisleni.

Da bi suci zaključili:

- Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije Oluja kako bi ustvrdilo je li bilo udruženog zločinačkog pothvata, kao i jesu li brijunski sastanak i Gotovinina naredba za napad bili protuzakoniti.

Međutim, samooptužujuća za suce i optužujuća za međunarodnu zajednicu jest tvrdnja da su do svojih zaključaka došli na temelju rezultata operacije „Oluja“!

Zašto? Pa već na početku operacije svjesno su obmanjivali svjetsku javnost o prekomjernom granatiranju kojega nije bilo, što je također očito iz same presude. Dakle, svjesno su išli na uskraćivanje prava jednoj državi na oslobođanje okupiranih područja. Takvo optuživanje, odmah nam je i bilo jasno i o tome sam pisao u svojim knjigama, zapravo je bio nastavak priče o genocidnosti hrvatskog naroda. Priče koje jest rasistička sama po sebi.

Međutim, najstrašnija je činjenica što je glavni rezultat te operacije bilo spašavanje 100 000 muslimana u, navodno, od UN-a zaštićenoj zoni Bihać. To se sve odvijalo poslije genocida i drugoj od UN-a zaštićenoj zoni – onoj u Srebrenici.

Ivan Šarac, koji je 90-ih godina bio vojni ataše u Hrvatskoj i izravni svjedok svih događaja u Kninu u kolovozu 1995. godine, koji je inače u Kući slavnih američkih obavještajaca, u razgovoru za Hrvatski list kaže:

Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštiti Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.

Sudu u Haagu je „Oluja“ zločin zato što je Gotovina spasio 100 000 muslimana, umjesto da ih ostavi da se izvrši novi genocid nad muslimanima u BiH, a spasi nekoliko desetaka Srba. Pa takav odnos ni Hitler, čini mi se, nije zagovarao.

Dakle, oni koji upravljaju „Sudom“ u Haagu, jer znamo da se radi o političkom sudu, zapravo samo provode interes svjetskih moćnika, pri čemu su i rasizam i genocid dobrodošli kada je u pitanju ostvarenje tih njihovih interesa. Treba li komentirati činjenicu da izjavu američkog vojnog atašea nitko u drugim hrvatskim medijima nije prenio ni komentirao! A poznato je da je cilj svjetskim (bolje

reći europskim) moćnicima bio: poslije takvog genocida moći se proglašiti Srbe pobjednicima u ratu.

Svrha pisma sadržana je u Vašem pitanju: istina o Domovinskom ratu. Iznimno dostignuće jednoga malobrojnog naroda. Skoro svi smo mi bili spremni dati živote za slobodu svoga naroda, i danas se malo naroda može ponositi takvim nečim. Zapravo smo pokazali malobrojnim narodima da mogu sami odlučivati o svojoj судбини па i ostvariti slobodu i kada im svjetski moćnici to ne daju. Zato je osnovna ideja da se Pismo distribuira po svijetu, da se pokuša objaviti gdje god je to moguće.

Osobno sam ga poslao članicama (sadašnjim i budućim) VS-a UN-a, kao i veleposlanicima raznih država u Hrvatskoj. Njihova bi obveza trebala biti da o tome izvijeste svoje vlade. Dakle, „život“ Pisma tek je počeo.

Čini se da je pismo oživotvorilo pravilo našega velikog kardinala Franje Kuharića:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

(u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.).

Koliko je točno akademika, biskupa i intelektualaca potpisalo pismo, je li pismo bilo na svjetskim jezicima i kakve su bile reakcije hrvatskih državnih institucija i vlasti?

Među potpisnicima pisma su 17 akademika (16 redovitih članova i jedan dopisni član HAZU-a), jedan umirovljeni nadbiskup i dva biskupa. Supotpisalo ga je oko 2300 Hrvata diljem svijeta, a među njima veliki broj intelektualaca. Prebrojio sam samo oko 230 sveučilišnih nastavnika i znanstvenika, a bilo je i više stotina drugih intelektualaca. Ima ljudi koji bi očekivali više potpisnika. Ljudi su me s nevjericom pitali kako ovaj ili onaj biskup ili akademik nije potpisnik. Sjetimo se samo kako je reagirala gđa *Stella Hubmayer* iz Argentine:

„Hvala vam što ste napisali tako uzbudljivu izjavu koja održava osjećaje svih Hrvata koji vole Hrvatsku Domovinu! Čitala sam ju i samo su mi suze tekle!“

Ako se sjetimo dobro nam poznate hrvatske šutnje, zapravo je ovo pismo učinilo jako puno na prevladavanju toga nesretnog hrvatskog sindroma. Zbog jednostavnog razloga što je toliko mnogo nas potpisalo i supotpisalo pismo u kojem se govori o rasizmu svjetskih moćnika.

Pismo sam poslao samo predsjednici Vlade RH. U popratnom pismu sam joj napisao:

Oni su dužni boriti se protiv rasizma svugdje u svijetu, pa samim tim i u svojim redovima. Naše je pismo i napisano povodom rasističkih presuda hrvatskim generalima Gotovini i Markaču u Haagu, dakle u sudu koji je UN i osnovao.

Upozorit ću Vas da je nedavno u „Hrvatskom listu“ američki vojni ataše potvrđio isto ono što tvrdimo i mi: General Gotovina i Hrvatska vojska operacijom „Oluja“ i spašavanjem Bihaća sprječili su genocid razmjeran onome iz Drugoga svjetskog rata. Činjenica da je spašavanje stotinjak tisuća ljudi nevažno onima koji vode UN optužujuća je za njih.

Da su oni toga svjesni ponajbolje govori činjenica da se u Hrvatskoj od 2000. godine praktično i ne smije spomenuti taj veličanstveni pothvat Hrvatske vojske. Ne spominju ga političari, ni vi na vlasti niti oni iz oporbe. Ne spominje se u glavnim medijima. Ne treba biti previše inteligentan i zaključiti da se radi o diktatu svjetskih moćnika, jer koja bi zemљa uz takav „gromoglasan muk“ dopustila da budu držani u zatvorima i suđeni na drakonske kazne njihovi najčasniji ljudi samo zato što su spasili tako veliki broj ljudi.

Ugodno me je iznenadilo što smo dobili odgovor s pozivom na suradnju.

Susreli smo se s ministrom Jandrokovićem, a i on je potvrđio želju predsjednice Vlade za takvim susretom.

Predsjedniku države pismo nisam poslao zbog jednostavnog razloga što mislim da je on stvarni autor presuda našim generalima, tj. bez

njega takve presude ne bi bile moguće. Naime, Josipović je od 1993. godine član Komisije za ratne zločine. Predsjednik Komisije dr. Milan Vuković je odmah i upozorio hrvatsku javnost kako po međunarodnom pravu treba razlikovati ratni zločin koji vrše agresori od zločina u ratu koji mogu učiniti i oni koji se brane kao prekoračenje nužne obrane.

Odmah je bio napadnut od projugoslavenskih/prosrpskih medija u Hrvatskoj, a Stjepan Mesić je u Haagu lažno svjedočio, tvrdeći kao i ti mediji, da je Vuković rekao kako Hrvati ne mogu u ratu napraviti zločin. Zapravo, svjetskim moćnicima je bilo vrlo važno to izjednačivanje ratnih zločina i zločina u ratu, da bi uopće mogli suditi Hrvatima zato što su unatoč njihovu protivljenju stvorili državu. Prvo su pokusali pričama o građanskom ratu, a cilj su postigli ovim izjednačivanjem. To je realizirao upravo Josipović jer je on autor *Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak*. Time je napisana i optužnica generalima. Josipović je još vise osnažio svoj „ugled“ u očima svjetskih moćnika kada je kao stručnjak za pitanje ratnih zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu takve poglede na kraju elaborirao u knjizi *RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007*.

Zapravo, dojam je da je pokraj dr. Vukovića naučio što je važno za Hrvatsku u međunarodnom pravu i onda sakrio od hrvatske javnosti sve ono što ukazuje na razliku između ratnog zločina koji vrše agresori i zločina u ratu koji mogu učiniti oni koji se brane. On u svojoj knjizi uopće ne spominje međunarodne zakone koji govore o tome, a kada neki i spomene onda dijelove koji mu ne odgovaraju prešuti. Recimo, zamislite knjigu o ratnim zločinima, koju je napisao netko iz zemlje žrtve agresije, u kojoj se ne spominje odredba članka 3. stavak 1., II. Protokola Ženevskih konvencija od 12. kolovoza 1949. koja kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Zapravo, svjetskim moćnicima je bilo veoma važno da takav Josipović postane predsjednik Hrvatske. I doista, na završetku suđenja, kada je postalo jasno da je obrana pobila sve laži i konstrukcije Tužiteljstva, Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Sud u Haagu je zapravo donio presudu po tom naputku. Konstatirano je kako su branitelji pobili sve njihove laži i konstrukcije protivne i međunarodnom pravu i pravdi i presudili nevinima. Ako predsjedniku Hrvatske ništa ne znači što su ti branitelji najzaslužniji što je obranjena njegova država i što je spašeno stotinjak tisuća muslimana u Bihaću, poslije pokolja i genocida u Srebrenici, zašto bi to bilo važno sucima u Haagu? Znate li Vi za koju Josipovićevu izjavu u kojoj pravi razliku između ratnih zločinaca s agresorske strane i „ratnih zločinaca” sa strane branitelja? Vjerujem da je među svjetskim moćnicima postojala „uzbuna” kada je postalo jasno da se Ivo Sanader želi kandidirati za Predsjednika RH. Koliko god je netko njihov sluga, ipak je bio u Tuđmanovom HDZ-u pa ne znaju može li se takvome vjerovati. Zato je, vjerujem, Sanader natjeran dati ostavku. S predsjednikom iz projugoslavenski orientiranih Hrvata (u mojoj pitalici definiranih kao „pokvareni četnici”) koji je doista najzaslužniji za poništavanje za Srbiju štetnih učinaka njezine agresije na susjedne države, u prvom redu na Hrvatsku i BiH, a sada je u tijeku velika kampanja da se dovede ista takva vlast, koja će jamčiti nastavak suđenja po montiranim haaškim optužnicama u četiri suda u samoj Hrvatskoj. General Brodarac je samo prva žrtva toga scenarija.

Zbog svega toga bilo mi je besmisleno poslati Pismo takvom Predsjedniku RH, a ako se HDZ vrati na Tuđmanovu politiku ponosa i dostojanstva, od toga može biti samo koristi, zar ne?

Kakve su bile reakcije tiskanih i elektroničkih medija? Tko je pismo objavio, komentirao? Je li bilo interesa za razgovor s Vama i dodatnog zanimanja medija za obrazloženje detalja toga pisma?

Hrvatski portali i hrvatski radijski programi u inozemstvu objavili su i pismo i niz tekstova u svezi s pismom, a bili su i vrlo aktivni u sakupljanju potpisa naših ljudi.

HINA je objavila vijest o pismu, ali ga je prenio samo *Vjesnik*. *Hrvatski list* je dao širu inaćicu Hinine vijesti, a u *Hrvatskom slovu* je samo u jednom tekstu spomenuto postojanje Pisma. O njemu je bilo spomena u HRT-ovu teletekstu, ali u vijestima na svim televizijama ni riječi. Naravno, to se moglo i pretpostaviti jer je očito da su mediji dio kampanje za stvaranje Crvene Hrvatske, koja treba ostvariti ono o čemu sam govorio, a i mnogo više. Zapravo, svi mi u Hrvatskoj, plaćajući pristojbu za HTV, plaćamo izravno kampanju tzv. Kukuriku koalicije. Plaćamo kampanju onih koji su sve vrijeme sudjelovali u optuživanju Hrvatske i provođenu velikosrpske politike. Ne treba biti posebno inteligentan pa shvatiti da izjednačivanje ratnog zločina i zločina u ratu, koje je dovelo da se prvi put u povijesti na nekom međunarodnom sudu izjednače žrtva i agresor, odgovara agresoru!

Zapravo, svi mediji, zajedno s „hrvatskim“ ljevičarima sudjeluju u provođenju velikosrpskog Memoranduma 2. To je i konstatirano u našem *Prosvjedu zbog napada na pravni suverenitet Republike Hrvatske* upućenom Hrvatskom saboru:

... temeljni cilj najnovije velikosrpske agresije na državnopravni suverenitet Republike Hrvatske jest popravljanje za Srbiju vrlo negativnih posljedica, nastalih zbog niza izgubljenih ratova u Miloševićevu vrijeme, što je ujedno i temeljni cilj novoga srbijanskog Memoranduma.

Zato je donošenje Zakona o ništetnosti toliko razbjesnilo i Josipovića i one iz Kukuriku koalicije. Josipović želi pomoći „ratnim zločincima“ iz Hrvatske, kao da nisu postali ratni zločinci zahvaljujući najviše njemu i ostatku Kukuriku koalicije. Zapravo, taj zakon je prvi korak koji samo pokazuje na mogućnost povratka HDZ-a u borbu za interes Hrvatske, i zbog toga takav napad. Kao što znate, Josipović prvo prijeti Saboru da će ih tužiti Ustavnom sudu, a potom je „spreman preuzeti inicijativu za sklapanje međudržavnog sporazuma između Hrvatske i Srbije koji, kako zbog

onemogućavanja dalnjih neosnovanih progona hrvatskih branitelja, tako i zbog nastavka suradnje na procesuiranju ratnih zločina smatra kvalitetnijim i za hrvatske interese boljim rješenjem od zakona o ništetnosti.“ Sada je to KVALITETNIJE. Smiješna promjena u danova. Ili on doista misli da Ustavni sud treba odlučivati što je kvalitetnije: zakon koji je donijelo tijelo zaduženo za takvo što ili ono sto o tome misli Predsjednik? Zanimljivo je da svaki njegov prijedlog sadrži jednakost obiju strana – agresora i žrtve.

Naravno, u našem je Prosvjedu rečeno i zahtijevano mnogo više. Za samo dva dana sakupljeno je oko tisuću potpisa (više od 150 sveučilišnih nastavnika, znanstvenika i drugih hrvatskih uglednika). Već je ta činjenica vijest sama po sebi, ali o tom Prosvjedu, osim HINE i hrvatskih portala, ni rijeci u hrvatskim medijima. I to pokazuje koliko su duboko u funkciji provođenja velikosrpskog Memoranduma 2.

Takvo reagiranje pokazuju kako su mnogi u Hrvatskoj svjesni pogibelji koja nam prijeti od provoditelja velikosrpskog Memoranduma 2. Čini se da su najmanje toga svjesni tzv. državotvorni političari. Ili nisu nikada čuli priču o kralju Solomonu: kada su dvije žene tvrdile kako je dijete njihovo, Solomon je naredio da se dijete raspolovi. Prava majka je stala tvrditi kako dijete pripada onoj drugoj. Važniji joj je bio život njezina djeteta.

Da državotvorni lideri doista misle da je Hrvatska u opasnosti, nudili bi vodstvo svakomu – samo da zajedno nastupe i spasu Hrvatsku. To ne rade. Predsjednik Tuđman je „stvarao Hrvatsku s ljudima s kojima ni kavu ne bi popio“. Naši lideri ne mogu zajedno.

Što mislite zašto hrvatske vlasti ignoriraju mišljenje hrvatskih akademika i svoje šire inteligencije? Zašto to u konačnici čine i urednici najutjecajnijih hrvatskih glasila?

Vjerujem da su Vaši čitatelji već iz prethodnih mojih odgovora zaključili što mislim i o njima i o političarima koji su a takvima pozicijama. Zapravo, najdraže mi je navesti što je o takvima napisao kineski filozof Sun Tzu u knjizi *Umijeće ratovanja* (djelo od prije dobrih dvije tisuće godina):

Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnom polju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu [...] Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje [...] Poništavajte sve vrjednote. Budite velikodušni u ponudama i darovima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu ni u obećanjima jer to donosi visoke kamate.

Nedavno je bila obljetnica Vašega znanstvenog rada, okupili su se svjetski poznati matematičari i sve je ostalo u potpunoj medijskoj blokadi i tajnosti za hrvatsku javnost?

Ta međunarodna konferencija meni u čast, povodom moga 60. rođendana bila je 2008. godine u Trogiru. Bilo je nazočno oko 130 matematičara iz 27 zemalja. S te konferencije je u dva naša časopisa (oba na spomenutim svjetskim listama) objavljeno stotinjak radova, uglavnom s posvetom meni.

Činjenica da su to mediji prešutjeli vjerojatno i jest razlog što je to Vama „nedavno“. Takvo ponašanje medija očito je kontraproduktivno. Nedavno, kada je drugi moj časopis uvršten i na CC i na SCIE listu, i to retroaktivno od 2009. godine, HINA je dala vijest o tome i navedeno je da sam ja sâm stvorio više časopisa koji su na tim listama nego što je uspjelo matematičarima iz svih drugih zemalja nastalih raspadom bivše države. Međutim, to nije bila nikakva vijest za naše medije (osim za *Hrvatski list*).

Što se to u stvari događa, zašto neki hrvatski znanstvenici imaju medijsku pozornost, a drugi nemaju? Zar je moguće da urednicima u medijima diktira neka siva eminencija koja određuje podobnost akademika?

Ili se radi o tome, ili urednici znaju sami o kome se ne smije pisati u javnosti, tj. koje Hrvate treba sustavno prešućivati. To su ponajbolje shvatili poslije velikoga napada na akademika Ivana Aralicu, kada je to rezultiralo da se njegova „Ambra“ rasproda u 5-6 izdanja iste godine kada je i tiskana. Urednicima je sigurno poznato da sam

pomogao u zaustavljanju planiranog progona našega velikog književnika svojim pismom – odgovorom na napad nekih akademika unutar HAZU-a, kao i da sam bio inicijator, sam ili s nekim hrvatskim akademicima, biskupima i intelektualcima, u nizu otvorenih pisama: sjetimo se samo onih o Glavašu, Thompsonu, Apela za obnovu političkih procesa itd. Naravno, ako na vlast dođu ovi koji samo služe provođenju velikosrpskog Memorandum 2, tj. koji provode samo želje svjetskih moćnika, to može biti samo još gore. Je li odgovor predsjednice Vlade najava da će se to pokušati promijeniti, vidjet ćemo. Kažem pokušati jer je očito da su danas i oni iz vladajuće stranke u sličnoj poziciji. Doista je smiješno da je o Pismu koji je nama uputila predsjednica Vlade, o kome je dana obavijest na stranicama Vlade, izvjestila HINA i poneki portal. Dakle, i predsjednica Vlade RH ima isti tretman kao i hrvatski akademici, biskupi i drugi intelektualci, ako se usudi uraditi nešto što je tim urednicima, ili toj sivoj eminenciji, u hrvatskom, a ne velikosrpskom interesu!

Razumiju li strani akademici hrvatske okolnosti? U kojoj mjeri podržavaju Hrvatsku u dokazivanju njezine povijesne istine iz nedavne prošlosti? Kakvo je njihovo mišljenje o ulozi i pravičnosti Haaškoga suda?

Čini mi se da je najbolje da Vam dam tri mišljenja o našem Pismu koje sam, da bih sam provjerio njegov učinak, poslao nekolicini svojih kolega. Radi se o dvama sveučilišnim profesorima iz SAD-a, koji pripadaju suprotstavljenim narodima (jedan Židov i jedan musliman), i jednom profesoru iz prijateljske nam Madžarske koji je objavio veliki broj znanstvenih radova i koji je bio pozivan na razna sveučilišta diljem svijeta. Evo njihovih odgovora:

Židov:

Kada bih danas UN presudio da je Zemlja u središtu svemira, to bi se zasigurno prihvatile kao neprijeporna istina.

Očekivati pravednu presudu u politički pristranom okolišu jest oksimoron. Stoga se ni jedna mala država ne može osloniti na Ujedinjene narode u svezi s bilo kojim pitanjem. Unatoč

tome, trebate nastaviti s onim u što ste uvjereni, pismo pošaljite drugima i objavite ga. Iako možda ne će odmah pomoći onima koji su u zatvoru, barem će svijet čuti i vašu stranu. Nemojte zaboraviti da su građani svijeta uglavnom neuki. Vaše pismo treba biti kratko i samorazumljivo, te trebate navesti datume, mjesta i okolnosti. Kladim se da 90 posto potencijalnih čitatelja u Americi, Europi i Aziji ne znaju o kakvim zločinima pričate, koja je zemlja napala Hrvatsku, te kada i kome su sudili u Haagu 15. travnja 2011.

Musliman:

Zahvaljujem na slanju zanimljivog pisma. Vrlo je dobro rečeno i napisano. Čestitam, ponosimo se tobom.

Madžar:

Dragi Josipe, hvala za presliku pisma poslanog UN-u. Otkriva šokantne činjenice. Apsolutno si u pravu. Iskreno želim da se cijeli svijet upozna s golom istinom.

Srdačan pozdrav,

Ferenc

Zaključno, imate li još što poručiti našim čitateljima i hrvatskoj javnosti?

Samo jedno: Ako su vam ponos i dostojanstvo, i vaša osobno i vašeg naroda, nešto važno, znajte da vam ih nitko ne će donijeti na tanjuru. Za to se morate boriti i izboriti sami! A da smo za to bili sposobni pokazali smo u Domovinskom ratu. Zato nas je i veliki papa Ivan Pavao II. i nazvao „narodom nade”!

Intervju tjedniku Nacija, studeni 2011.

(Tjednik Nacija objavio je skraćeni intervju 9. studenog 2011.)

IZLAGANJE PROF. DR. MIROSLAVA TUĐMANA NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

Rukopis knjige akademika Josipa Pečarića „Rasizam suda u Haagu“ (Zagreb, 2011., str. 410) sadrži skoro pedeset njegovih polemičkih tekstova koje je od 1996. pisao o optužbama protiv hrvatskih generala, a objavljivao pretežito u domaćem tisku. Tekstovi su od 1996. godine pisani s opravdanom kritikom, sumnjom i skepsom u pravednost i objektivnost haškoga Tribunala (u što se 15. travnja 2011. uvjerila i cjelokupna hrvatska javnost).

Presuda hrvatskim generalima Anti Gotovini (24 godine) i Mladenu Markaču (18 godina), šokirala je Hrvatsku (87 % pučanstva doživjelo ju je kao poniženje). Presudu su u nekim medijima manje ili više uvijeno pozdravili samo pripadnici „vučjeg čopora“, te malobrojni aktivisti nevladinih organizacija koje su na hranidbenom lancu stranih neidentificiranih finansijskih izvora. Međutim, čelnici parlamentarnih stranaka ali i dužnosnici EU-a (unatoč praksi da ne komentiraju sudske presude) otvoreno su rekli: „Haški sud trebao se baviti tim pojedincima i individualnim zločinima, a ne politikom hrvatske države. ... Sudu treba reći da se bavi pojedinim krivcima, a ne da presuđuje u povjesnim događajima“ (Martin Schulz, sadašnji šef Socijalističko-demokratske frakcije u Europskom parlamentu, koji bi dogodine trebao postati predsjednikom Europskog parlamenta).

Uobičajena je praksa da se u recenziji navodi prikaz sadržaja i argumenti iznijeti u tekstu, kako bi se stekao sud o relevantnosti jedne knjige za objavlјivanje. Umjesto toga smatram dostatnim samo upozoriti na pristup kojim akademik J. Pečarić obrađuje teme kojima se bavi, te iznijeti nekoliko razloga zašto je hrvatskoj javnosti potrebna knjiga „Rasizam suda u Haagu“, te zašto je potrebno da je financiraju nadležna ministarstva.

Akademik Josip Pečarić poznati je hrvatski autor. Najplodniji hrvatski znanstvenik (s oko 800 znanstvenih radova iz područja matematike, a deseti je svjetski matematičar čiji je broj radova prešao

500) te preko 20-ak publicističkih knjiga, u kojima se bavi temama ključnim za razumijevanje stvaranja hrvatske države. U svim njegovim radovima poruka je jasna, argumentacija logički neoboriva, matematički precizna. Kada je riječ o haškim optužnicama protiv hrvatskih generala, snaga i logika njegovih teza i argumenata kao da ima ishodište u poruci kardinala Franje Kuharića koju citira u uvodu knjige: „Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima“ (U Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Upravo zbog tih, načelnih razloga treba ove tekstove koji su petnaestak godina objavljivani u malotiražnim tiskovinama objaviti. Prvo, da se vidi da uvjek postoji intelektualna alternativa nasuprot onoj „ne-principijelnoj“ političkoj, koja tvrdi „nema alternative“. Danas, od Haaga kao imperativa za ulazak Hrvatske u EU, odriče se ne samo EU ljevica, nego i američka politika, koja je putem svojeg veleposlanstva u Zagrebu također poslala poruku da je haška presuda hrvatskim generalima epizoda koju moramo (iako ne ćemo moći) zaboraviti.

Druge, upravo zato što su se sve hrvatske vlade, kao i stranke u Saboru, desetak godina odricale i odmicali u većoj ili manjoj mjeri od suvereniteta kao načela vođenja vanjske i unutarnje politike, upravo zbog toga knjiga akademika Pečarića treba dobiti potporu iz javnih fondova kako bi bila objavljena od renomiranog izdavača. To vjerojatno ne će promijeniti politiku današnjih parlamentarnih stranaka ali će biti jasna poruka o demokratizaciji javne političke scene, te jasna poruka da će se u javnosti više poštovati snaga argumenata i logika razuma, a ne psovački i egzorcistički govor mržnje lijevih radikalaca koji slušamo na svaki prigovor Haagu ili EU-u.

Treće, skoro pedeset tekstova u ovoj knjizi dobra su podloga za raščlambu kako onoga što se zbivalo, ali isto tako i za prosudbu tko je i kada, što i kako radio – a trebalo je ili nije trebalo to raditi – na štetu hrvatskih nacionalnih interesa. Pečarićeve prosudbe danas mogu poslužiti da sažmemmo naša iskustva – ne toliko s ciljem da bismo pronalazili krivce, koliko da bismo postali zreliji i mudriji u

vremenu koje je pred nama. Haaške presude, pa makar i prvostupanske, nisu pridonijele nikakvu smirivanju situacije, niti su riješile bilo čiji problem, samo su stvorile nove probleme i prouzročile nove nepravde. Dobro je poznata istina da su nove nepravde uzroci i razlozi novim povijesnim sukobima i stradanjima. Četvrtu, brzo objavlјivanje ove knjige bio bi samo jedan u nizu onih poteza koji bi racionalizirali kako odnos hrvatske javnosti prema sudu u Haagu, ali isto tako i prema EU-u, odnosno međunarodnoj zajednici. Hrvatska je umorna od stalnih optužbi lijevih radikala da je europska budućnost Hrvatske ugrožena ako „rigidna“ desnica (ponovno) dođe na vlast, te da na desnicu dominiraju nepismeni, nekulturni, primitivni, itd. tipovi. Akademik Pečarić ima svjetski – u puno većoj mjeri nego hrvatski i europski ugled. Vlade zemalja članica EU-a iz godine u godinu sve su više desno i „desnije“ od centra. Jedino je u Hrvatskoj anatema biti desničar, i razlog za ekskomunikaciju. U EU-u to je demokratsko pravo, pravo na političku opciju. Ne želim akademiku Pečariću pripisati bilo koju političku etiketu, nego želim naglasiti da su hrvatskoj javnosti potrebni tekstovi koji će polaziti od Hrvatske kao samosvjesne europske države, i zemlje koja se za svoje postupke ne mora i ne treba unaprijed ispričavati nikomu. A to je upravo polazište svih tekstova akademika Pečarića.

Peto, teza da je „Oluja“ rezultat udruženog zločinačkog pothvata, ili u blažoj formi, legalna operacija zloporebljena od udruženih ratnih zločinaca, može opstati u hrvatskom narodu onoliko dugo koliko su vjerodostojni argumenti i činjenice na kojima se te tvrdnje temelje. Pečarić nudi niz argumenata koji tu tezu pobijaju. Ali i tumači motive i ciljeve onih koji fabriciraju pseudodokaze. Zato ova knjiga pridonosi kako razumijevanju povijesne istine o Domovinskom ratu, tako i razobličavanju onih kojima ta istina ne ide u prilog.

Šesto, ovu je knjigu nužno objaviti ne samo zbog prošlih nego i budućih rasprava o prvostupanskoj presudi generalu Anti Gotovini i generalu Mladenu Markaču. Naime, hrvatski scenaristi haaških optužnica te njihovi sljedbenici (od S. Mesića do onih nevladinih organizacija koje otvoreno zagovaraju da hrvatski pravni sustav naredne tri godine treba staviti pod „protektorat“ tj. monitoring)

gradit će svoje teorije da oslobođilačka operacija „Oluja“ nije kriminalizirana, ali jeste vojno i političko vodstvo na čelu s predsjednikom Tuđmanom; doslovno „to je presuda Tuđmanu i Tuđmanovu režimu“. Onemogućivanje da se ova knjiga objavi, imalo bi za posljedicu davati javni prostor samo onoj strani koja falsificira istinu, koja nije ni sposobna ni voljna slušati dokaze i protuargumente. U konačnici to znači odreći se načela istine, samostalnosti i slobode.

To je osnova moje recenzije ove knjige, tj. preporuke da se ova knjiga financira iz sredstava Ministarstava znanosti i kulture.

To da nadležna ministarstva nisu ni odgovorila na zahtjev za financiranje ima svoju dublju, institucionalnu logiku. Naime, da hrvatska ministarstva kulture i znanosti, odnosno nadležne institucije hrvatske države, ne daju potporu za financiranje ove i ovakvih knjiga, dokaz je činjenice da je Haaški tribunal politički sud, ali i dokaz da je hrvatska službena politika kastrirana i nespremna braniti istinu o Domovinskom ratu. Još poraznije – nije spremna otvoriti prostor znanstvenicima i javnim djelatnicima da otvoreno, kroz institucije hrvatskog društva, govore i pišu istinu o Domovinskom ratu.

Zašto? Zato što im to nalažu svjetski moćnici!

Glavni tužitelj Haaškog tribunala Serge Brammertz podnio je 6. lipnja 2011. Vijeću sigurnosti Ujedinjenih naroda svoje polugodišnje izvješće o radu Tribunal-a. U svezi s prvostupanjskom presudom generalima Gotovini i Markaču, izjavio je: „Na žalost, nakon objavlјivanja presude, najviši hrvatski državni dužnosnici nisu na nju reagirali objektivno“. To da je haškom Tribunalu politika nadređena pravdi, preciznije – samo jedna politička opcija, slijedi kako iz iskaza glavnoga haškoga tužitelja, tako i iz mesta na kojem je poruka obznanjena. Zašto?

Prvo, zato što glavni tužitelj haškog Tribunal-a ne predsjednik haškog Suda podnosi izvješće VS-u UN-a. Time se poručuje da Sud nema nikakvog utjecaja ni na redoslijed i „izbor“ optužnica, niti na „odabir“ optuženika i optužbi. Uloga tužiteljstva odlučujuća je za političko oblikovanje „pravde“, što je Carla del Ponte izrijekom najavila – povijest će se pisati prema haškim presudama.

Drugo, ocjene glavnog tužitelja Haaškog tribunalna na Vijeću sigurnosti UN-a, imaju prvenstveno političku težinu i poruku da određuju pravila „političke korektnosti”, odnosno pravila ponašanja kojih se Hrvatska mora držati. Prevedeno na hrvatski – hrvatske društvene i državne institucije ne mogu dovoditi u pitanje rad i ocjene Tužiteljstva jer su to stavovi i VS-a UN-a. Zato se dužnosnici ne smiju izravno suprotstavljati Haškome tribunalu, niti posredno smiju financirati ili na drugi način pomagati onoga tko bi dovodilo u pitanje optužnice haškoga Tužiteljstva.

Drugim riječima, istina se ne smije istraživati, zagovarati i javno iznositi, jer bi cijela konstrukcija optužbe za udruženi zločinački pothvat – na čelu s predsjednikom Republike dr. Franjom Tuđmanom, ministrom Gojkom Šuškom, te generalima Gotovinom, Markačem i ostalima – cijela bi ta konstrukcija postala i ostala – kako bi Shakespeare rekao: „priča koju idiot priča, pun patnje i bola a ne znači ništa”.

Kako imamo uškopljene političke strukture, a razulareni „vučji čopor” u medijima, to je nakaradnost i besmislenost prvostupanjske presude ostala prikrivena od javnosti.

U medijima se prikazuje i dokazuje da je UZP imao za cilj etničko čišćenje okupiranih teritorija. Međutim, ni Tužiteljstvo ne negira legitimitet vojno-redarstvene operacije „Oluja”. U presudi ni raspravno vijeće ne smatra da su ubojstva, pljačke i bezobzirno razaranje bili dio jezgre UZP-a. Tako se presuda svodi na nevjerljiv zaključak da je nešto više od 1 205 topničkih projektila, koji su izravno pogodili vojne ciljeve u gradovima Kninu, Benkovcu i Gračacu, bio legitimni cilj vojno-redarstvene operacije „Oluja”. Međutim, prema Tužiteljstvu i prvostupanjskoj presudni – manje od 5 % projektila koji su pali dalje od 200 metara od vojnih ciljeva – imali su za cilj protupravni napad na civile i civilne objekte. A raspravno je vijeće zaključilo da je u Kninu 50 projektila palo više od 200 metara od poznatih „vojnih ciljeva”, u Benkovcu 10 projektila, a u Gračacu 2 projektila. Znači, 62 projektila koja su pala 200 metara dalje od vojnih ciljeva, prema Tužiteljstvu i Raspravnom vijeću nije rezultat pogreške, već da je riječ o protupravnom napadu na civilno stanovništvo. (Ne zna se po kojem je kriteriju Raspravno

vijeće postavilo granicu od 200 metara; da je uzelo granicu 400 metara, onda bi topnička nepreciznost iznosila manje od 1 %. S druge pak strane pravila ratovanja nameću da vojni ciljevi moraju biti najmanje 600 metara od civilnih objekata).

Na temelju ta 62 projektila ispaljena na Knin, Benkovac i Gračac, koja su promašila cilj za 200 do 400 metara, Raspravno vijeće zaključuje (1) da je general Gotovina naredio protupravan napad na civile i civilne objekte; (2) da je taj protupravan napad bio „glavni i izravni uzrok“ prisilnog premještanja 20 000 srpskih civila, te (3) da su „zločini ubojstva, nečovječnih djela, okrutnog postupanja, pljačke, uništavanja i nezakonitog pritvaranja, objektivno bili prirodna i očekivana posljedica“ UZP, odnosno ta 62 projektila.

Na toj konstrukciji zasnovana je i optužnica i prvostupanska presuda. Za svaku razumnu prosudbu, ovakva je konstrukcija neodrživa.

Zato se moraju osnovne činjenice prikriti, falsificiranjem podataka i događaja. U tome hrvatski mediji, preciznije dio medija, nevladinih organizacija i „eksperata“ u Hrvatskoj, izravna su potpora haškome Tužiteljstvu. U tu je svrhu plasirano niz dezinformacija, s ciljem da se javnost privoli na opravdanost suđenja hrvatskim generalima i državnom vodstvu za UZP.

Jedna od „uobičajenih“ teza jest da hrvatska pravna država nije funkcionalna, da zločini počinjeni s „hrvatske“ strane nisu sankcionirani, te da zbog toga treba prihvatići haške presude hrvatskim generalima; ali i nastaviti sa suđenjima zbog počinjenih zločina u Domovinskom ratu i nakon prestanka rada haškoga Tribunala.

Međutim, činjenice su i tu neumoljive. Prema izvješću DORH-a (Zagreb, 26. travnja 2011.), dakle prema službenim podacima, za ratne zločine počinjene u agresiji na Hrvatsku osuđeno je 563 osoba, od toga 366 u odsutnosti. (Zbog oružane pobune pokrenut je postupak protiv 21 641 osobe koje su kasnije obuhvaćene općim oprostom).

Za kaznena djela u vrijeme i nakon „Oluje“ od 6 390 podnesenih prijava, otkriveno je i procesuirano 3 728 poznatih počinitelja (od

toga broja bilo je 395 pripadnika hrvatskih oružanih snaga). Osuđeno je 2 380 osoba.

Dakle, za zločine u agresiji osuđeno je 563 osobe, ali su samo 197 dostupne hrvatskom pravosuđu. Kako je za kaznena djela počinjena u vrijeme i nakon „Oluje“ osuđeno 2 380 osoba – to znači da je 4 puta više osuđenih osoba u obrani nego za agresiju na Hrvatsku; odnosno da je 12 puta više osoba završilo u zatvoru zbog kaznenih djela počinjenih u obrani, nego zbog agresije na Hrvatsku.

Ovi podatci sami po sebi govore: ne samo o funkciranju pravne države, nego isto tako i o nefunkciranju masovnih medija i javnih medijskih kuća koje ne žele iznositi objektivne informacije i prikazivati istinu. Drugim riječima, medijske i haaške optužnice hrvatskog državnog i političkog vodstva, danas nisu u dijelu medija bitno različite od kvalifikacija velikosrpskih političara i ideologa iz 1990-ih.

Zahvaljujući vodstvu „UZP“ i politici predsjednika Tuđmana, te vojno-redarstvenim operacijama „Bljesak“ i „Oluja“, promijenile su se međunarodne okolnosti i međunarodni poredak u kojem je i Hrvatska dobila svoje mjesto. Unatoč tome politička i institucionalna scena u Hrvatskoj danas nije spremna u bitnome zagovarati i braniti istinu o povijesti stvaranja hrvatske države, i odlučno se suprotstaviti falsificiranju povijesti i haaškim političkim presudama.

Zato treba pozdraviti i čitati knjigu akademika Josipa Pečarića „Rasizam suda u Haagu“, jer je on dio plejade onih hrvatskih autora kojima je istina ne samo preča od prijatelja, kako bi Aristotel rekao, nego zato što je jedino na istini moguće graditi trajnu sigurnost i budućnost hrvatskog društva. Bez istine – sve je samo primirje i prikrivanje pravih uzroka i razloga povijesnih stranputica.

prof. dr. sc. Miroslav Tuđman

Predstavljanje knjige Josipa Pečarića „Rasizam suda u Haagu“, u dvorani Vrijenac; Zagreb, 9. lipnja 2011.

UZ PREDSTAVLJANJE KNJIGE „RASIZAM SUDA U HAAGU“: OPET NAPAD „S DESNA“?

Knjiga „Rasizam suda u Haagu“ predstavljena je i u Zadru. Predstavili su je prof. dr. sc. Mladen Ančić, prof. dr. sc. Vanda Babić, dr. sc. Zlatko Begonja, dr. sc. Đani Bunja i glavni urednik Hrvatskog lista Ivica Marijačić.

Zanimljivost ovog predstavljanja bilo je napad na nju, vjerovali ili ne, s desna. S druge strane, lijep pokazatelj je li dobro ono što radite jesu napadi koji uslijede zbog toga. Kada napad dođe od nekog tzv. vašeg istomišljenika onda možete biti sigurni da ste uradili nešto što nekim doista smeta. Tako sam svojevremeno i zbog pisama hrvatskih intelektualaca Marku Perkoviću Thompsonu bio napadnut s „desna“.

„Istomišljenik“ mi kaže kako je *govoriti o „haaškom rasizmu“ – notorna gluparija*. A prebacuje mi kako su *sintagme*: „*Haaški bordel*“, „*Zločinački sud*“, „*Carla del Ponte – kurva*“ i tomu slično, *glupave (pače: i opasne!)*.

Tvrđnja kako je nešto glupo i opasno jest gluparija sama po sebi. Priča o glupariji zvanoj haaški rasizam zapravo bi trebala postati školski primjer nečega što se zove „kratka pamet“. Naime, „istomišljenik“ je jedan od supotpisnika pisma Haaškom tribunalu gdje izrijekom stoji: *Povodom rasističkih Haaških presuda 15. travnja 2011.* Skoro 500 ljudi je do sada potpisalo isto (među njima desetak akademika, jedan biskup, preko osamdeset sveučilišnih nastavnika i znanstvenika itd.). I onda im on poruči kako su glupi, a on je eto pametan jer je baš on taj koji zna da je to gluparija. Jadničak, zaboravio da je i on potpisao.

Gluparija zvana *haaški bordel* posebno je zanimljiva. Svima je jasno da kada se netko prodaje – onda je to prostitucija. Ne obična, nego mnogo gora – intelektualna prostitucija. Tužiti i sudit onako kako to rade suci u Hagu upravo je to. Svojevremeno je dragi prijatelj general Slobodan Praljak, u trenutku kada je bio pušten iz Haaga, rekao da je do tog momenta više od 30 pravnika napustilo taj sud, jer su bili svjesni da će im takav rad biti velika mrlja u njihovim karijerama. A i ovih dana čujemo kako kukaju zbog nedostatka kadrova. Na samom

predstavljanju je Ivica Marijačić govorio o svojim iskustvima iz Haaga i o ogromnim novcima koje dobivaju za plaće, što ih navodi da slušaju svjetske moćnike i sude onako kako im oni dirigiraju. Ne zaboravimo dodati da se ne radi samo o novcu. Pa tužitelji se mogu odnositi prema Hrvatskoj kao njezini vladari. Zar se Carla del Ponte nije upravo tako i ponašala? Naravno, tako nešto je moguće zbog slaganstva hrvatskih vlasti.

Gluparija zvana *zločinački sud* može se uzeti kao sjajan primjer hrvatskog slaganstva. Normalno da sud govorи о „zločinačkom pothvatu zločinačke organizacije“ za oslobođanje hrvatskih okupiranih područja i za cijelo hrvatsko političko i vojno vodstvo na čelu s Ocem hrvatske države akademikom Franjom Tuđmanom. Ali, doista je strašno, pače opasno, da netko za taj sud tvrdi da je zločinački, zar ne? Zanimljivo je spomenuti kako je na nedavno održanoj tribini prof. dr. sc. Zdravko Tomac rekao kako sam ja prvi za Sud u Haagu rekao da je zločinački i da su najnovije presude pokazale kako sam u pravu. Dr. Tomac ne samo da ne zna da je tvrdnja o rasizmu Suda u Haagu glupa i opasna, nego ne vidi isto ni za istu takvu glupu i opasnu tvrdnjу o zločinačkom sudu. Ali zato je tu „istomišljenik“ da ga nauči, zar ne?

A još reći da je Carla del Ponte – kurva. Strašno. U redu je kada ona tvrdi da su Hrvati podli kurvini sinovi, ali reći nešto slično njoj, strašno je, zar ne? Zapravo, radi se o sjajnoj konstataciji prof. dr. sc. don Josipa Čorića, koji je za tu tvrdnjу Carle del Ponte rekao kako je to nemoguće jer bi značilo da je svima nama Carla del Ponte – majka! Zato mi je drago što „istomišljenik“ ovo pripisuje meni, jer sam doista ljubomoran na don Josipa što je on smislio ovaj „glupavi i opasni“ komentar riječi Carle del Ponte.

Zapravo, čini mi se da je najvažniji dio teksta mog „istomišljenika“ napad na dr. Milana Vukovića (koji je po *Večernjem listu* jedan od 100 najzaslužnijih za nastanak hrvatske države) koji je organizirao desetak simpozija „Haški sud – zajednički zločinački pothvat – što je to?“, a svi referati su ove godine ponovno objavljeni u dva sveska. Zašto? Cijeli rad Haaškog suda zasnovan je na nečemu na što je prvi u Hrvatskoj ukazao upravo dr. Vuković još 1995. godine. Naime dr. Vuković još tada upozorava kako treba praviti razliku između ratnog

zločina (koji čine agresori) i zločina u ratu (onih koji prekorače samoobranu). Od tada imamo stalne napade na njega od pripadnika „vučjeg čopora“ kako ih je nazvao admirал Davor Domazet Lošo. O najnovijem takvom napadu vidjeti tekst M. Vukovića: *Idiotska teza Nacionalova novinara Zorana Ferića*. Hrvatski list, 5. svibnja 2011.

Naravno, kako se to od takvih jedino može očekivati oni nikada ne kažu što je doista Vuković rekao, nego prvo lažno prikažu njegovu izjavu pa onda napadaju tu navodnu Vukovićevu izjavu. Kako se taj postupak ponavlja kroz svih ovih 16 godina to pokazuje kako su oni koji vuku konce na lutkama u Haagu sve vrijeme znali da je to jedina stvar na koju bi se na kraju mogli uhvatiti.

Zato i ovdje ponovimo što je dr. Vuković kao sudac Ustavnog suda napisao u svom Izdvojenom mišljenju u predmetu Branimir Glavaš (*Narodne novine* 20/07 od 19. veljače 2007.):

Smatram potrebnim istaknuti da je temeljni ratni zločin po međunarodnom pravu ZLOČIN AGRESIJE (Rimski Statut, Londonski Statut iz 1945., Kodeks protiv mira i sigurnosti čovječanstva, usvojen od Komisije za međunarodno pravo OUN 1996., Rezolucija br. 3314 Opće skupštine OUN od 14. prosinca 1974.). U svakom slučaju je trebalo imati u vidu odredbe Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju od 12. kolovoza 1949. (PROTOKOL I. i PROTOKOL II.) kojima se „ratni zločin“ definira ili određuje, ispunjenjem uvjeta: da postoji međunarodni „oružani sukob u kojem se narodi bore protiv kolonijalne dominacije i strane okupacije i protiv rasističkih režima, koristeći se pravom naroda na samoopredjeljenje, potvrđenim Poveljom Ujedinjenih naroda i Deklaracijom o principima međunarodnog prava“. Protokol II. nešto detaljnije razrađuje te temeljne postavke.

Daljnji uvjet za postojanje kaznenog djela ratnog zločina jesu „kvalificirani oblici nasilja“, opisani u članku 3a-d, Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata, od 12. kolovoza 1949. godine.

Međunarodno pravo, u pravilu, ne poznaje ratni zločin kod onoga koji se brani, jer obrambeni rat koji se vodi u granicama napadnute države nije, u međunarodnom pravu, kvalificiran kao agresivni rat i nije ratni zločin, što jasno proizlazi iz odredbi članka 3. stavka 1. Protokola II., gdje se kaže:

„Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države“!

Nesporno je da je na Hrvatsku izvršena agresija Srbije, Crne Gore, Jugoslavenske Armije s oružanom pobunom dijela srpskog pučanstva u Republici Hrvatskoj. Tu činjenicu nedvojbeno registrira i utvrđuje Deklaracija o Domovinskom ratu od 13. listopada 2000. ("Narodne novine", broj 102/2000.).

Koliko je to bilo važno pokazuju nam uloge dva predsjednika RH u tome.

Što se tiče Stjepana Mesića, podsjetimo se samo kako je o tome lažno svjedočio u Haagu (Predmet IT-95-14.A, Svjedočenje S. Mesića, 16. – 19. 3. 1998.):

„Tvrdim da je svatko sposoban počiniti zločine. Nema nacije, ili pripadnika nacije koji su izuzeti iz te mogućnosti. Samo Milan Vuković, sudac Vrhovnog suda Hrvatske, tvrdi da Hrvat ne može počiniti zločin. Mislim da je ta izjava indikativna za Vrhovni sud, njegovog čelnika i psihozu u Hrvatskoj.“

Ali, zar nekoga uopće iznenađuje sto Mesić nije govorio istinu. Svojedobno su Madžari mjesec dana prosvjedovali jer su doznali da

njihov premijer jednom nije rekao istinu. Znao sam tada upitati prijatelje:

– *Znate li kada bi Hrvati isto tako prosvjedovali mjesec dana?*

– !?

– *Pa kada bi uhvatili Mesića da jednom kaže istinu!*

I dok je Mesiću reći neistinu bilo pravilo, Ivo Josipović to radi mnogo suptilnije. Kako sam na to već upozoravao, vjerojatno me je zato „istomišljenik“ usporedio s dr. Vukovićem. Zato ću ponoviti ono što sam već više puta napisao o toj ulozi Ive Josipovića:

1. *Od 1995. godine imamo stalne napade na one koji prave razliku između agresora i žrtve, tj. na one koje prave razliku između ratnog zločina i zločina u ratu.*
2. *Stručnjak za pitanje ratnog zločina s Pravnog fakulteta u Zagrebu jest prof. dr. sc. Ivo Josipović, koji je ovakve poglede na kraju elaborirao u knjizi „RATNI ZLOČINI – Priručnik za praćenje suđenja, Osijek, 2007.“, skrivajući od hrvatske javnosti sve ono što je u međunarodnom pravu u suprotnosti sa željenim postavkama.*
3. *Josipović je autor Deklaracije o predaji nadležnosti Haaškome tužiteljstvu za Oluju i Bljesak. Time je napisana i optužnica i presuda generalima.*
4. *Suprotno pravnim normama tvrdio je da generali trebaju otići na Sud dokazati nevinost.*
5. *Čestita Sanaderu na uhićenju generala Gotovine.*
6. *Na završetku suđenja Josipović je izjavio kako su se zločini dogodili i za to netko mora odgovarati. Kada to kaže na završetku suđenja nevinima – jasno je da želi njihovu osudu. Danas se svi iz Haaga, vlasti u Hrvatskoj i mediji u Hrvatskoj drže tog naputka!*

Zapravo, te riječi mogu ukazati na nebuloznu konstrukciju o glupim i opasnim sintagmama. Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je napisao da je moje pisanje na tragu riječi kardinala Kuharića koje navodim u knjizi:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

A naša vlast se ponaša upravo suprotno. Možete li uopće zamisliti naše današnje vlasti koje slijede moju tvrdnju od prije petnaestak godina da smo mi daleko iznad EU-a i da moramo sniziti svoje kriterije da bi ušli u nju. Zar svjetski moćnici koji ne razlikuje agresiju od obrane, ratni zločin od zločina u ratu, žrtve od napadača, ne pokazuju kako su daleko iza nas. A prije desetak godina sam tvrdio da mi trebamo postaviti samo jedan uvjet za ulazak u EU – da nam se ispričaju zbog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku! A kada netko iz Hrvatske govori tako nešto, to je opasno i štetno, zar ne? Hrvati moraju slijediti svoju vlast. Trebaju suditi sve one koji su najzaslužniji za stvaranje neovisne Hrvatske. Pa oni su se usudili usprotiviti svjetskim moćnicima koji neovisnu Hrvatsku nisu željeli. Sud u Haagu prestaje sa svojim radom. Ali tu su sudovi u Hrvatskoj. Svi će doći na red, zar ne?

HRSvijet, 23. lipnja 2011.

RASIZAM DOMAČIH SLUGU, ZAGREB, 2013.

OSMO PISMO¹⁶ JESMO LI BALKANSKO PLEME?

Poštovani,

svakim danom sve više postaje jasno kako je naše pismo VS-u UN-a od izuzetne vrijednosti. Podsjetit ću vas također da je povećan broj biskupa i akademika koji su potpisnici Pisma. Zato vam predlažem da ga svatko od vas pošalje ili VS-u UN-a (tu posebice mislim na one iz SAD-a, Kanade i drugih zapadnih država jer će njima vjerojatno i odgovoriti), ili svojim vladama, ili veleposlanstvima članica VS-a UN-a u svojim zemljama.

Jednostavno isprintajte priloženo pismo, potpišite se uz svoje ime i pošaljite im ga. Molim vas, također, da me o tome izvijestite, kao i odgovoru koji ste dobili.

Naravno, i oni koji se do sada nisu potpisali mogu slobodno dopisati svoje ime, ili imena više njih koji to žele, supotpisati se i poslati ga. Ovo pismo šaljem i predsjedniku Vlade RH, sa zahtjevom da preko veleposlanstva RH u UN-u pismo predaju onima kojima je i namijenjeno.

¹⁶ Pismo potpisnicima i supotpisnicima Pisma VS-u UN-a i predsjedniku Vlade:

Zapravo, ovaj poziv je prirodna posljedica i odgovor na riječi biskupa Vlade Košića izgovorene na njegovoj homiliji na Dan branitelja grada Siska, 3. rujna (*Hrvatsko slovo*, 7. rujna 2012.):

Međutim, kada su naši branitelji i s njima i svi mi – čitava naša vjernička i hrabra Domovina – izborili pobjedu nad neprijateljem, tada je umjesto mira započela nova borba: trebalo je svijetu, koji nije želio našu Domovinu niti našu pobjedu, dokazati da je istina ono što svi mi znamo – jer smo to iskusili na svojoj koži: da je Hrvatska pretrpjela strašnu agresiju i da se oslobodila. Ta borba dokazivanja istine još uvijek traje.

Evo, dragi prijatelji, nije li licemjerno i potpuno nepravedno optužiti čitavu našu Domovinu, od pokojnog Predsjednika do svih najistaknutijih branitelja, naših generala, da su dio “udruženog zločinačkog pothvata”? I što se sada događa? Trenutno svi iščekujemo da se donesu konačne presude tog nazovi-suda umjesto da se čitava Domovina ujedini i uputi jasnu poruku da ne dozvoljavamo iskriviljavanje istine i da smo svi odlučni braniti naše branitelje. Trebali bismo dići glas do neba, uzbunuti čitavu zemaljsku kuglu zbog nepravde koja nam se nanosi. Mi međutim stojimo mirno, kao janjad pred klanje, da krvožedni vuci nasrnu i našu, krvlju plaćenu slobodu, razgrabe i rastrgaju svojim oštrom zubima i svojim nepravednim presudama. Ako ima pravde, odustat će ti krojači istine i osloboditi naše generale. Ali teško je to vjerovati – budući da oni ovako rade: kad ne mogu dokazati “prekomjerno granatiranje” i “udruženi zločinački pothvat”, tada traže “alternativne oblike” odgovornosti, želeći dakle pod svaku cijenu osudititi nevine! Ako i nema razloga, treba ga naći! I mi svi to nijemo gledamo i čekamo što će se zbiti! A Gospodin naš reče: “Blago gladnima i žednima pravednosti!” (Mt 5,6)

Naši su branitelji radi pravde – da i mi kao narod imamo pravo na slobodu i vlastitu zemlju bez tuđinčeva porobljavanja – bili spremni i umrijeti. A mi? Jesmo li im dostojni nasljednici, ako se ne usudimo ni reći što je pravedno, ni protestirati kad vidimo nepravdu, pa niti dići glas protiv očitih iskriviljavanja istine?

Zapitamo li se ponekad, dok najbolji među nama ispaštaju po zatvorima zbog oslobođanja Domovine, što smo mi učinili da se dokaže što je istina kako kaže naš biskup?

Recimo, u HAZU-u je svojevremeno održan skup o "Udruženom zločinačkom pothvatu". Predavači – najpoznatiji hrvatski pravni stručnjaci. Nitko od njih nije uopće smatrao potrebnim ni spomenuti kako je definicija ratnog zločina dana u Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949. (Protokol I. i Protokol II.), a odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže:

...ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Ne treba biti previše intelligentan pa shvatiti da priča o "udruženom zločinačkom pothvatu" samo treba omogućiti svjetskim moćnicima NEPOŠTOVANJE ovog članka! Nepoštovanje međunarodnog prava! Umjesto da hrvatska pravna znanost to uoči i to bude osnova cijelog skupa u Akademiji – o tome NI RIJEČI!

Napomenimo da je po rezoluciji VS-a UN-a svojevremeno okupirani teritorij RH i proglašen onim što on i jest: OKUPIRANIM TERITORIJEM!

Može li hrvatskoj pravnoj znanosti biti isprika što je jedan od njih napisao i knjigu o ratnom zločinu (prof. dr. sc. Ivo Josipović, "RATNI ZLOČINI" – *Priručnik za praćenje suđenja*, Osijek, 2007.), i uopće nije smatrao potrebnim spomenuti gornji članak?

Ne može! Istinski znanstvenici trebaju proučavati vrela, a ne priručnike!

Pogledajmo kako bi se trebala braniti struka, a ne koristiti je tako da se iskrivljenim tumačenjima osiguravaju i predsjedničke fotelje.

Mnogi naši portalni prenose sljedeću vijest prema tekstu koji je objavljen u Večernjem listu:

Američki general **Walter Huffman**, bivši ratnik koji ima iskustvo iz Vijetnama i Pustinjske oluje te najbolji vojni odvjetnik u SAD-u oštro je kritizirao Haag zbog nepravomoćne

presude generalu **Anti Gotovini** koji je osuđen na 24 godine zatvora.

Prvostupanska presuda šokirala je general bojnika Hauffmana koji je detaljno napisao s čime se sve ne slaže i zbog čega smatra da nema utemeljenih razloga za prekomjerno granatiranje Knina. Svoje mišljenje iznio je na 52 stranice u članku za *Military Law Review*, poručivši Haagu da odbaci presudu u predmetu protiv hrvatskog generala, Hauffman drži da će moguće utvrđivanje dijela presude Gotovini otvoriti brojne probleme za oslobođilačke operacije u budućim ratovima, mirovnim misijama i sukobima u svijetu.

Tvrdi da Gotovina nije zapovjedio ili učinio ništa izvan vojnih običaja ili konvencija te da bi osuda za prekomjerno granatiranje bila presedan u međunarodnom pravu.

Zaključuje da Haški sud ide dalje od dopuštene mu uloge međunarodnog suda. Sud, piše Hauffman, šalje poruku da se u svim budućim ratovima civile treba prebaciti bliže bojištu pa se ne će smjeti koristiti topništvo, a takvim se kaže, odlukama još više ugrožavaju ljudi.

– Ako pravna odredba o zaštiti civila bude nerealna, odnosno ako se ne bude mogla provesti, civili će jednostavno biti odbačeni ili upotrijebljeni kao štit i time stavljeni u veću opasnost – napisao je Hauffman u članku objavljenom u *Military Law Review*.

Spomenimo da je Hauffman bio i jedan od stručnjaka iz SAD-a, Kanade i Velike Britanije koji su o tome pisali Haškom sudu! Vidi se da je zaštita struke smisao ove, kao i te intervencije vojnih pravnih stručnjaka. Našim bi trebao biti zaštita hrvatskih nacionalnih interesa i struke. Dojam je da je kod naših u igri samo zaštita vlastitih interesa, zar ne?

Priča o “udruženom zločinačkom pothvatu” nije, zapravo, ništa drugo nego iznova ispričana priča o sukobu “balkanskih plemena”.

Našim nereagiranjem prihvatali smo upravo to – nismo država ni narod, nego balkansko pleme. A za neko tamo pleme, pa bilo ono i balkansko, ne vrijedi ono što vrijedi za neku državu, zar ne?

Zar bi neka država doista dopustila onako smiješno definiranje tzv. prekomjernog granatiranja Knina i onih priča o topničkim dnevnicima. Strani stručnjaci su na kraju morali ukazati da se tu radilo o visokom profesionalizmu hrvatske vojske, a ne hrvatska država (da ne kažem Balkansko pleme Hrvata).

Zar bi neka država doista dopustila najnovije traženje *alternativnih oblika odgovornosti*. Drugim riječima, kada su uvidjeli da su im svi “dokazi” na suđenju propali, traže naknadno bilo što – mimo svih pravnih normi – jer očito, kako i biskup konstatira, žele pod svaku cijenu osuditi nevine.

Sramimo li se sami sebe kada vidimo kako neki stranac više čini za naše branitelje od nas samih?

Tako australska povjesničarka Mishka Gora objavljuje roman *Fragmenti rata* o agresiji na Hrvatsku i posvećuje ga blaženom Stepincu i generalu Gotovini:

To je povoljan datum za predstavljanje moje knjige o agresiji na Hrvatsku jer je taj dan bivši papa Ivan Pavao II. posvetio kardinalu Alojziju Stepincu proglašivši ga blaženikom. Detaljno sam proučavala Stepinčev život i znam da su ga komunisti proglašili nacističkim suradnikom, unatoč nepobitnim dokazima za suprotno. Kao povjesničarka upoznata sam i s činjenicom da je Stepinac bio jedan od rijetkih uglednika u Europi koji su podigli glas protiv nacizma, i to u vrijeme kad je bilo opasno po život to učiniti ovu knjigu, uz Stepinca, posvećujem i generalu Anti Gotovini koji je u Oluji oslobođio Hrvatsku, a oklevetan je kao i kardinal. Ovaj put od međunarodne zajednice, odnosno Suda u Haagu na kojem je osuđen za ratne zločine, a spriječio je zločinca Ratka Mladića da Bihać pretvori u novu Srebrenicu. Čini mi se da je, kada je riječ o hrvatskoj povijesti, istina često nedostižna. Obojica se, Stepinac i Gotovina, s pravom smatraju herojima u Hrvatskoj.

Podsjeti će vas da je Bihać bila UN-ova zaštićena zona u kojoj se, u srpskom okruženju, nalazilo 160000 do 180000 ljudi. Poslije pokolja u Srebrenici trebao je uslijediti mnogo gorji pokolj u Bihaću, da bi glavne članice EU-a proglašile Srbe pobjednicima u ratu.

Na području “balkanskog plemena Hrvata” desetak godina nitko u glavnim medijima ne spominje (ne smije spomenuti) činjenicu da je *Olujom* Hrvatska spasila te ljudе.

Isto možemo konstatirati i za vlasti. Zapravo, tu je stanje još strašnije. Pogledajte samo tekst *Šokantno: Mesić Galbraithu prije Oluje iznosi teze za optužnicu o ZZP-u*, na portal HKV-a, 20. rujna 2012.:

Na Wikileaksu je objavljen povjerljivi dokument američkog veleposlanstva koji otkriva šokantnu činjenicu da je Stjepan Mesić još prije operacije “Oluja” u razgovorima s američkim veleposlanikom Peterom Galbraithom iznio iskonstruirane i izvrnute teze koje će puno godinama kasnije postati temelj haaške optužnice o “zajedničkom zločinačkom pothvatu”. Dokument o kojem je riječ vodi se na Wikileaksu pod oznakom 95ZAGREB1944 i sažima razgovore američke strane sa Stjepanom Mesićem i nekim predstavnicima Srba iz Hrvatske iz sredine svibnja 1995... U tom kontekstu, nema sumnje kako Wikileaksov dokument o razgovorima prije oslobođenja hrvatskih okupiranih teritorija baca novo svjetlo na ulogu Stjepana Mesića, kao i na njegov meteorski politički uspon 2000., te na način vladanja tijekom dva mandata obnašanja predsjedničke funkcije.

To ponovno otvara pitanje oko izabralih vlasti u Hrvatskoj i koliko je njihov odnos prema Haagu, odnosno sluganstvo u odnosu na taj “sud” njima i pomogla u njihovim meteorskim usponima!

Istina, naše Pismo je podržala predsjednica prethodne Vlade. Nisu ga službeno uručili zato što je Predsjednik RH pripadao drugoj političkoj opciji. Sada to nije slučaj, jer je sam predsjednik Vlade u Srebrenici spomenuo spašavanje Bihaća, a Predsjednik RH je to postao kao član njegove stranke. Dakle, ako on želi, može ispuniti naš zahtjev. Tako može pokušati otkloniti sumnju da je po srijedi ista politika koja je dovela Mesića na vlast. Wikileaks je samo potvrdio nešto što je mnogima u Hrvatskoj itekako bilo jasno, a prof. dr. Miroslav Tuđman svojom knjigom *Vrijeme krivokletnika* još ranije i dokazao.

Međutim, iako tadašnja vlast naše pismo nije službeno poslala, mi smo ga poslali članicama VS-a UN-a i veleposlanstvima u Hrvatskoj. Slučajno ili ne, danas su u SAD-u postali dostupni dokumenti o hrvatskom oslobođanju Bihaća!

Po tko zna koji put podsjetit će na riječi našega kardinala Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Da se našalim: Oprostimo našem kardinalu. On je Hrvatsku smatrao državom, a mi smo za medije i vlast u Hrvatskoj samo “balkansko pleme”, zar ne?

Zapravo, nama mora biti i zanimljivo smije li, kao što je to učinila prethodna predsjednica Vlade, sadašnji Predsjednik potpisati Pismo koje je napisano “povodom rasističkih presuda” Suda u Haagu.

Zašto? Zato što je prije nekoliko dana predsjednik Vlade tvrdio:

Znamo kako su autonomije u bivšoj državi dovele do kaosa. Svatko je vukao na svoju stranu i zato je došlo do rata.

Očito je to negiranje velikosrpske uloge u agresiji na Hrvatsku, što je osnova novog velikosrpskog Memoranduma 2. A taj memorandum sigurno ne priznaje rasizam nad Hrvatima i muslimanima. Njima je zločin to što je HV spasila toliko muslimana u Bihaću, a ne bi im bio zločin izvršenje planiranog genocida u Bihaću.

Poslije takve velikosrpske tvrdnje, najmanje što bi predsjednik Vlade trebao učiniti jest slanje našeg Pisma VS-u UN-a, a bilo bi za očekivati da i pokrene postupak za dodjelu Nobelove nagrade za mir generalu Gotovini, na što sam ga pozivao u nizu otvorenih pisama.

Tim prije što je pismo potpisao veliki broj Hrvata iz iseljene Hrvatske, a predsjednik Vlade je zastupniku koji ga je upozorio na gornju njegovu tvrdnju odgovorio da *ne razumije i ne voli Hrvatsku jer nije u njoj živio*. O tome nas u svojoj izjavici upozorava čak i HHO, što je, ističu, *objeda na račun oko tri milijuna hrvatskih iseljenika*, a velikom hrvatskom književniku Hrvoju Hitrecu taj je odgovor

poslužio da na isti način opiše samog predsjednika Vlade (Portal HKV-a, 24. rujna 2012.):

Milanoviću treba oduzeti putovnicu i ne puštati ga izvan Hrvatske do izvanrednih parlamentarnih izbora. Taj čovjek ne može prezentirati Hrvatsku jer o njoj ništa ne zna i jer ju ne razumije.

Ja ipak moram priznati da ne vidim zašto bi ta Milanovićeva izjava bila uvreda za Hrvate koji žive izvan Domovine. Naime, boraveći među njima, naučio sam da oni iznad svega vole hrvatski narod. Predsjednik je govorio o ljubavi prema Hrvatskoj, a pripadnici današnjih vlasti su doista puno koristi imali od nje. I poslije svega, vladaju njome. Pa tko je onda ne bi volio? Također je nasljednik partije koja je odgovorna za najveće pokolje hrvatskih ljudi, pa je vjerojatno da u njegovu definiciju "Hrvatske" ne idu i Hrvati. Slanje (ili neslanje) ovog Pisma i pokretanje (ili nepokretanje) postupka "Nobel za generala Gotovinu" može puno toga učiniti jasnijim, zar ne?

Tu posebno treba dodati da bi predsjednik Vlade itekako morao voditi računa o nedavnoj propovjedi kardinala Bozanića u Mariji Bistrici. Naš sjajni kolumnist Benjamin Tolić u *Hrvatskom slovu* od 21. rujna 2012. piše:

U propovijedi se okomio na vlast u Hrvatskoj. Optužio ju je da uporno provodi "kulturnu revoluciju". Taj uljudbeni prevrat po njegovu se mišljenju zbiva u tri koraka. Prvi je utjerivanje straha, istjerivanje vjere i obezvrijedivanje nade. On nas pripravlja da život predamo drugomu. Radi toga se lijepa i bogata Hrvatska prikazuje kao ružna i siromašna zemљa, kojom Hrvati i onako ne mogu upravljati; drugi je korak mijenjanje povijesti i prikazivanje prošlosti onakvom kakva nije bila. Zato vlast uskraćuje narodu istinu o Drugom svjetskom ratu i poraču, zato se braniteljima sudi 20 godina, zato se po sudovima i zatvorima povlače i nevini ljudi; na kraju slijedi treći korak: strah i nesigurnost u vlastitu prošlost podloga su površnu pristupu otajstvu života, a on omogućuje pokušaje mijenjanja

| sustava vrijednosti, što obično svrši "u kalu sebičnosti i krvi
tuđih žrtava".

Zato vama dragi potpisnici i supotpisnici Pisma VS-u UN-a sigurno ne treba ponavljati ono što je u Sisku izgovorio biskup Košić! Mi koji nismo šutjeli trebamo ponovno uputiti naše pismo onima kojima je namijenjeno i ne samo njima.

Pokažimo svima ponovno da smo mi ponosan i dostojanstven narod!

Pokažimo svima ponovno da mi nismo nekakvo balkansko pleme!

akademik Josip Pečarić

JOSIPOVIĆEV RASIZAM

(Pismo potpisnicima VS-a UN-a)

Poštovani potpisnici i supotpisnici Pisma VS-u UN-a,
više vas mi piše i čudi se što vam se ne javljam nakon presuda u Haagu. Zapravo, čini mi se da sam sve što sam trebao reći napisao prije samih presuda u pismu predsjedniku Vlade. A s druge strane, Hrvatska slavi kao u vrijeme *Oluje*, pa i ja trebam, zar ne?

Svi slavimo što su napokon na Sudu u Haagu priznali koliko je *Oluja* bila sjajna i veličanstvena pobjeda. Poslije tolikih godina krivotvorenja, laži i manipulacija, priznali su da smo i mi država kao i sve druge i da imamo pravo na samoobranu. Priznali su da se i na nas odnosi Ženevska konvencija od 12. kolovoza 1949., koja govori o ratnim zločinima, odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. koji kaže:

Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!

Drugim riječima, postoji zločin agresije i različito se tretiraju zločini u agresiji i u obrani. To se odnosi i na zapovjednu odgovornost. U obrani se o njoj može govoriti samo ako je takva zapovijed izravno i dana, a odgovara onaj koji ju je dao.

Oni koji suprotno tumače ili negiraju ovakva prava u obrani zapravo rasistički određuju na koje se države i narode međunarodno pravo odnosi, a na koje ne.

Sud u Haagu ovim presudama, zapravo je priznao koliko smo bili u pravu kada smo u svom Pismu VS-u UN-a tvrdili da je prvostupanska presuda rasistička!

Zato su narodno slavlje i proslava i morali biti tako veličanstveni. Slobodno možemo reći da je to bila nova *Oluja*.

Ima puno sličnosti u onoj i *Oluji*.

Kao i onda, pomogao nam je dragi Bog, ali i SAD.

Sličnost postoji i kod mene. I tada je, a i sada me supruga grdi zato što zbog moje matematike nije u Hrvatskoj, pa ne može biti s narodom u trenutcima naših najvećih slavlja.

A s druge strane, dobro je bilo biti u Australiji u ono vrijeme. Dan uoči *Oluje* tvrdio sam kako ćemo brzo povratiti okupirana područja zbog jednostavnog razloga što Srbi nikada u povijesti nisu dobili neki rat kada su ratovali sami.

I doista, sutradan je uslijedila *Oluja*. Pobjeda za koju je sam Milošević rekao da su njegovi bježali kao zečevi. Ali, moram danas u času konačnog trijumfa *Oluje* uzeti u zaštitu hrvatske Srbe od takvih napada na njihovu “bežaniju”.

Naime, optužujući samo hrvatske Srbe, Milošević je štitio srpski narod u cjelini od spoznaje da Srbi nisu ratnici. To sjajno potvrđuje priča o dolasku Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana u Split, kada je na njegovo pitanje što im je još obećao, a nije još ispunio, cijela Riva počela skandirati: *Vukovar, Vukovar...* Tada je u Beogradu “pukla” priča da se na Rivi čulo: *Zemun, Zemun...* I cijene nekretnina u Zemunu su preko noći prepologljene! Zečevi su i tamo, a ne samo kod nas, zar ne?

A razlika između one i ove *Oluje* očita je.

Simbol proslave one prve jest ta priča o Rivi. Proslavlja je narod i vlast. Proslavljali su oni koji vole Hrvatsku!

A danas su na vlasti oni drugi. Glavni organizatori dočeka bili su iz onih stranaka čiji se čelnici nisu radovali *Oluji*, kako je tada izjavio zastupnik Mate Meštrović u Hrvatskome državnom saboru. Zbog toga je on iz takve oporbe prešao u HDZ!

A dolaskom na vlast sve su učinili da se naši generali nađu u Haagu. O tome i danas pišu mnogi državotvorni komentatori. Pišu o Mesićevoj veleizdajničkoj politici, a zaboravljaju spomenuti ogromnu ulogu današnjega predsjednika RH Josipovića u svemu tome. O tome sam pisao i u člancima, knjigama, pa i u pismima predsjedniku Vlade, čak i u onom uoči presude. Čitam Josipovićev intervj u Večernjem listu od 17. 11. 2012. i nalazim sve više potvrda i činjenica za takve tvrdnje. Zapravo, usporedimo li ono što kroz sve to razdoblje tvrde Mesić i Josipović, vidjet ćemo da oni govore isto.

Ponovo vidimo da su još u vrijeme predsjednika Tuđmana željeli kriminalizirati *Oluju*. Dakle, akciju u kojoj se oslobođilo okupirano područje naše države i zbog čega se po međunarodnom pravu ne može okriviti vlast za bilo što u svezi s tim. Znamo da su pokušali sa "Sub-poenum" za ministra Šuška. To je bio prvi izravni pokušaj Suda u Haagu da se Hrvatskoj negiraju prava koja joj pripadaju po međunarodnom pravu. Hrvatska je ušla u pravni spor i pobijedila na tom sudu. Dapače, sam Sud je konstatirao da se od Hrvatske ne može tražiti veliki broj tajnih dokumenata ("na stotine").

Ali, tadašnji sveučilišni profesor s Pravnog fakulteta "ne zna" za to pa danas kaže:

Kažete, dakle, da ničega ovog ne bi bilo da su se zločini na vrijeme procesuirali.

Tako je. Podsjetit ću da je jedan od najvažnijih razloga moje ostavke na članstvo u Savjetu za suradnju s Haaškim sudom 1998. bilo to što Savjet nije prihvatio moj prijedlog da se generalu Gotovini u Hrvatskoj omogući razgovor s haaškim istražiteljima. Vjerujem da bi on, kao što je to učinio general Petar Stipetić, već tada razjasnio svoju ulogu u ratnim događajima.

I danas se u javnosti raspravlja o tome tko je odgovoran za to što Gotovini nije omogućen razgovor s istražiteljima.

Mislim da to danas više nije važno, nema potrebe to pitanje otvarati. Mogu pretpostaviti da su svi postupali u dobroj namjeri.

Ne vjerujem da je Josipović doista sve to radio u "dobroj namjeri". Trebalo bi doista ustanoviti jesu li preko njega iz Haaga pokušali "iznutra" promijeniti presudi o "sub-poenu". Nisu Josipoviću vjerovali ni u tadašnjim vlastima, pa su godinu dana kasnije donijeli Deklaraciju kojom se oduzima pravo Haaškom суду da raspravlja o *Bljesku* i *Oluji*. Dolaskom na vlast 2000. upravo je Josipović sastavio tekst nove Deklaracije kojom je novi sastav Sabora poništio ono što Josipović nije uspio ostvariti kao član *Savjeta za suradnju s Haaškim sudom*. Donijeta je saborska odluka o Hrvatima kao manje vrijednoj vrsti, na koju se ne odnosi međunarodno pravo. Čak je danas poznato i to da je sam tekst Josipović prvo poslao u Haag "na odobrenje".

S druge strane, kako Mesić očito samo ponavlja Josipovićeve stavove, nameće se pitanje je li Mesićevo protuzakonito davanje transkripata (dao ih je na tisuće, protuzakonito, a sam Sud je ustvrdio da ih se ne može tražiti na stotine!) povezano s Josipovićem. Zato je zanimljivo što sam Josipović o tome kaže:

A mislite li da je važno i drugo pitanje, tko je haaškim tužiteljima dao tzv. brijunske transkripte?

Tu je važno reći da je, bez obzira na sav teret i sve stradanje koje su prošli generali, Hrvatska imala dužnost surađivati s Haagom, pa i da daje dokaze. Danas, temeljem ove presude, kritizirati one koji su provodili poslove suradnje ne bi bilo korektno. Da se nije surađivalo, Hrvatska danas ne bi bila pred vratima EU. Pri tome ne želim reći da je riječ o trgovini, riječ je jednostavno o izvršavanju obveza koje je svaka država imala prema Statutu Suda.

Ne bi me iznenadilo, kada Mesić (i) zbog transkripata bude izведен pred Sud, da on ne će optuživati Josipovića.

Zvuči nevjerojatno, ali Josipović je i u obraćanju generalima optuživao Hrvatsku. Zapravo, ponovio je svoju rasističku tezu o istovjetnosti ratnog zločina, dakle zločina agresora i zločina u ratu, dakle zločina koji se može načiniti u samoobrani. Rasistička je po tome što u biti negira Ženevsku konvenciju pa poistovjećuje pojedinačni zločin na ljudima (to su mu Srbi) sa ratnim zločinom nad neljudima (Hrvatima). Po Josipoviću na neljude se ova konvencija zato ne odnosi. Kasnije je i knjigu napisao o ratnim zločinima, ali svoju je rasističku teoriju izbjegao tako što gore citirani stavak iz Ženevske konvencije nije ni spomenuo.

Rekao je našim herojima:

Nosili ste teret nečijeg tuđeg zločina i tuđe pogreške.

Istina, Josipović, možda (rasistički) misli da je zločin bio spašavanje 160 do 180 tisuća muslimana! Matrica je opet ista: kako možeš spašavati toliko neljudi (to su mu muslimani), umjesto nekoliko desetaka ljudi (znate već tko su njemu ljudi).

Da, Tuđman je doista bio hrvatski predsjednik. Itekako se znao ponašati u skladu s time. Međunarodno pravo se odnosi na sve pa i na "Sud" u Haagu i sub-poenu im je to pokušao i dokazati.

Josipović nas danas upozorava kako je on još 1998. godine i dao ostavku jer je smatrao – valjda kao legalist i profesor s Pravnog fakulteta – kako se međunarodno pravo odnosi na sve zemlje osim na Hrvatsku, kako se međunarodno pravo ne odnosi na neljude (Hrvati, muslimani,...), nego samo na ljude (Srbi,...)

Ali, nemojmo za sve optuživati samo Josipovića i Mesića. Istina, oni su za svoje zasluge i nagrađeni predsjedničkim foteljama, ali dopustite mi ipak podsjetiti vas na još jedan zanimljiv događaj o kome piše Nenad Ivanković u knjizi *Mesiću i Račane, zašto tako? – slučaj Gotovina – Bobetko*. Ivanković, naime, opisuje posjet Zagrebu američkog veleposlanika za pitanja ratnih zločina Pierrea Richarda Prospera u vrijeme Račanove vladavine (str. 67):

U razgovoru je dao znati da je njegova Vlada zainteresirana da se slučaj Gotovina riješi na optimalan način, vodeći pritom računa i o američkim interesima. Hrvatska strana, kako kazuju indiskrecije, na to je prilično burno reagirala, istakнуvši kako bi eventualno Gotovinino oslobođanje dovelo do toga da bi desnica promarširala Zagrebom, jer je on trenutno jedini čovjek koji bi sve te snage mogao okupiti pod jedan kišobran. I da bi, jasno, Vlada tada pala.

Zato ne čudi ono što je s proslave u Zagrebu naveo HRSvijet:

Zahvalio je (Gotovina, op. J. P.) i institucijama hrvatske države, Predsjedniku Republike, predsjedniku Vlade, ministru obrane, pravosuđa, na što je nazočno mnoštvo uzvratilo zvižducima i negodovanjem.

Spomenimo da su se, očekivano, javili i oni, koji uživaju najveću Josipovićevu potporu u svom antihrvatskom djelovanju, a za što im Hrvatska daje velike novce. Vesna Teršelić i Zoran Pusić iznimno su teško podnijeli oslobođajuću presudu hrvatskim generalima, što je u **dnevniku Radio Televizije Srbije** potvrđio i Savo Štrbac. Ogoromite novce su dobili od hrvatske države, da bi pomogli u Josipovićevim stavovima o hrvatskoj krivnji i srpskom pravu na ubijanju manje vrijednih stvorenja. Tko će im ubuduće to plaćati? Poslije Josipovićeva obraćanja generalima, ne trebaju brinuti. Barem, dok je on predsjednik.

Dragi prijatelji, uvjeren sam da smo doista napravili izvrsnu stvar s našim Pismom VS-u UN-a. Uradili smo to onako kako je naše političare, bezuspješno, savjetovao kardinal Kuharić:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Tridesetak biskupa i akademika poslalo je pismo “povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011.”, a supotpisalo ga je preko 2300 naših ljudi (recimo samo preko 250 sveučilišnih nastavnika i doktora znanosti). Mogli su ga ignorirati u domaćim medijima koliko su god htjeli, ali ono je bilo poslano na prave adrese. Toliko biskupa i akademika i toliko Hrvata jasno je poručilo VS-u UN-a da su im ustanove (i oni sami?) rasističke! Kada smo zbog Pisma VS-u UN-a bili pozvani u Ministarstvo vanjskih poslova, biskup Pozaić, akademik Jelčić i ja, jasno su nam stavili do znanja koliko važnim smatraju samo pismo, ali i posebno to gdje smo ga sve poslali. Prihvatali smo njihovo objašnjenje da ga ne mogu i poslati službeno, jer za tako nešto nikada ne bi dobili suglasnost Predsjednika Josipovića, ali su obećali da će u svim kontaktima, a posebno na Općoj skupštini UN-a, govoriti o pismu i upoznati sugovornike s njim.

Zato me ne čudi što su mnogi od vas uvjereni u naš veliki doprinos pravednim presudama u Haagu. S takvim uvjerenjem mi ovih dana i šaljete čestitke. Evo jedne koja je doista posebna, a napisao ju je hrvatski književnik i znanstvenik dr. sc. Igor Šipić

Dragi Josipe!

I Vama se rastvori more da bi propustilo dvojicu nedužno suđenih uznika.

Hvala Vam!

I dalje ćemo Vas slijediti.

Vidi se da ju je napisao pjesnik, zar ne? Znanstvenik i pjesnik! Tako blizak meni, jer matematika i jest znanost i poezija, zar ne?

Hvala i njemu, ali i svima drugima koji su mi poslali doista divne čestitke. Ali sve njih doživljavam kao čestitke svima vama. Pa ne bi vas toliko ni stajalo iza tog pisma i svih drugih pisama da ne mislite

kao i ja. A svojim potpisima svima pokazujete da se ne bojite to i reći, da se ne bojite nikoga. A zapravo su i mnogi potpisnici tih pisama javne osobe koje na taj način stalno i djeluju. Sigurno više od mene, pa i pohvale zaslužuju više od mene.

Ali, između svih komentara posebno bih izdvojio onaj prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana.

“Hrvatska je dočekala istinu i pravdu od Haaškog suda (...), ostaju optužnice za udruženi zločinački pothvat generala Slobodana Praljka i Milivoja Petkovića i ostalih optuženih iz BiH koje su isto tako neutemeljene jer se grade na istoj tezi kao i optužnice protiv hrvatskih generala”, rekao je prof. Tuđman ističući kako je “bitno da će oslobođajuća presuda stabilizirati Hrvatsku i da ćemo sada imati više vremena rješavati gospodarsku i političku krizu u kojoj se Hrvatska nalazi.”

Ne samo prof. Tuđman, koji je potpisnik našega Pisma, nego su se i mnogi drugi naši kolumnisti sjetili generala Praljka. Trebam li uopće spomenuti da su mnogi od njih i potpisnici našeg Pisma. To što smo napokon dočekali pravdu iz Haaga ne garantira da ćemo je dobiti ponovno. Ohrabreni uspjehom koji smo ostvarili sada, moramo se s još više elana okrenuti našim herojima iz BiH. Podsjetit ću vas da smo nedavno poslali i Pismo VS-u UN-a o Hrvatima BiH.

To je posebno važno i zbog samog UN-a. Ne zaboravimo da je u toj organizaciji predsjednik Opće skupštine, Vuk Jeremić, iz Srbije. Iz zemlje koja još nije odgovarala za najveći ratni zločin – zločin agresije u Domovinskom ratu. Hrvatski Predsjednik, i ne samo on, svim se silama trudi da Srbija ne mora platiti ni ratnu odštetu. Ipak su oni ljudi – pa kako platiti ratnu odštetu neljudima?

Kako je Vuk Jeremić čovjek koji i danas podržava ratni zločin svoje države, itekako bi bilo opravdano postaviti pitanje vjerodostojnosti UN-a s takvim ljudima na čelnim pozicijama. Tu, naravno, ne zaboravljam ni onoga iz Hrvatske koji je obećavao laganje u Haagu protiv generala Gotovine, s tim da im se omogući da ne pogledaju hrvatskog heroja u oči!

Izjave Josipovića, Pusića, teršelički i njima sličnih, pokazuju da se, unatoč očekivanjima, ne će puno toga promijeniti. Imaju apsolutnu kontrolu nad HTV-om, što su demonstrirali pozivajući u emisiju s

dočeka generala jednog od najzaslužnijih što je nevini Dario Kordić u zatvoru – odyjetnika Nobila.

Zbog svega toga ponovno vas pozivam da to pismo isprintate, potpišete i pošaljete UN-u. Svi koji to nisu do sada učinili mogu se dopisati i poslati ga.

I ovo pismo će zato završiti onim što sam napisao predsjedniku Vlade:

General Slobodan Praljak je čovjek s kojim bi se ponosio, da ga ima kao svoga, svaki narod na svijetu. I sâm sam iznimno ponosan što mi je on prijatelj.

Sve vas lijepo pozdravlja Vaš,
akademik Josip Pečarić

Lahore, 18. studenog 2012.

HRSvijet, 18. studenog 2012.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

NITKO NAM NE ĆE POMOĆI!

Nevjerojatno je koliko smo naivni mi Hrvati. Komunisti i jugoslavi bore se protiv neovisne hrvatske države od 1941. do današnjeg dana. Dok ih mi biramo i predajemo vlast u Hrvatskoj, dotle oni rade na ostvarenju one Titove: Prije će Sava poteći uzvodno, nego će Hrvati dobiti državu. I dok mi mislimo da je imamo, oni znaju da je zapravo nemamo. A onih deset Tuđmanovih godina – kao da ih nije ni bilo.

O uspjehnosti ovih vlasti piše i Damir Pešorda (Hrvsijet, 23. siječnja 2013.):

Najvažnije obećanje nove vlasti dao je predsjednik Josipović u predizbornoj kampanji, a ono glasi: “Zacrvenit ćemo Hrvatsku!”. To je obećanje manje-više realizirano. Na televiziji svake večeri možemo uživati u partizanskim filmovima, Crkva je pod žešćim pritiskom negoli posljednjih desetljeća komunističkog sistema, članstvo u Partiji ponovno je preduvjet za bilo kakvo napredovanje ili dobivanje zaposlenja u državnoj službi. U jeku krize i enormne nezaposlenosti taj je sustav primio tri do četiri tisuće novih

zaposlenika. Naivno bi bilo vjerovati da odlučujući kriterij nije bila politička podobnost. U isto vrijeme provedene su čistke sve do trećeg ešalona rukovodećih kadrova kao što su ravnatelji škola, raznih domova i slično. Što se ideološke situacije u zemlji tiče, stanje je takvo da će ljudi uskoro nerado priznavati da su Hrvati ili heteroseksualci i strahu da ih to ne obilježi kao 'faštiste', odnosno 'homofobe'. Sve u svemu, može se zaključiti da je nova vlast maestralno provela u djelu temeljno obećanje dano svojim ideološki osviještenim pristašama u predizbornoj kampanji. Uspjeh je tim veći ima li se u vidu da tu ideološki osviještenu bazu u najboljem slučaju čini dvadesetak posto birača. Na zadatku uništavanja nacionalne ekonomije nova vlast se također pokazala puno uspješnijom i kompetentnijom od prethodne hadzeove vlasti...

Problem sadašnjim vlastima jest što će biti kada narod shvati njihovu "igru". Zato je izuzetno važno da se djeluje tako da ljudi što prije to spozna. Nitko nam neće pomoći, ako si ne pomognemo sami sebi.

Zato je od velike važnosti angažiranost Crkve. Tako vidimo da se Crkva oglasila i u slučaju jednog od važnih koraka u "ukidanju" Hrvatske – rasprodaji Hrvatske. Izjavu Komisije HBK "Iustitia et pax" o Prijedlogu Zakona o strateškim investicijskim projektima Republike Hrvatske možete naći i na portalu HKV-a:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/14044-iustitia-et-pax-protiv-rasprodaje-javnih-dobara.html#comments>

Priopćenje Hrvatskoga kulturnog vijeća u svezi najave zakona o izdvajaju šuma i voda iz javnih dobara možete pročitati na istom portalu:

<http://www.hkv.hr/o-nama/priopenja/14041-priopcenje-hkv-a-u-svezi-najave-zakona-o-izdvajanju-suma-i-voda-iz-javnih-dobara.html>

Meni je najdraži komentar koji mi je poslao poznati hrvatski publicist Javor Novak:

Josipe, bok,

Vidim da ste se raspisali o prirodnim dobrima i bogatstvima Hrvatske i to je vrlo ok. Međutim, je li ti poznat podatak da je u jednoj od posljednjih izmjena Ustava RH, donesen članak koji otprilike glasi: Od ulaska RH u EU građani EU imaju pravo glasovanja na lokalnim izborima u RH.

Što to znači?

Da će recimo na otocima, u Lici, Zagori, Zagorju ili Istri grupa bogatijih stranaca moći kupiti cijelo selo, na lokalnim izborima izabrati svoga predstavnika i raditi što hoće! Imaju pravo u potpunosti derogirati zakone RH, odnosno primjenjivati samo one koji njima odgovaraju i koje su tako (u zatvorenom krugu) izglasali.

To onda naravno može značiti ako na njihovom području ima uvjeta za to, mogu graditi tvornice, marine, prljavu industriju, prodavati izvore u svojoj općini, šume, i sva druga rudna bogatstva jer im se ne će imati tko suprotstaviti.

Sve štetne industrije koje su do sada vrlo teško i uz proteste ulazile u RH sada bi glatko mogle ući!

Bok, Javor

Pitanje je jesu li o tome razmišljali svi oni koji su bili za EU? A bila je i Crkva i HAZU i generali. Mnogima je to bio spas od ovoga što se, vidimo, dešava i bez EU. Zapravo, točnije je reći po njihovom diktatu. Odavno sam pisao kako će nam isto biti i tamo. Pomoći nam neće nitko, ako ne pomognemo sami sebi!

Svi znamo da Sava teče prema Beogradu. A našim jugokomunistima to definira sve! Tu im ne pomaže ni što smo porazili te njihove bogomdane gazde. Ne pomaže što ih je sam Milošević proglašio zečevima. Na početku rata, iako su bili naoružani do zuba, postajali su zečevi kada bi čuli Bojnu Čavoglave iako smo mi bili praktično bez oružja. Ova vlast se silno trudi da narod sve to zaboravi, a one koji su sudjelovali u tom strašnom zločinu – pretvaranja Srba u zečeve – pozatvara po zatvorima u Hrvatskoj, a Praljka i grupu iz BiH po Europi. A na Praljka i Thompsona može i porezima, kad već ništa drugo nije pomoglo.

O Savi i Beogradu zapravo piše veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec (Portal HKV-a, 22. siječnja 2013.;

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/14022-h-hitrec-bolesno-nagnuce-vlasti-prema-srbiji-razlog-je-milanoviceva-posjeta.html>:

Milanović u Beogradu

U tako klimatiziranu srbijansku kulturu koja se hrani dijelovima hrvatske kulture, srbijansku kulturu iz koje se ne čuje ni jedan suvisli glas protiv krivotvorenja, laži i mržnje, kulturu koja je u nedostatku svoje otuđila u agresiji na Hrvatsku znatno kulturno blago i do danas ga nije vratila, kulturu koja genocid nad hrvatskim narodom ne smatra genocidom, nego prirodnim odstranjnjem zapreka za širenje na zapad, kulturu koja nije riječ prozborila kada su Srbi iz okupiranih dijelova Hrvatske protjerali Hrvate koje nisu poubijali, ali se sada zgraža nad dragovoljnim egzodusom tih istih Srba i na sva usta kuka o zločinu, kulturu koja najstrašniju žrtvu srpske agresije, Vukovar, naziva srpskim Vukovarom – u takvu Srbiju i takvu kulturu otpustio se nedoučeni premijer Hrvatske (namjerni genitiv) da po zadatku velikih sila i ponešto zbog gospodarskih pitanja (Cefta, itd.) ruši zidove praveći se blesavim da ne zna tko ih je izgradio.

Glede gospodarskih stvari taj se radni posjet – koji je bio radni isključivo zato da se ne bi trebala intonirati hrvatska himna – možda i može prešutno opravdati, ali je gospodarska, dotično trgovinska suradnja nesmetano funkcionirala i u ledeno i naizgled neledeno doba (Tadić – Josipović) pa bi se i bez toga posjeta nastavila i nadalje, a ako ima problema sa carinama i sličnim ne tako nevažnim, ali ne i presudnim pitanjima, onda se rješavaju na nižim razinama. No i ja sam naivan – Milanović jest doista niža razina.

Glede suradnje hrvatske pseudokulture s opisanom srbijanskom i opčesrpskom kulturom stvari stoje još bolje. Televizije koje emitiraju na hrvatskome jeziku doslovce su pretrpane srbijanskim proizvodima, što filmskim što televizijskim, a kada se dodaju

proizvodi iz jugoslavenskoga arhiva – slika se sjajno zaokružuje. Kazališta u Hrvatskoj posežu za srbijanskim klasicima i suvremenim piscima, čak skidaju već prijavljena dramska djela hrvatskih autora i zamjenjuju ih sa srbijanskima, a ostavljaju djela suvremenih hrvatskih pisaca pod uvjetom da, bez obzira na temu, ubace barem jednoga hrvatskog branitelja koji je nesimpatična kreatura iz doba borbe protiv srpske agresije.

Informativne emisije televizija i novine koje izlaze u Hrvatskoj jedva čekaju da obave "hrvatski dio" obavijesti i već u osmoj minuti ili već na trećoj stranici imaju rubrike koje bi se mogle (a i radi se tako) nasloviti "A sada da vidimo kako je u Srbiji". Tako smo dobili istu situaciju kao u vrijeme komunističke, velikosrpske Jugoslavije – da je trideset posto programa "hrvatskih" televizija na srpskome jeziku, a poznati novinski zagrebački dnevnik barem jednom tjedno svjesno objavljuje napise na srpskom jeziku, što se nije događalo ni u Jugoslaviji, a u ostale se dane njegovi komentatori i "istaknuti" novinari služe nemuštim jezikom koji nije ni hrvatski ni srpski .

Dakle, na gospodarskom (trgovinskom) i kulturnom (pseduokulturnom) planu suradnja je više nego dobra, pa zbog toga nije trebalo ići u službeni ni radni posjet Beogradu. Ono zbog čega je trebalo razgovarati, ali ne u Beogradu čija je mržnja prema Hrvatima stalna, uporna i bezmjerna, jest sudbina Hrvata pobijenih na okupiranom području Hrvatske i sudbina Hrvata koji su pobijeni u srbijanskim logorima, okupacija dijelova teritorija RH koji se nalaze preko Dunava, povratak kulturnoga blaga (ne Micića čiji se "Zenit" ionako nastavlja u "Zarezu", ne blaga iz pravoslavnih crkava koje nije bilo oteto nego privremeno preseljeno u Srbiju do konačne pobjede), nego blaga koje pripada Hrvatima i hrvatskoj kulturi. Trebalo je nadalje razgovarati o ratnoj odšteti koju Srbija mora kad-tad platiti, i jasno reći da Hrvatska ni pod koju cijenu ne namjerava povući tužbu za genocid.

Opisani razgovori nisu vođeni. Ova vlast prevođena ljudima koji nikakve veze s hrvatskim narodom i hrvatskom kulturom nikada nisu imali niti su te veze pokušali uspostaviti nego se naprotiv odmah legitimirali kao okupacijska sila – ta vlast nema osjećaj za hrvatske

gubitke i hrvatske sudbine niti se to od nje može tražiti. Od nje se može tražiti samo da ode na miran način, ako je moguće.

Bolesno nagnuće ove vlasti prema Srbiji jedini je razlog Milanovićeva dolaska u Beograd, nekoliko dana nakon što je – poslije razdoblja divljanja zbog oslobađajuće presude hrvatskim generalima – taj minorni Dačić milostivo izvolio izjaviti da se led treba otopiti. Istoga trena, "razumjevši knjigu" što bi rekla narodna pjesma, Milanović je vođen Pavlovljevim refleksom svoje duhovne prtljage i usput telefonskim razgovorom koji bi u slobodnoj interpretaciji i prijevodu s engleskoga glasio "Mali, pusti sve i idi u Beograd" – doista i otisao obaviti što mu je zapovjedeno. Obaviti na nižoj razini, što je zlobno prokomentirao i Josipović u jeku svađe oko predsjedničkih ovlasti.

Što je još mogao učiniti Milanović, koji je mirno slušao Dačićeve riječi o zločinima za vrijeme i poslije Oluje – mirno jer su to bile iste one riječi koje je i sam izgovorio nakon oslobađanja Gotovine i Markača. Što je mogao? Mogao je u svrhu dobrosusjedskih odnosa i dobro uređenih odnosa s manjinama podastrijeti Tromblonovu statistiku o trideset posto Srba u Saboru i Vladi jer bi taj podatak ipak nešto bolje otopio led, mogao je spomenuti Registar branitelja koji je kruna suradnje sa srbijanskim tužilaštvom i Veritasom.

A ako sve to ne bi upalilo, mogao je na kraju zavapiti: "Što vam još mogu obećati?", a srbijanska kulturna masa bi klicala: "Vukovar, Vukovar!" Posve dosta za početak rada Balkanskoga vijeća.

O Savi i Beogradu piše i Javor Novak na istom Portalu 22. siječnja 2013. (<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/14034-vonj-balkana.html>). Konstatira ono o čemu stalno govorim:

Čemu novo-stari napad na Vukovar, ponovno čirilicom i ekavicom? Čemu taj planirani i usklađen napad na branitelje i Katoličku Crkvu? Čini se kako nam i unutar vele-hvaljene Unije spremaju nekakav Zapadni ili drugo-jajčani Balkan kao regiju i to pod starom, koljačkom, beogradskom, šapkom. Bit ćemo dio Europe, ali opet slijepjeni s Balkanskom truleži.

I kada se upravo u Vukovaru na beskičmeni i polutanski poziv sastaju predsjednici Josipović i Tadić, to nije slučajno; kada se upravo u Vukovaru Milanovićeva Vlada, najlošija vlada koju je Hrvatska ikada imala, želi isprsiti s dvojezičnim srbsko hrvatskim natpisima, kada se upravo demografski desetkovanim hrvatskom Vukovaru želi nametnuti čirilicu, sve to nije slučajno.

Oni žele dokazati staru "jugoslavensku" tvrdnju kako te male odcjepljene državice ne će moći, ne će uspjeti preživjeti. Oni sve čine da se ta četnička tvrdnja i ostvari, a Hrvatska da se prvo rashrvati, a zatim ekonomski uništi do kraja. Baš onako kako je Beograd i tvrdio da će se dogoditi.

Ponavljam, pomoći nam ne će nitko, ako ne pomognemo sami себи! Treba narodu ukazivati na to što rade vlasti i jugokomunistički mediji. Smiješne su tvrdnje da Zapad ne će podržati komunjare. Oni itekako znaju da oni koji služe onima od koje je Hrvatska vojska, odnosno Bojna Čavoglave pravila zećeve služit će i njih. Sjetimo se one poruke kardinala Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Naravno, hrvatski kardinal je to govorio hrvatskim vlastima. Danas takve vlasti nemamo. Zato treba svojim djelovanjem, dakle i pisanjem i ponašanjem i u razgovorima s ljudima raditi na tome da što više ljudi shvati da kardinalov naputak mogu provesti samo oni sami! Oni koji ih uče da će nam bilo tko pomoći – upravo rade suprotno od onoga što žele! Crkva u Hrvata, svojim ponašanjem danas, na dobrom je putu. Ostali?

akademik Josip Pečarić

23. siječnja 2013.

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

PISMA BEZ ODGOVORA?

U svezi s Pismom HAZU uputio sam još nekoliko pisama nadbiskupima Puljiću i Bozaniću. Nisam dobio odgovore na njih, ali čini se da su ti odgovori sadržani u biskupskoj poruci za parlamentarne izbore (vidjeti Pismo iz Pakistana).

Evo tih pisama.

Naslov:Za Oca Nadbiskupa

Datum:Mon, 31 Aug 2015 12:34:36 +0200

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:tajnik@zadarskanadbiskupija.hr

<tajnik@zadarskanadbiskupija.hr>

CC:ured@predsjednica.hr, Matko Marušić, Stjepandic, Josip,

Marin Barisic V. Pozaic, Vlado Košić, Ante Ivas, Mile

Bogovic, Josip. Mzljak, Andrej Dujella>, Stanko Popovic,

M. Hraste, A. Kastelan, Žarko Dadić, F. Krsinic, S.

Gamulin

Štovani i dragi Oče Nadbiskupe,

Doista sam Vam zahvalan što ste na svoja leđa preuzeli dobar dio hajke koja je pokrenuta na nas potpisnike Pisma Predsjednici RH i Predsjedniku HDZ-a.

Glede pozdrava ZDS smatram da je nama potpisnicima peticije ključna njegova uloga i uporaba u Domovinskom ratu 90-ih godina i da se to lako može iščitati iz našeg Pisma. U Domovinskom ratu taj je pozdrav stekao konotaciju i važnost zbog koje ima izuzetnu prihvaćenost u domoljubnom dijelu hrvatske javnosti, a koja vremenom samo raste i ne jenjava. Da je u Domovinskom ratu taj pozdrav bio rabljen i izvan jedinica HOS-a, zorno svjedoči Thompsonova pjesma Bojna Čavoglave, jedna od dviju ili triju najvažnijih i najutjecajnijih hrvatskih ratnih pjesama, a koju danas pokušavaju inkriminirati.

A vidi se iz našeg pisma da mi branimo Thompsona i Bojnu Čavoglave. A najbolje vrijeme je da se nekoga i nešto brani je kada su taj i to napadnuti, zar ne?

Jutarnjem listu sam poslao tekst u kome spominju spašavanje generala Branimira Glavaša, kada ste i Vi bili potpisnik i sudjelovali u nečem doista plemenitom. Podcrtao sam što su izbacili i čega nema u danas objavljenom mom reagiranju. Taj dio koji govori o našem spašavanju Glavaša nisu! Pisao sam i Slobodnoj Dalmaciji i Večernjem listu. Vidjet ćemo što će se s tim pismima dogoditi.

Gđu Predsjednicu sam pozvao da potpiše Pismo HAZU, koje Vam prilažem. Ako, gđa Predsjednica potpiše to pismo, bilo bi mi doista žao da na njemu nema i Vašeg potpisa odmah iza njena. Pogotovu zato što su naši zahtjevi slični onome što Vi predlažete.

Uz veliko HVALA pozdravlja Vas Vaš,
akademik Josip Pečarić

P.S. Zvonimir Hodak na svoj duhovit način komentira napade na Vas:

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/kod-ljevicara-uvijek-isti-problem-ne-mogu-napraviti-stoj-na-glavi-ni-da-se-na-glavu-postave-826348>

29.8.2015. u 7:53, Josip Pecaric je napisao/la:

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Vaš neprimjeren odgovor na pismo koji smo uputili Vama i Predsjedniku HDZ-a o pozdravu *Za dom spremni* pokrenuo je pravu hajku na nas potpisnike. Samo jučer sam morao napisati tri reagiranja na takove napade. Npr. samo je u Jutarnjem listu od 27. 08. 2015. bilo tri takova članka. U prilogu Vam dajem moje reagiranje na te članke iz Jutarnjeg lista.

Kao što vidite meni ne smeta ta hajka kada sam ja u pitanju, ali ne mogu ostati ravnodušan na napade koje doživljavaju drugi potpisnici.

Zapravo ja (a vjerujem i drugi potpisnici) bih Vam trebao biti zahvalan jer je kao posljedica te hajke došlo i reagiranje Crkve u Hrvata, tj. Hrvatske biskupske konferencije. Pogledajte ovaj dio tog reagiranja:

Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referendumu. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav "Za dom spremni" ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće, navodi Puljić.

"Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrshishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge. A nakon toga, temeljem zaključaka s toga skupa eventualno poduzeti očitovanje putem potpisa ili referendumu. U protivnom, postoji opasnost da se neku zanimljivu inicijativu 'privatizira', a ona može imati obilježja šireg, općeg interesa, pa je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu. Pogotovu ako nosi 'političku' ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava,

razgovora, dogovora i zaključaka”, kaže se u izjavi predsjednika HBK-a Želimira Puljića.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/oglasila-se-crkva-stav-oko-pozdrava-za-dom-spremni-je-osobna-stvar-svakog-poedinca-825834>

Zapravo, Crkva u Hrvata pokazuje ne samo kakav je primjerен odgovor na naše Pismo Vama i Predsjedniku HDZ-a već je potpuno u skladu s jednim drugim pismom koji smo profesor dr. sc. Matko Marušić i ja uputili mojoj akademiji tj. Predsjedniku HAZU akademiku Zvonku Kusiću.

U prilogu Vam dajem i to pismo i pozivam Vas da budete njegov potpisnik. Na taj način Vaš doprinos da se u RH počne postupati onako kako traži i HBK i potpisnici ovog pisma bio bi nemjerljiv.

Upravo zato mogu reći kako bi mi bila velika čast, a siguran sam i profesoru Marušiću i ostalim potpisnicima da Vaš potpis bude na prvom mjestu.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Naslov:Za Oca Nadbiskupa2

Datum:Fri, 4 Sep 2015 23:41:54 +0200

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:tajnik@zadarskanadbiskupija.hr

<tajnik@zadarskanadbiskupija.hr>

CC:ured@predsjednica.hr, Matko Marušić, Stjepandic, Josip,

Marin Barisic V. Pozaic, Vlado Košić, Ante Ivas, Mile

Bogovic, Josip. Mzljak, Andrej Dujella>, Stanko Popovic,

M. Hraste, A. Kastelan, Žarko Dadić, F. Krsinic, S.

Gamulin

Štovani i dragi Oče Nadbiskupe,

Čitajući Vaš komentar napada kojima ste izloženi ovih dana, zbog kojih sam Vam se i zahvalio u prethodnom e-mailu, moram priznati

da me je iznenadila slijedeća Vaša tvrdnja: *Zapravo, "izjava indirektno kritizira, a ne podupire način prikupljanja potpisa bez prethodnog stručnog i znanstvenog obrazloženja", kaže mons. Puljić.*

<http://narod.hr/kultura/nadbiskup-puljic-manipulatori-su-izvrnuli-cinjenice-podmetnuli-kukavicje-jaje-i-pripisali-mi-ono-sto-potpisnici-peticije-traze>

Zapravo, ne bi mi bilo drago da i Vi mislite da je moja zahvala Vama – provokacija. Zato ću pokušati malo pojasniti moj pogled na ovu Vašu tvrdnju.

U prethodnom pismu podsjetio sam na Pismo biskupa i akademika kojim smo spašavali život Branimiru Glavašu. Vi ste bili potpisnik. Počeo sam skupljati potpise u petak u 14h, a poslao ga HINI u subotu u 10h. Glavaš je pušten te subote.

Bi li on danas uopće bio živ da smo tada tražili stručno i znanstveno obrazloženje?

Ovo pismo je pisano u obranu Thompsona i Bojne Čavoglave. Prijetili su sudom.

Zapravo, kao da smo predviđeli ovaj Vaš prigovor, pa smo u Pismu upozorili na oslobođajuće sudske presude u svezi s pozdravom ZDS, jer se Mladi Jastreb, a ne mi, pozivao na povijest pozdrava:

Postoje i sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.:

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/19334-sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav.>

Zar nije logično na prijetnje kaznenim prijavama odgovoriti s ukazivanjem takovih presuda? Na portalima se o tome piše i danas:
<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav-827566>

Obično se spominje i druga takova presuda. Ona je posebno istaknuta u najnovijem „Hrvatskom tjedniku“: Presuda Prekršajnog suda u Zagrebu, 23. 12. 2009.

Postoji i treća koju Vam šaljem u prilogu.

Međutim, predsjednik HČSP-a Josip Miljak me je upozorio na još jedan takav slučaj:

Poštovani akademiče, evo jedan prilog raspravi o pozdravu Za dom

spremni i ustaštvu. HČSP je jedina politička stranka koja u službenim aktima ima registriran pozdrav: Za dom spremni. Kada sam zbog toga bio na sudu po prijavi načelnika prve PP Zagreb, Velimira Tišme (inače Srbin), sutkinja Vlatkica Jurić je bila zaprepaštena kako je to moguće da HČSP ima to u službeno potvrđenom Ustavu (Statutu), i morala s velikim žaljenjem donijeti oslobađajuću presudu. U definiciji presude je izbjegla jasno određenje, pa sam se ja žalio na tu oslobađajuću presudu (naravno da se nemam pravo žaliti na oslobađajuću presudu), što mi je drugostupanjski sud i kazao u rješenju. Bila je sporna naša zastava koja je visjela na zgradu u Frankopanskoj 2, Zagreb, na kojoj je ispod stranačkog grba naš pozdrav; Za dom spremni. Sutkinja je mene oslobođila jer kao nisam ja osobno, kao odgovorna osoba izvjesio tu zastavu, pa ne mogu direktno biti odgovoran. Stoga sam se i žalio na presudu, jer se ostavlja prostor za inkriminaciju legalno registrirane stranačke zastave. To je bilo negdje 2009/10.

To je dakle sudski spor o zastavi, a o spomeniku u Splitu i ne tako davnim događanjima oko tamošnjeg spomenika vjerojatno svi dobro znaju.

<http://www.gradjanska-akcija-official.com/mi-pripadnici-ix-bojne-hos-a-smatramo-da-je-za-dom-spremni-isto-sto-i-crkveni-pozdrav-hvaljen-isus-i-marija/>

Ponavljam: kada se nekome prijeti sudom, najprirodnije je ukazati na suprotne sutske postupke, što je u našem slučaju učinjeno,. Zato ne razumijem Vašu primjedbu.

A ovdje je bilo riječi o nečemu mnogo gorem. „Bojna“ se napada zato što je to jedan od simbola Domovinskog rata. Pogledajte kako dva pogleda na ZDS tumači

prof. dr. sc. Zdravko Tomac koji nije potpisnik našeg Pisma. Pogledajte kako on objašnjava naš pogled::

Drugo mišljenje je da je slogan „Za dom spremni“ u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao odgovor branitelja da su spremni obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam, jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim

problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava „Za Pavelića i dom spremni“ i nema nikakve veze s ustaštvom.

Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav „Za dom spremni“ je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen. Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu „Za dom spremni“. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpuno drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Srdačno Vas pozdravlja,

Vaš,

akademik Josip Pečarić

P.S. U tjedniku 7Dnevno imate izvrstan tekst prof. dr. sc. Josipa Jurčevića o napadima na Vas, koji su prenijeli i neki portalni:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/zlonamjerni-tekst-o-hrvatima-crkvi-die-zeitu-poslan-iz-eph-827442>

Naslov:Pismo HAZU

Datum:Sun, 13 Sep 2015 22:49:06 +0200

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:biskupi-tajnistvo@zg-nadbiskupija.hr

CC:tajnik@zadarskanadbiskupija.hr Vlado Košić,

Marin.Barisic, Ante Ivas, V.Pozacic, Mile Bogovic, Josip
Mrzljak, Josip Stjepandic

Štovani Oče Kardinale,

Štovani Oče Nadbiskupe,

S velikim zadovoljstvom pročitao sam Vašu današnju homiliju u Mariji Bistrici.

Doista ste u pravu kada kažete:

"Stoga noseći s njime Križ Kristov, mi se ne bojimo istine i spremni smo na argumentirano suočenje s cjelovitom istinom tog tragičnog ratnog razdoblja. Svetost blaženog Alojzija neće biti zastrta nikakvim pokušajima zemaljskih interesa, iako ga se nastoji i dalje ocrnjivati."

Zar ta poruka nije istovjetna s onom danom u Pismu HAZU, koje je potpisalo puno znanstvenika i uz njih jedan hrvatski nadbiskup i pet biskupa?

Suočeni s toliko neistina o blaženom Alojziju Stepincu, zar nije logično očekivati da je puno neistine rečeno i o ostalim dosadašnjim "spoznajama" iz naše povijesti.

Koji su razlozi da to niste potpisali Pismo HAZU Vi i ostali biskupi Crkve u Hrvata.

Ne mogu vjerovati da mislite da se to odnosi samo na blaž. Stepinca. Možemo li rješiti hrvatske probleme boreći se za istinu samo o našem blaženiku, a ne i o drugim spornim pitanjima?

Potpisnici Pisma HAZU samo su izrazili spremnost na argumentirano suočenje s cjelovitom istinom tragičnog ratnog i poratnog razdoblja, uz prirodni zahtjev da HAZU bude ona ustanova pod čijim će se okriljem to provoditi.

Naravno, svjestan sam kako će Vaši potpisi izazvati napade na Crkvu u Hrvata, kao što je ovih dana izazvao naš pokušaj obrane Thompsona, Bojne Čavoglave i zapravo Domovinskog rata. (Inicijativa ZDS). Zapravo mnogi nisu shvatili ili "nisu shvatili" značaj te inicijative kao snažan poziv hrvatskome narodu i poruku vladajućim politikama, da se rasprava o političkim ciljevima, (bolje reći epohalnim krivotvorinama) prihvatljivim ili ne, mora postaviti bez kompleksa i nametnute povjesne krivnje Jugo-komunističke i velikosrpske politike. Ali zar to i nije sadržano u poruci kardinala Kuharića:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima,...
Tko to može danas pokazati hrvatskom narodu ako ne Crkva u

Hrvata?

S velikim poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. MOLIM VAŠE TAJNIŠTVO DA MOJ E-MAIL POŠALJE I
OSTALIM BISKUPIMA CRKVE U HRVATA.

Za Vašu informaciju:

13.09.2015 19:24 / Srna

Kozarska Dubica - U "Spomen-području Donja Gradina" u Kozarskoj Dubici danas je počela dvodnevna Međunarodna konferencija o stradanju srpskog naroda u ustaškom logoru Jasenovac u čijem radu, osim, srpskih stručnjaka, učestvuju i gosti iz Rusije i Izraela.

Konferenciju posvećenu sedamdesetogodišnjici probaja jasenovačkih logoraša organizira Srpska pravoslavna crkva u suradnji sa Javnom ustanovom /JU/ "Spomen-područje Donja Gradina".

Direktor JU "Spomen-područje Donja Gradina" Milorad Bukva izjavio je da Srpska pravoslavna crkva danas praznuje Sabor jasenovačkih novomučenika, te da je tim povodom Njegovo presveštenstvo episkop slavonski Jovan jutros služio Svetu liturgiju u pravoslavnoj crkvi u Jasenovcu, na teritoriji Hrvatske.

"U organizaciji Srpske pravoslavne crkve u Spomen-području Donja Gradina počela je Međunarodna konferencija o stradanju Srba u logoru Jasenovac, a o odnosu Crkve prema fenomenu stradanja srpskog naroda u tom logoru govorio je episkop slavonski Jovan /Čublibrk/, gosti iz Rusije i Izraela, drugi crkveni velikodostojnici, teolozi i teoretičari", precizirao je Bukva.

On je potvrđio da će konferencija, koja se održava u Donjoj Gradini, biti nastavljena sutra u 10.00 časova.

Sveti novomučenici jasenovački, odlukom Svetog arhijerejskog sabora Srpske pravoslavne crkve, obilježavaju se 13. septembra.

Naslov:Pismo Ocu nadbiskupu

Datum:Fri, 15 Jan 2016 15:35:31 +0100

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: tajnik@zadarskanadbiskupija.hr
<tajnik@zadarskanadbiskupija.hr>

CC: Vlado Košić <vlado.kosic@sk.t-com.hr>, vpozaic
<vpozaic@ftidi.hr>

Štovani i dragi oče nadbiskupe,

Pročitao sam što ste odgovorili na pitanje o pozdravu ZDS u Hrvatskom tjedniku od 14. 01. 2016.

Čini mi se da samo jedna rečenica u njemu nije logično utemeljena, a to je kada kažete: *Predsjednica je u tom kontekstu dobro odgovorila kad je to nazvala "provokacijom".*

Zapravo, Predsjednica uopće tako nije odgovorila. Poručila je preko drugih i trećih da je to neozbiljno, na razini provokacije. Na peticiju uopće nije reagirala, iako je na to obvezna.

Ali recimo da ste u pravu i Predsjednica jeste provokacijom nazvala Peticiju ZDS u kojoj se traži zaštita branitelja Marka Perkovića Thompsona i njegove pjesme "Bojna Čavoglave". Činjenica je da su svi koji su zazivali "vraćanje u prošlost i povezivanje suvremene Hrvatske, koja je stvorena na žrtvi naših branitelja, s nečim što se događalo u Drugom svjetskom ratu" prešućivali zašto je Peticija pisana.

Sviđalo se to nekome ili ne "Bojna Čavoglave", koja počinje s pozdravom ZDS, u hrvatskom narodu je prihvaćenja kao simbol Domovinskog rata.

G. Oskar Šarunić mi je 01. 01. 2016. napisao:

Ovo sam neki dan stavio na facebook - Nisam baš siguran jesam li dobro shvatio Naime na Z1 su se zbunili kad je netko zaželio pjesmu Marka Perković Thompsona "Čavoglave". Poslije nekog mucanja uspio sam shvatiti da je zabranjen početak te pjesme radi uzvika "Za dom" i da mora namjestiti da pjesma počne nakon uzvika.

Komentirao sam ovako:

Ne treba se iznenaditi ako Vlast doista pokušava razdvojiti početak "Bojne Čavoglave" tj. uzvik "Za dom – spremni" od ostatka pjesme. Kao što znate stalno su izbjegavali spominjanje Thompsona i "Bojne" u napadima na našu Peticiju ZDS. Znate već kakvim su sve napadima bilo izloženi potpisnici Peticije, ali očito im nije uspjelo "izbrisati" činjenicu da je Peticija pisana da bi se zaštitio Thompson i Čavoglave. Otud nova priglupa strategija: Misle da poslije 25 godina pjevanja "Bojne" mogu uvjeriti narod da ona ne počinje s ZDS i da se radi o Domovinskom a ne o Drugom svjetskom ratu. Sluganstvo vlasti prema svjetskim trećerazrednim činovnicima, pa i onim iz nogometnih saveza tjera ih na tako priglupe postupke. Jedan od takovih je i najnoviji napad na Josipa Šimunića.

Naravno potpuno je analogan napad na mog kolegu akademika Reinera zbog ideje o vraćanju naziva Hrvatski državni sabor, s tom razlikom što smo mi svojom Peticijom branili hrvatskog branitelja i pjesme – simbola Domovinskog rata.

Logično je da je naša obrana u skladu s onim o čemu Vi govorite, a ne reagiranje naše predsjednice.

Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić

**PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI
AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB,
2017.**

PISMO PREDSJEDNICI

Poštovana Predsjednica RH gđo Kolinda Grabar-Kitarović,

Prije svega čestitam Vam na Vašem jučerašnjem nastupu u emisiji "Iza zavjese" na HRT-u u kojoj ste izložili svoje stavove o suverenističkoj hrvatskoj politici.

Što se tiče Vašeg puta u SAD normalno je bilo za očekivati napade na Vas, bolje reći upravo su takvi napadi i potvrda da vodite takvu politiku. Zato je smiješno uspoređivanje Vašeg puta s putovanjima nekih drugih predsjednika koji su od HNES-a etički osuđeni zbog veleizdaje.

S obzirom da u svojim nastupima i tekstovima zastupam upravo hrvatsku suverenističku politiku, želim Vas podsjetiti da sam Vam prije više od tri mjeseca pisao:

Naslov: Fwd: Fwd: Fwd: Otkaz

Datum: Sat, 1 Oct 2016 17:34:29 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>

*Poštovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar-Kitarović,
Nedavno sam Vas u pismu koje smo Vam napisali biskup Košić i ja
podsetili kako je ovogodišnji napad na Marka Perkovića
Thompsona bit našega prošlogodišnjeg pisma na koje je Vaš ured
žestoko reagirao. Poslije početnih napada na mene, biskupe i
nadbiskupa, potpisnike nastavio se napad na mene drugim
"oružjem", napadi na moju obitelj, suradnike, časopise etc. Zapravo
je 29. 09. bila godišnjica početka napada na sve ono što sam učinio
u znanosti i za hrvatsku znanost...*

Nedavna događanja u Hrvatskom saboru kada je Glavni tajnik HAZU braneći Godišnje izvješće rada Akademije govorio o našoj Peticiji ZDS i o Vašem tadašnjem reagiranju na nju, pa još i pojačao napad na nas zbog toga samo su potvrdila to što sam Vam pisao. Jer kakve veze ima Peticija ZDS s Izvješćem o radu Akademije? Kave veze ima naša obrana hrvatskog branitelja Marka Perkovića Thompsona i simbola Domovinskog rata njegove pjesme "Bojna Čavoglave" s takvim Izvješćem?

S druge strane, pokazalo se da ipak iza svih tih napada stoje moje kolege iz Akademije.

Čini mi se da je logična posljedica ne reagiranja na takove napade to da danas imate napade i na samog Ministra znanosti:

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2017/01/11/o-navodnome-plagijatu-ministra-barisica/>

Više od godinu dana pisao sam pisma na sve moguće i nemoguće adrese na koja nisam dobivao odgovore. Ta pisma sam sakupio u dvije knjige koje će uskoro biti tiskane.

Kako je u osnovi svih napada pokušaj omalovažavanja mog znanstvenog rada, upravo me je napad na Ministra podsjetio da i to dolazi iz Akademije. I to još iz vremena kada sam branio Akademiju knjigom *Kako su rušili HAZU?*, Zagreb, 2006.

Naime, tada je pokušao omalovažiti moj rad akademik Silobrčić, koji danas ima glavnu ulogu i u napadima na Ministra. (Inače u spomenutoj knjizi ima poglavlje o napadu na akademika Ivana Aralicu i njegov roman „Ambra” iz 2001. godine u čemu je jednu od glavnih uloga imao kolega Silobrčić.) Reagirao je akademik Vladimir Paar:

Pečarić je među deset najproduktivnijih svjetskih matematičara
Jutarnji.hr, 13.11.2006.

U napisu Radman Letici: Budala koja šuti pametan je čovjek (Jutarnji list 8. studeni) iznosi se izjava predsjednika Upravnog odbora MedILS-a, akademika Silobrčića, o knjizi akademika Pečarića "Kako su rušili HAZU": "Dovoljno je znati tko ju je sastavio a tko promovirao, pa da se na to ne osvrćem ozbiljno". A tko je taj akademik Pečarić koji ne zасlužuje da ga se shvati ozbiljno? Evo nekoliko podataka koje bi čitatelji trebali imati, ali i novinari Vašeg cijenjenog lista. Po broju znanstvenih radova u međunarodnim znanstvenim časopisima (a to je jedan od pokazatelja međunarodne prepoznatljivosti) - pet stotina radova objavljenih u znanstvenim časopisima s međunarodnom recenzijom - Pečarić spada među deset najproduktivnijih svjetskih matematičara. U knjizi matematičara Bullena (P. S. Bullen, Handbook of means and their inequalities, Mathematics and applications, Kluwer Academic Publishers, Dordrecht-Boston-London, 2003.) citira se sedam Pečarićevih knjiga i 105 Pečarićevih znanstvenih radova.

Pečarić je objavio pet svjetskih znanstvenih monografija iz matematike (spomenimo samo dvije: J. Pečarić, F. Prochan and Y. L. Tong, Convex Functions, Partial Orderings, and Statistical Applications, Academic Press, New York-London-Toronto-Sydney-San Francisco, 1992.; L. Larsson, L. Maligranda, J. Pečarić and L.-E. Persson, Multiplicative Inequalities of Carlson Type and Interpolation, World Scientific Publishing Co., Singapore, 2006.) Pečarić je član Izdavačkog savjeta devet međunarodnih znanstvenih časopisa iz matematike. Osnovao je dva svjetska znanstvena časopisa iz matematike koji se tiskaju u Zagrebu. Mislim da javnost ima pravo na te informacije.

<http://www.jutarnji.hr/arhiva/pecaric-je-medu-deset-najproduktivnijih-svjetskih-matematicara/3237599/>

Naravno, nisam ni ja ostao dužan kolegi Silobrčiću. O tom napadu sam govorio u odgovoru Anti Tomiću koji mi je posvetio jednu svoju kolumnu u Jutarnjem listu:

TOMIĆU, DRŽITE SE ONOGA ŠTO ZNATE

(...)

Zapravo, meni je najviše žao Tomića zbog toga što je on povjerovao kolegi Silobrčiću koji je u «Jutarnjem listu» rekao za knjigu «Dovoljno je znati tko ju je sastavio i tko promovirao, pa da se na to ne osvrćem ozbiljno». Vidjeli smo kako se Tomić služi internetom. Ako je usporedio u WoS-u moj rad s onim kolege Silobrčića i ustanovio da je tamo od 1991.g. naveden moj 231 rad, a Silobrčićevih 25 radova, kao čovjek koji «brzo kopča» ustanovio je da je loše po mene što ih imam desetak puta više. Sličan odnos se pokazuje i kod citiranosti. Vjerojatno je, pritom, netko rekao Tomiću da je broj časopisa iz biomedicine desetak puta veći od onih iz matematike, pa je cijeli taj račun postao prekompliciran za njega. Pa i kolegi Silobrčiću, našem istaknutom «futuristu» taj odnos 1:100 je nepovoljan za «znanstveno impotentnog moguševca». A što će tek reći kada dozna da će povodom šezdesetog rođendana tog «znanstveno impotentnog moguševca» biti održan međunarodni znanstveni skup s pozvanih 16 predavača (troje iz SAD, po dvoje iz Švedske, Kanade i Hrvatske i po jedan iz Australije, Danske, Češke, Velike Britanije, Švicarske i Mađarske) i njih 31 u Znanstvenom odboru kojim predsjedava bivši predsjednik Švedskog matematičkog društva. Možda će nekome biti zanimljivo da će kao pozvani predavač i kao član Znanstvenog odbora na tom skupu biti i jedan član Francuske akademije prirodnih znanosti, dakle one iste u kojoj je redoviti član akademik Radman. Ali za razliku od kolege Silobrčića g. Tomić se dosjetio: «Osim toga je matematičar (Josip Pečarić, op. J.P.), čak i član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, a znanstveno se ostvario, kako je to s našim desničarima zapravo neobično čest slučaj, uglavnom u Beogradu». Zaključno s 1987. g. imam 101 znanstveni rad, a danas preko 670. Ali znamo već

kako Tomić «brzo kopča». Jasno da je 101 mnogo veće od 570, zar ne? Ma ne vrijedajmo Tomića i budimo precizni: 570 je zanemarivo malo u odnosu na 110! Ili ako uzmemu da sam praktično do 1987.g. vodio samo jedan doktorat (u Sarajevu!), a u Hrvatskoj je dosad iz mojeg područja doktoriralo 17 matematičara i 2 u Australiji, očito je prema g. Tomiću 19 zanemarljivo malo u odnosu na 1, zar ne? Ili bi mu samo bilo drago da sam ja srpski, a ne hrvatski matematičar. Kad sve to shvatimo, jasno nam je da je g. Tomić s razlogom u svom članku elaborirao napomenu kolege Silobrčića o «autorskim pravima» (...)

Treba li uopće reći da mi tekst nisu htjeli tiskati u "Jutarnjem listu" već je tiskan u "Hrvatskom slovu", 24. studenoga 2006.

<http://koca111.blogspot.hr/2013/09/sverc-i-intelektualni-komer-akademik.html#.WHZ0V0tfTwJ>

Kao što vidite uvijek isti (priglupi) napadi. Uvijek isto iskazivanje ljubavi i odanosti Beogradu! Samo su se sada - nažalost - u tome pridružile i hrvatske institucije.

Čudni pogledi na znanost i znanstveno poštenje bili su predmet i mojih pisama povodom tvrdnji kolege Silobrčića kod (ne)izbora prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana HAZU-a:

NEPOŠTENJE ILI NEDOVOLJNA INTELIGENCIJA AKADEMIKA SILOBRČIĆA? / Pismo članovima Razreda za prirodne znanosti

<http://koca111.blogspot.hr/2012/05/pismo-clanovima-razreda-za-prirodne.html#.WHXX6ktfTwI>

GOVORI LI AKADEMIK SILOBRČIĆ O VAŠEM NEPOŠTENJU ILI O NEDOVOLJNOJ INTELIGENCIJI? / Pismo članovima Razreda za društvene znanosti

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/137-arhiva-stari-hrvsijet-net-1/21700-akademik-peari-u-pismu-lanovima-razreda-za-drutvene-znanosti-hazu-govori-li-akademik-silobri-o-vaem-nepotenu-ili-nedovoljnou-inteligenciji>

Pisma, na koja nisam dobio odgovor, dana su u mojoj knjizi: *Zabranjeni akademik / Prijevarom u HAZU, Zagreb 2012.*

Na kraju moram priznati da mogu i razumjeti hrvatske institucije kada vidim kako je kolega Silobrčić moralna i znanstvena vertikala u RH, i kada su se i on i Akademija našli na istoj liniji djelovanja. Kako tome odoljeti?

Ipak, nadam se da će u RH zaživjeti suverenistička politika, i da nikada više hrvatski političari neće dozvoliti da ih netko "šamara" ni u Zagrebu ni bilo gdje u svijetu.

Nadam se da ja više ne ću pisati ovakva pisma i da nitko neće imati sličnih problema kakve su imali oni oko mene zbog mojih pisama.

Nadam se i da će se hrvatski političari držati načela na kojega je upozorio svojevremeno kardinal Kuharić:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima

Akademik Josip Pečarić

**J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ
PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.****ODGOVOR DR. JOSIPU STJEPANDIĆU**

Štovani kolega dr. Stjepandiću,

U potpunosti podržavam sve što ste naveli u Vašem pismu. Jedino u svezi s Vašom preporukom za čitanje moje knjige „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“ moram Vas izvjestiti da sam prije dva dana poslao g. Kovačiću moj tekst *“Za dom spremni” itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH* koji predstavlja odgovor na napade kojima su izloženi vodeći ljudi hrvatskog naroda u Crnoj Gori:

<http://kamenjar.com/za-dom-spremni-itekako-smeta-porazenima-u-domovinskom-ratu-i-srpskim-slugama-u-rh/>

http://www.dragovoljac.com/index.php?option=com_content&view=article&id=37080:qza-dom-spremni-itekako-smeta-poraenima-u-domovinskom-ratu-i-srpskim-slugama-u-rh&catid=9:politika-i-drutvo&Itemid=11

Naime, povodom mog izbora za Dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti bio sam gost predsjednika *Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore* g. Zvonimira Dekovića i g. Adrijana Vuksanovića, predsjednika *Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“*. Tom prigodom pridružila nam se i ministrica u Vladi CG gđa Marija Vučinović.

Napisao sam g. Kovačiću:

"Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG."

Kao što se može vidjeti u Prilogu mog odgovora na taj napad ministrica kaže kako im crtaju metu na čelima! Kako je u naslovu mog teksta ZDS ne mogu vjerovati da je g. Kovačić propustio poslati moj tekst onima koji su pripremali emisiju o kojoj govorite.

Zapravo pitam se je li ta emisija pomoći Hrvatima Crne Gore i njihovoј tj. našoj ministrici u Vladi CG koju sam tražio?

Što se tiče blaženja g. Bujanca nadam se da ste uspjeli gledati i njegovu današnju Bujicu u kojoj je gostovao g. Antu Đapića. Đapić je održao lekciju hrvatskim političarima. Zapravo ih je pokušao naučiti ono o čemu ja odavno pišem u svojim tekstovima: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA, odnosno ono što je govorio kardinal Kuharić:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.

A ti veliki, koji i danas napadaju RH su podržavali velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatsku!

O pozdravu ZDS iznio je g. Đapić istovjetne stavove koje zastupam i u knjizi koju spominjete i u tekstu koji sam poslao ravnatelju HTV-a. Najavio je g. Đapić i ponovni zahtjev za dekriminalizaciju pozdrava HOS-a i mnogih drugih branitelja u Domovinskom ratu pa, ako je potrebno, i referendum po tom pitanju u organizaciji svih hrvatskih HOS-ovaca. Drugim riječima najavljuje nešto slično Peticiji ZDS, koja je povod da se danas vodeći ljudi Hrvata Crne Gore proglašavaju ustašama.

Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. Ako niste već pročitali dr. Razuma spominje veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić u tekstu:

Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati?

Žalosno je da se ovako šalju poruke koje žele opravdati zločinački komunistički režim.

Zašto se ne smiju postaviti pitanja o partizanskim zločinima? Poznajem dobro dr. Stjepana Razuma, on je veoma stručan, marljiv i iskren čovjek, on ne bi izimišljaо kada kaže, kao vrsni povjesničar i arhivist, da ima dokaze da su partizani u Jasenovcu svoje zločince podmetnuli državi NDH. Zašto se ne smije znanstveno to istraživati? Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati? Poznajem i gosp. Jakova Sedlara. Njegov film otvara pitanja, bio sam na njegovom prikazivanju u Zagrebu i poslije razgovarao sa Slavkom Goldsteinom. On mi je odmah rekao da su izjave Ljubice Štefan pune laži, na što sam mu odgovorio da je to znanstveno istraživanje: neka svaka strana iznese svoje argumente, a javnost će sama zaključiti što je laž a što istina. Čudi me k tome da su sve javne informativne emisije, kao i naši političari, izbjegli iznijeti činjenicu da se među Srbima javljaju i oni koji žele doći 22. travnja u Jasenovac i koji osporavaju Pupovcu monopol nad srpskim stavovi u Hrvatskoj. Zašto se već jednom ne odmakne naša javnost od takvih ljudi koji siju podjele i zašto im se naši političari klanjaju? Apsurd! Zamislite da se u Srbiji vlasti s toliko pušavosti brinu oko toga što će Hrvati reći? Neshvatljivo!

<http://kamenjar.com/vlado-kosic-zar-je-sve-komunisticko-danas-svetinja-u-koju-se-ne-smije-dirati/>

13.4.2016. u 23:20, Stjepanic, Josip je napisao/la:

Štovani gospodo,

koliko god sam se veselio neminovnoj smjeni na čelu HRT, bojim se da Vam naprsto nedostaje hrabrosti za neophodne promjene.

Već sam Vas upozorio da Radmanove najavne špice tipa „Ide Tito preko Romanije“ treba žurno povući i vratiti „Odu slobodi“.

Onda drug Novokmet, koji je prije četiri godine, ako se dobro sjećam, pokazao neograničenu skojevsku brutalnost. Čime je on zaslужio da vodi emisiju poput večerašnjeg „Otvorenog“?

Izgleda da je klevetanje u neograničenim količinama, pogotovo prema osobama koje nisu bile nazočne: čelnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, te redatelja Jakova Sedlara, bilo jedina svrha ove emisije.

Hoćete li sakupiti pristojnosti, pa im se ispričati da Vaš voditelj nijednom nije upozorio goste u studiju da ne klevetaju osobe koje nisu nazočne?

Mogli biste pokazati malo građanske hrabrosti, pa pozvati kao goste gospodu Razuma, Vukića (starijeg i mlađeg) i Sedlara, pa zovite orjunaše koje hoćete da razmijene argumente o Jasenovcu. Ili puno jednostavnije: prikažite film „Jasenovac – Istina“, pa napravite raspravu nakon prikazivanja.

Kako kao (bivši) čelnici novinarske organizacije gledate na ponovljeno blaćenje Vašeg kolege Bujanca? O gledanosti njegove „TV Bujice“ HRT će dugo moći samo sanjati!

Glede pozdrava „Za dom spremni“ preporučam Vam čitanje knjige akademika Pečarića „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“, te studij presuda hrvatskih sudova na tu temu, da Vaši novinari ne moraju ponavljati notorne gluposti!

Sa štovanjem

Dr. Josip Stjepandić

Reagirao je i Damir Borovčak:

Poštovani,

supotpisujem svaku riječ g. dr. Josipa Stjepandića.

Dosta je bilo svih novo-kmetova koji su i dalje u službi jednoumlja po orjuna obrascu.

U ime istinske demokracije potrebno je na nacionalnoj televiziji promicati zastupljenost SVIH sugovornika i događaja koji su relevantni za određenu temu, a ne samo nekih koji odgovaraju voditelju u podmetanju gledateljstvu poluistina, neistina ili opanjkavanja osoba koje nisu nazočne.

Zašto HRT ne progovara i izbjegava priloge iz Donjih Mosti, mjesta prvog civilnog zločina prije svih drugih zločina u Drugom svjetskom ratu ???

Također i proglašenje Hrvatske države u Bjelovaru 8. travnja 1941. pa zatim prvi civilni zločin srpskog konjaničkog puka "Car Dušan silni" ubijanja 11-tero seljaka u Donjim Mostima 10. travnja 1941. u 11 sati ujutro, dok je NDH proglašena 'tek' u 15 sati u Zagrebu. O toj povijesnoj istini, koja je početak početaka svih drugih zločina nad Hrvatima i događaja na početku Drugog svjetskog rata, uporno se šuti.

14.04.2016.

VELIKOSRPSKI FAŠIZAM

Naslov: Velikosrpski fašizam

Datum: Sat, 14 May 2016 08:30:30 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

"Hrvatska je prošla kroz tri vrste fašizma: jednoga smo osudili, drugi je imao crvenu petokraku i pobio više tisuća ljudi, dok je treći onaj velikosrpski početkom 90-ih kada je ubijeno 8000 civila od kojih su 50 posto bile žene i djeca", podsjetio je Hebrang.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/47978/Karamarka-napadaju-zbog-Hasanbegovi%C4%87a-ali-on-ga-ne%C4%87e-dati.htm>

Nije čudno da baš kolega Hebrang prvi iz HDZ-a počne ukazivati na ono o čemu govorim već godinama, a govorim o fašističkoj velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku.

Kada će naši političari to isto činiti?

Kada će shvatiti ono što kaže naslov moje knjige:

"Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska".

Da, kada će početi govoriti o istinskom antifašizmu danas?

Onom hrvatskih branitelja koji su pobjedili velikosrpski fašizam o kome govori i prof. Hebrang.

I ne samo govoriti o njemu nego upozoravati strane diplomate iz zemalja koje su podupirale velikosrpski fašizam da su bili na strani fašista.

Umjesto da se brane od njihovih objeda da smo mi fašisti.

Drugim riječima trebaju samo naučiti jednostavni naputak kardinala Kuharića kako s velikima moraš razgovarati držeći se principa. Onda si i pred velikima - velik.

Ako onima koji su podržavali fašističku velikosrpsku agresiju ne objasniš što to u principu znači, onda i klečiš pred njima.

Umjesto da oni kleče pred Tobom!

A onda slijedi i najgore od svega: zatvaraju one koji su najzaslužniji za obranu od velikosrpskog fašizma.

Iako u tekstu koji imate na dnevno.hr nema sve što je prof. Hebrang govorio, razumljivo mi je da sve i ne može biti dano, ipak mi je krivo što nisu dali i dio o hrvatskom junaku Tomislavu Merčepu.

Prof. Hebrang govorи како су Merčepa osudili na iskonstriranoj optužbi (pogledajte: <http://kamenjar.com/ekskluzivni-dokumenti-mercepu-se-pakira-jos-od-1991-godine/>) slično članu HNES-a vukovarskom junaku Predragu Mišiću, čije sam vam reagiranje poslao jučer:

DIGAO GLAS!

PRAVOSLAVNI BRANITELJ BRANI MERČEPA: ‘Sram vas bilo, pomagao nam je! Pitajte Srbe koje je izvukao iz Vukovara!’.

Evo kako je na to reagirala Marija Dubravac:

Naslov: RE: BLEIBURG I DANAS U RH

Datum: Sat, 14 May 2016 14:43:07 -0700

Šalje: Maria

Prima: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Hvala g. Pečariću.

(Umjesto komentara).

Pozz Marija

MOLITVA BRANITELJA

Koljena kleče, srce do srca,
Muževa hrvatskih čitav roj!
Usta šapuću riječ molitve...

Zar opet kreću u ljut boj?
Zašto im duša plače, grca,
Vape l' od Boga vječni spas?
Hrabri borci hrvatskog puka,
Sinci – junaci, doma kras,

Ne mole za se. Rat i muka
Steće im žrtvom lijepi raj.
O Bože, osim rajske plaće,
U svece ih upiši, daj!

Gle, bogalja je među njima,
Proteza, štaka, teških rana
Neizbrisivih ožiljaka,
Spomen na stotinu groznih dana;
Na krvavu borbu za Dom
Kad đavo otimo Vukovar,
A Hrvat vjeran stijegu svom
Na oltar Majci Domovini
Polagao život na dar.
Žrtvovali su vrli sin’i
Neproživljenu sreću, radost,
Cvjetna polja i sunca sjaj –
Obitelj, ljubav, snove, mladost,
Dom očev i rodni kraj...

Koljena kleče, gore srca,
Junaka časnih cijeli roj!
Duša za mrtvom braćom grca,
Za sokolima koje proguta boj.
O dragi naši, Blago Zadro,
Saša, Mladene, Tomislave,
Ivo, Sebastijane, Mato,
Antune, Miroslave...
Hrvatske Zemlje zlato,
Borci neumrle slave,
Ponosu svojeg roda.
Iz vaših života i krvi
Niče slatka sloboda.

Koljena kleče, brat do brata,
Živih patnika golem broj!

Čuj, žarko moli srce Hrvata
Za rodni prag, za narod svoj,
 Za ljepše sutra i bolji dan,
Za Božji blagoslov, za sretan brak.
Nek Hrvatska Hrvatu bude stan,
 U miru neka živi svak'.
Vraga nek satre sila Krista
U školi Raspolo neka vlada,
Djeca nek rastu nevina, čista,
Nek budu ponos sela i grada.
Nek mladost ima posla, kruha,
 U svojoj zemlji neka cvijeta.
Od stranog neka bježi duha
 I lažnih čari tuđeg svijeta.
Nek vladari rodu služe rado
Nek čine što je Bogu milo
 I sakupljaju svoje stado
 U Kroacije toplo krilo.
Nek cijene časne branitelje
 I vrijednost svete krvi njine,
Nek štuju mučenika žrtve velje –
 Taj lovor-vijenac Domovine.

Ponizno moli brat do brata,
A u golemom mnoštvu Hrvata
Sklopljenih ruku čovjek kleći,
 Ko i nekada tuguje, jeći...
Zabrinut prebire "čudne niti"
Jer "Hrvat je opet teško biti."
 Marija Dubravac Brisbane

BLEIBURG I DANAS U RH / svi za Vukovar, svi na Bleiburg, a
Merćep u zatvor!

14. 05. 2016.

**DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’,
ZAGREB, 2017.**

13.04.-19.04.2016.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23615-josip-pecaric-dnevnik-srijeda-13-travnja-utorak-19-travnja-2016.html>

Josip Pečarić – Dnevnik: Srijeda, 13. travnja - utorak, 19. travnja 2016.

Portal HKV-a: 21. travnja 2016.

**DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13.
TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.**

(...)

Četvrtak, 14. travnja 2016.

Re: Dokle će te dopuštati klevetanje?

Datum: Thu, 14 Apr 2016 04:41:41 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Stjepandic, Josip, sinisa.kovacic@hrt.hr

<sinisa.kovacic@hrt.hr, jozo.barisic@hrt.hr <jozo.barisic@hrt.hr>>

CC: Igor Vukić, Razum, dr. Stjepan Razum, Jakov Sedlar, Velimir Bujanec

Štovani kolega dr. Stjepandiću,

U potpunosti podržavam sve što ste naveli u Vašem pismu.

Jedino u svezi s Vašom preporukom za čitanje moje knjige „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“ moram Vas izvjestiti da sam prije dva dana poslao g. Kovačiću moj tekst "Za dom spremni" itekako smeta poraženima u Domovinskom ratu i srpskim slugama u RH koji predstavlja odgovor na napade kojima su izloženi vodeći ljudi hrvatskog naroda u Crnoj Gori. ([poveznica](#))

Naime, povodom mog izbora za Dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti bio sam gost predsjednika Hrvatskoga nacionalnog vijeća Crne Gore g. Zvonimira Dekovića i g. Adrijana Vuksanovića, predsjednika Hrvatske krovne zajednice „Dux Croatorum“. Tom prigodom pridružila nam se i ministrica u Vladi CG gđa Marija Vučinović.

Napisao sam g. Kovačiću:

"Vi odlučite treba li HTV pomoći HGI i našoj ministrici u CG."

Kao što se može vidjeti u Prilogu mog odgovora na taj napad ministrica kaže kako im crtaju metu na čelima! Kako je u naslovu mog teksta ZDS ne mogu vjerovati da je g. Kovačić propustio poslati moj tekst onima koji su pripremali emisiju o kojoj govorite.

Zapravo pitam se je li ta emisija pomoći Hrvatima Crne Gore i njihovoj tj. našoj ministrici u Vladi CG koju sam tražio?

Što se tiče blaćenja g. Bujanca nadam se da ste uspjeli gledati i njegovu današnju Bujicu u kojoj je gostovao g. Anto Đapić. Đapić je održao lekciju hrvatskim političarima. Zapravo ih je pokušao naučiti ono o čemu ja odavno pišem u svojim tekstovima: NAPAD JE NAJBOLJA OBRANA, odnosno ono što je govorio kardinal

Kuharić: Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.

A ti veliki, koji i danas napadaju RH su podržavali velikosrpsku fašističku agresiju na Hrvatsku!

O pozdravu ZDS iznio je g. Đapić istovjetne stavove koje zastupam i u knjizi koju spominjete i u tekstu koji sam poslao ravnatelju HTV-a. Najavio je g. Đapić i ponovni zahtjev za dekriminalizaciju pozdrava HOS-a i mnogih drugih branitelja u Domovinskom ratu pa, ako je potrebno, i referendum po tom pitanju u organizaciji svih hrvatskih HOS-ovaca. Drugim riječima najavljuje nešto slično Peticiji ZDS, koja je povod da se danas vodeći ljudi Hrvata Crne Gore proglašavaju ustašama.

Sa štovanjem,
akademik Josip Pečarić

P.S. Ako niste već pročitali dr. Razuma spominje veliki hrvatski biskup dr. Vlado Košić u tekstu: Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati?

Žalosno je da se ovako šalju poruke koje žele opravdati zločinački komunistički režim.

Zašto se ne smiju postaviti pitanja o partizanskim zločinima? Poznajem dobro dr. Stjepana Razuma, on je veoma stručan, marljiv i iskren čovjek, on ne bi izmišljao kada kaže, kao vrsni povjesničar i arhivist, da ima dokaze da su partizani u Jasenovcu svoje zločince podmetnuli državi NDH. Zašto se ne smije znanstveno to istraživati? Zar je sve komunističko i danas svetinja u koju se ne smije dirati? Poznajem i gosp. Jakova Sedlara. Njegov film otvara pitanja, bio sam na njegovom prikazivanju u Zagrebu i poslije razgovarao sa Slavkom Goldsteinom. On mi je odmah rekao da su izjave Ljubice Štefan pune laži, na što sam mu odgovorio da je to znanstveno istraživanje: neka svaka strana iznese svoje argumente, a javnost će sama zaključiti što je laž a što istina. Čudi me k tome da su sve javne informativne emisije, kao i naši političari, izbjegli iznijeti činjenicu da se među Srbimajavljaju i oni koji žele doći 22. travnja u Jasenovac i koji osporavaju Pupovcu monopol nad srpskim stavovi u Hrvatskoj.

Zašto se već jednom ne odmakne naša javnost od takvih ljudi koji siju podjele i zašto im se naši političari klanjaju? Apsurd! Zamislite da se u Srbiji vlasti s toliko puzavosti brinu oko toga što će Hrvati reći? Neshvatljivo! (<http://kamenjar.com/vlado-kosic-zar-je-sve-komunisticko-danas-svetinja-u-koju-se-ne-smije-dirati/>)

13.4.2016. u 23:20, Stjepandic, Josip je napisao/la:

Štovani gospodo,

Koliko god sam se veselio neminovaloj smjeni na čelu HRT, bojam se da Vam naprosto nedostaje hrabrosti za neophodne promjene. Već sam Vas upozorio da Radmanove najavne špice tipa „Ide Tito preko Romanije“ treba žurno povući i vratiti „Odu slobodi“.

Onda drug Novokmet, koji je prije četiri godine, ako se dobro sjećam, pokazao neograničenu skojevsku brutalnost. Čime je on zaslužio da vodi emisiju poput večerašnjeg „Otvorenog“?

Izgleda da je klevetanje u neograničenim količinama, pogotovo prema osobama koje nisu bile nazočne: čelnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, te redatelja Jakova Sedlara, bilo jedina svrha ove emisije.

Hoćete li sakupiti pristojnosti, pa im se ispričati da Vaš voditelj nijednom nije upozorio goste u studiju da ne klevetaju osobe koje nisu nazočne?

Mogli biste pokazati malo građanske hrabrosti, pa pozvati kao goste gospodu Razuma, Vukića (starijeg i mlađeg) i Sedlara, pa zovite orjunaše koje hoćete da razmijene argumente o Jasenovcu. Ili puno jednostavnije: prikažite film „Jasenovac – Istina“, pa napravite raspravu nakon prikazivanja.

Kako kao (bivši) čelnici novinarske organizacije gledate na ponovljeno blaćenje Vašeg kolege Bujanca? O gledanosti njegove „TV Bujice“ HRT će dugo moći samo sanjati!

Glede pozdrava „Za dom spremni“ preporučam Vam čitanje knjige akademika Pečarića „Dva pisma koja su skinula maske: za hrvatsku šutnju nismo spremni“, te studij presuda hrvatskih sudova na tu temu, da Vaši novinari ne moraju ponavljati notorne gluposti!

Sa štovanjem

Dr. Josip Stjepandić

I dok se pitam hoće li HTV braniti Hrvate u Boki sv. Leopolda, stiže odgovor iz Ureda Predsjednice.

Marko Skejo, ratni zapovjednik IX bojne HOS-a "Rafael vitez Boban", predložio je da se pozdrav "Za dom spremni" unese u novi zakon o hrvatskim braniteljima, i tako zauvijek zaštiti.

Iz Ureda predsjednice na upit Novog lista nisu izravno odgovorili, nego su ih podsjetili na objavu ureda predsjednice od 25. kolovoza 2015. na sličnu temu pa citirali ovako:

"Inicijativa da se pozdrav "Za dom spremni" uvede kao službeni pozdrav u Oružane snage RH neozbiljna je, neprihvatljiva i na razini provokacije".

Tada su jugo-komunistički mediji izbjegavali da se u bilo kom kontekstu izbjegne vezivanje Peticije za Domovinski rat, tj. izbjegavali su sam pomen da smo peticiju pokrenuli zbog napada na Thompsona i "Bojnu Čavoglave" i vezivali su je s NDH. Sada je sam HOS pokrenuo istovjetnu inicijativu i dobio istovjetan odgovor: NJIHOV DOPRINOS U DOMOVINSKOM RATU JE NEBITAN i onda je stvarno na razini provokacije kad netko pozdrav dijela regularnih postrojbi HV iz Domovinskog rata predloži da se unese u novi zakon o hrvatskim braniteljima. Doista, ti HOS-ovci su tim pozdravom ledili krv agresorima koji su sve hrvatske branitelje proglašili ustašama. Ja sam samo naivno vjerovao da branitelji nisu ustaše mnogima u RH.

Naivan kakav jesam tada sam napisao i pismo koje je objavljeno tek u mojoj nedavnoj knjizi "Oba su pala":

29.8.2015. u 7:53, Josip Pecaric je napisao/la:

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Vaš neprimjeren odgovor na pismo koji smo uputili Vama i Predsjedniku HDZ-a o pozdravu Za dom spremni pokrenuo je pravu hajku na nas potpisnike. Samo jučer sam morao napisati tri reagiranja

na takove napade. Npr. samo je u Jutarnjem listu od 27. 08. 2015. bilo tri takova članka. U prilogu Vam dajem moje reagiranje na te članke iz Jutarnjeg lista.

Kao što vidite meni ne smeta ta hajka kada sam ja u pitanju, ali ne mogu ostati ravnodušan na napade koje doživljavaju drugi potpisnici.

Zapravo ja (a vjerujem i drugi potpisnici) bih Vam trebao biti zahvalan jer je kao posljedica te hajke došlo i reagiranje Crkve u Hrvata, tj. Hrvatske biskupske konferencije. Pogledajte ovaj dio tog reagiranja: Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referenduma. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav "Za dom spremni" ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće, navodi Puljić.

"Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrshishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge. A nakon toga, temeljem zaključaka s toga skupa eventualno poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma. U protivnom, postoji opasnost da se neku zanimljivu inicijativu 'privatizira', a ona može imati obilježja šireg, općeg interesa, pa je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu. Pogotovu ako nosi 'političku' ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka", kaže se u izjavi predsjednika HBK-a Želimira Puljića.(

(<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/oglasila-se-crkva-stav-oko-pozdrava-za-dom-spremni-je-osobna-stvar-svakog-pojezinca-825834>)

Zapravo, Crkva u Hrvata pokazuje ne samo kakav je primjerjen odgovor na naše Pismo Vama i Predsjedniku HDZ-a već je potpuno

u skladu s jednim drugim pismom koji smo profesor dr. sc. Matko Marušić i ja uputili mojoj akademiji tj. Predsjedniku HAZU akademiku Zvonku Kusiću.

U prilogu Vam dajem i to pismo i pozivam Vas da budete njegov potpisnik. Na taj način Vaš doprinos da se u RH počne postupati onako kako traži i HBK i potpisnici ovog pisma bio bi nemjerljiv.

Upravo zato mogu reći kako bi mi bila velika čast, a siguran sam i profesoru Marušiću i ostalim potpisnicima da Vaš potpis bude na prvom mjestu.

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Ili su samo Pupovac i njegovi iz SNV na pravi način upozorili našu Predsjednicu jer su je u svom čuvenom Biltenu već optužili za progon Srba spominjući nju i Peticiju ZDS. Uspješna prevencija, zar ne?

Zahvaljujući biskupu Košiću i njegovoju jučerašnjoj propovijedi Hrvatska zna koliko je sv. Leopold ljubio svoj hrvatski narod: "Premda je sv. Leopold kao svećenik veoma kratko djelovao u Domovini, on nikada nije zatajio da je Hrvat. Kada je 1917. bjesnio rat između talijanskih i austro-ugarskih snaga, talijanska je vlada naredila da svi državljeni Austro-ugarske u pograničnom području trebaju prihvatići talijansko državljanstvo ili će biti zatočeni u južnoj Italiji. Kada su ga njegova redovnička braća nagovarala da uzme talijansko državljanstvo, jer da je to tek puka formalnost, on je odlučno odgovorio: „Ne, krv nije voda! Ne može se izdati krv!“... Molimo ga za naš hrvatski narod, da se nitko ne stidi svoga roda ni svoje domovine, da istinski ljubimo svoj narod, činimo dobro svima i da ponosno znamo, poput njega – pa ako treba i trpjeti zbog toga – isticati tko smo i kome pripadamo. Molimo za naše narodne vođe da ne savijaju šiju pred nepravdama i neistinama, već da ponosno služe svojem narodu."

(<http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/3422-misa-u-zagrebakoj-katedrali-uz-tijelo-sv-leopolda-bogdana-mandia>)

Biskup poslije mise piše: "Krv nije voda, ne može se izdati krv!"

Moj Bože, koje divno iskustvo – blizina sa svećem, i to još Hrvatom koji je ljubio svoj narod!

S druge strane – medijski prostor zagađen je raspravom o bojkotu Jasenovca onih koji su nezadovoljni što se (konačno) otvorila javna rasprava o lažima koje se oko toga vrte već desetljećima, a zbog čega je i Tuđman bio u zatvoru. To je dakle nedodirljiva tema za one koji su 1980. poslali Tuđmana u zatvor kao što i sad žele zabraniti svako, pa i znanstveno istraživanje o tome. Jesmo li onda uopće napustili komunizam? Umjesto da se naš politički vrh posipa pepelom i udvara sijačima laži, trebali bi poticati znanstveno istraživanje u komunizmu zabranjenih tema koje su stalno kao omča bila Hrvatima oko vrata. A onda potpora kandidatkinji za UN! Ja nisam jučer mogao vjerovati što sam čuo. I da nema nitko izdvojeno mišljenje! Čestitam HSP AS-u koji danas izrazi drukčije mišljenje (nema njihovu potporu niti za predsjednicu kućnog savjeta, op. JP)! Ako bude, što se nadam da neće, tužiteljica Hrvatske, premda je iz RH, čelna osoba UN-a, tada mogu naša šestorica Hrvata koji već godinama čekaju presudu u Haagu, a ja se svako jutro Bogu molim za njih da budu oslobođeni, znati da oni tamo i ostaju. Na žalost, premda nevini, osuđeni. I s njima naša domovina. Strašno! Zato je bolje da se ja vratim mislima svetom Leopoldu, rodoljubu koji se nije htio odreći svoje hrvatske nacionalne pripadnosti premda je znao da mu slijedi dvogodišnji progon. Rekao je: "Krv nije voda, ne može se izdati krv!" Sveti Leopolde, moli za nas, moli za svoj hrvatski narod! mons. Vlado Košić, biskup sisački. (<http://kamenjar.com/biskup-kosic-krv-nije-voda-ne-moze-se-izdati-krv/>)

Kako nas ponosnim čini ona kolona hrvatskih ljudi koji satima čekaju da bi se poklonili našem hrvatskom svetcu iz moje Boke. Na užas svih mrzitelja hrvatskog naroda i hrvatske države!

(...)

05. 06. 2016.

O USTAŠAMA I SRPSKIM SLUGAMA

Vjerojatno očekujete moj tekst u svezi s najnovijom krizom vladajuće koalicije. Međutim, ne vidim što bih mogao reći što već nisam rekao. Točna je tvrdnja Tomislava Karamarka:

“HDZ je već previše ustupaka napravio i ne možemo tako raditi.”

Zapravo je njegova najveća krivnja i krivnja HDZ-a upravo to stalno popuštanje (Mijo Crnoja, Zlatko Hasanbegović, Predrag Šustar, Milijan Brkić). Istina u srazu srpskih slugu i ustaša (kako sam još 1987. objasnio da Srbi dijeli Hrvate) imali smo tipično ponašanje u skladu s interesima koje ove dvije grupacije zastupaju. Srpske sluge su neumorno lagale, a ustaše se nisu usudile (tipično hrvatski) uzvratiti istom mjerom. Dok su srpske sluge sprovodile velikosrpski Memorandum SANU 2, ustaše se nisu usudile podsjetiti ih da su pokušali oslobođiti Srbiju od optužbe za agresiju, a istovremeno su optuživali Hrvatsku za agresiju na BiH. Stalno sam p(r)oživao vladajuće da govore o presudi stalnog suda u Haagu o srpskoj agresiji sa ciljem stvaranja homogene Velike Srbije pri čemu su izvršene mnoge genocidne radnje, a srpske sluge su takovu presudu pokušavale spriječiti. Uzalud.

Nije ustašama bilo lako. Zamjerili bi se moćnicima u svijetu koji su podupirali fašističku velikosrpsku agresiju. Kada bi njima nešto tako i rekli, ovi bi lako upozorili ustaše u vlastima kako su i oni poslije 2000. g. sudjelovali u tome.

Valjda su zato u HDZ-u i izabrali taktiku popuštanja. Bio sam uvjeren da će napad na drugog čovjeka HDZ-a otrijezniti vladajuće. Već sam napisao kako je očito da će poslije drugog čovjeka na red doći i prvi čovjek HDZ-a. Ili kako kaže Ilija Vincetić:

Saga oko Brkića, (u kojoj je Karamarko propustio pokazati odlučnost) otvarila je prostor za juriš na njega.

<http://hrvatskonebo.com/2016/06/04/ilija-vincetic-plaudite-acta-est-fabula-pljescite-igri-je-kraj/>

Nerazumno je kako je Karamarko mogao misliti da MOST neće nastaviti. Pa njih je promovirala Radmanovizija, a prvi izbor im je

bio SDP, zar ne? Zato baš i ne mogu prihvatići riječ „postao“ u tvrdnji Marka Jurića:

Božo Petrov je postao lutka u Milanovićevim rukama.

Naime, Jurić počinje svoj tekst ovako:

Nevjerojatno koliko je Božo Petrov opsjednut Karamarkom. Toliko da ruši vladu zbog afere koja možda to i nije. Bar dok to ne kaže Povjerenstvo o sukobu interesa. Ali čak i ako jest sukob interesa, zar je to dovoljan razlog za izazivanje krize i odlazak u nove izbore u kojima vrlo vjerojatno na vlast dolazi stara garnitura Milanovićevih šakala i hijena?

Pa Petrov itekako zna i znao je kako se radi o šakalima i hijenama koji mrze Hrvatsku. Ali oni su ga i stvorili. Morali su jer Petrovu netko još i može povjerovati kada kaže kako voli Hrvatsku.

<http://kamenjar.com/marko-juric-bozo-petrov-je-postao-lutka-u-milanovicevim-rukama/>

Podsjetit ću samo kako je prije mjesec dana govorio biskup Košić o tome u čemu sudjeluje Petrov i MOST:

Čudno je doista da se danas diže prašina kako Hrvatska postaje fašistička i nacistička, te da ju treba defašizirati i deustašizirati. To dakako nije istina. Jer istina je da se šuti o pravom problemu, a to je da Hrvatsku treba dekomunizirati! Naime, za sve zločine „desničara“ – koji su i daleko preuveličani – zna se i čitav državni vrh već 25 godina hodočasti na ta mjesta, ali se zato skriva istina i nitko od službenih vlasti ne želi priznati da je Hrvatska, a i Slovenija, kao i Bosna i Hercegovina puna prikrivenih grobišta koja nisu obilježena niti istražena, jer se neprestano zataškavaju zločini partizana i komunista. Zašto su nositelji bivšeg režima u RH ukinuli spomenuti Ured za istraživanje komunističkih zločina, zašto su ukinuli pokroviteljstvo Hrvatskog sabora nad komemoracijom u Bleiburgu, zašto su donijeli tzv. lex Perković – ako im je bilo stalo do istine o svim zločinima a ne do zataškavanja komunističkih zločina? Sa žalošću moramo ustvrditi da još uvijek, niti nakon 25 godina od stvaranja moderne Hrvatske kao države nemamo jasan službeni stav o tome da su komunisti počinili najgore i najbrojnije zločine nad hrvatskim civilima, razoružanim vojnicima i osobito nad svećenicima i pripadnicima Katoličke Crkve! To je optužba koja

stvarno mora zacrvjeti lice svake dosadašnje vlasti u RH i zato smatram da je došlo vrijeme da se to ispravi. Nije li – barem neobično – da ne kažem i namjerno sramotno, što ni jedan jedini počinitelj zločina sa strane komunističkih egzekutora nije ni priveden pravdi, a kamoli osuđen, dok su s druge strane, po Argentini hvatani starci koji su već bili jednom nogom u grobu samo da bi se demonstriralo da su oni počinili zločine i tako ih se optužilo i osudilo? Samo je jedan navodni počinitelj komunističkih zločina bio priveden na saslušanje i – odmah pušten. To je sve što je hrvatsko pravosuđe u ovih 25 godina poduzelo da kazni komunistički režim koji još uvijek u dušama mnogih vlada i rukovodi mnogim odlukama. Da nema Njemačke i suda u Münchenu ni jedan udbaš ni komunistički zločinac ne bi do danas stao pred lice pravde. Pitam se: je li to Hrvatska kakvu smo svi htjeli, koju su htjeli oni koji su se krvavo borili za nju i dali svoje živote za njezinu obranu, kada je bila brutalno napadnuta i kada su ju komadali oni isti koji sada ne dopuštaju osudu komunizma! Zašto to kažem? Jer su ti isti s jedne strane srpski četnici, koji su zamijenili kokarde crvenom zvijezdom, i s druge strane oni udbaši koji su crvenu zvijezdu zamijenili hrvatskim grbom vrlo dobro sakrili svoje krvave tragove, ali nisu očistili svoje savjesti i nisu zadobili oproštenje naše izmučene nacije! To će biti moguće tek kada se Hrvatska jednako službeno, kao i s nacizmom i fašizmom, obračuna i s komunizmom! A to se još nije dogodilo.

Pitam vas, tko viče kako se uzdiže ustvaštvo u Hrvatskoj? Kažem vam: preobučeni četnici u antifašiste i udbaši preobučeni u hrvatske političare i novinare. A riječ je o istoj matrici onih koji mrze sve što je hrvatsko i katoličko. No, narod pamti, narod sve zna. I što je najvažnije – Bog sve vidi! Ni narodu ni Bogu nije se moguće sakriti. <http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/3462-homilija-na-blagoslovu-spomen-ploje-u-klotar-ivaniu-06052016>

Biskup je zapravo govorio o srpskim slugama i ustašama, zar ne? Drugim riječima, Petrov i MOST jesu za Hrvatsku, ali za Srpsku Hrvatsku, zar ne?

Petrov je prekjucer „urbi et orbi“ obznanio da je čist pred Bogom. Ne mogu to osporiti, ali da nije čist pred svojom savješću i građanima

RH, lako će ustvrditi i dokazati. U Ministarstvo unutarnjih poslova postavio je podoficira jugovojske koji blokira sve istrage, pače i najtežeg kriminala, a odgovorne za teški kriminal nagrađuje službenim automobilom. Tako će slučajevi atentata na hrvatskog branitelja Pajičića, milicijski juriš na branitelje u crkvi Sv. Marka, kukastog križa na Poljudu, optužbi protiv Gorana Radmana (koji je izumio Petrova) i mnogi drugi ostati nerazjašnjeni. Zato progon hrvatskih branitelja poput Josića i Culeja ide naprijed.

Ima li boljeg dokaza da su Petrov i MOST zapravo srpski sluge, koji skupa s Milanovićem rade na istoj misiji?

Prijatelj mi veli da je otac Bože Petrova jedina osoba, koja može utjecati na njega. Predložio je da mu napišem otvoreno pismo. Eto, ako mu ovaj tekst dođe u ruke, pozivam ga da razmisli u kakvu će nevolju njegov sin uvaliti Hrvatsku i hrvatski narod. Je li ikad pomislio da će njegov sin postati srpski sluga, istodobno se pozivajući na Boga Svevišnjega?

Srpske sluge su kulturu bili praktično preuzeli u svoje ruke. Pomrsio im je konce ministar Hasanbegović. Doveli su onoga koji im je već pomagao u antihrvatskim poslima - francuskog književnika i filozofa Alaina Finkelkrauta. On doista jest na samom početku pomagao Hrvatskoj, ali vrlo brzo je prešao na stranu srpskih slugu u Hrvatskoj. Vjerojatno on nije ni svjestan toga, pa ga treba podsjetiti kako se zajedno s njima tada upustio u rasističku hajku protiv Hercegovaca. Hrvatski književnik akademik Slobodan Novak (*Hrvatsko slovo*, 13. rujna 1996.) o tome kaže:

"A kad ste već spomenuli nedavni Finkelkrautov interview u "Hrvatskom obzoru", moram još posebno reći, da je ono što izjavljuje o Hercegovcima, čista blasfemija. Očito, inspirirala ga je uvijek ona ista hrvatska inteligencija, koja je započela svoju rasističku hajku najprije s bijelim čarapama i vicevima, a sada dotjerala do panicnog alarma: čuvajte se Hercegovaca! Ne: čuvajte se Branka Horvata, Žarka Puhovskoga, raznih Lörgerica, Čičaka, Dukića, leptir-mašni, luđaka, nadaleko zaudarajućih komunjara; ne čuvajte se bjelosvjetskih spisateljica, publicistkinja, novinarki; ne čuvajte se Sorosa i njegovih pornografskih tiskovina po Zagrebu, Splitu i Rijeci - nego čuvajte se onih koji su tako krvavo branili

Hrvatsku, jer su joj najodaniji sinovi, i kojih se Hrvatska nema zašto čuvati, jer oni čuvaju nju. ... ”

Zato pogledajte:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/jure-vujic-zbunio-finkielkrauta-potpisao-je-protiv-hasanbegovica-a-nije-znao-odgovor-na-ovo-pitanje-927746>

Zapravo u sproveđenju velikosrpske politike srpskim slugama je uvek najvažnije bilo imati školstvo u svojim rukama. Ovih dana smo svjedoci s koliko strasti su se srpske sluge borile da isključivo oni imaju pravo odlučivati što će naša djeca učiti.

Prof. Matko Marušić upozorava na slijedeća dva teksta:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/djeco-budite-streberi-u-protivnom-jednog-cete-dana-raditi-za-strebera-926964>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/akademik-paar-izlozio-ovo-su-prijedlozi-kurikularnih-promjena-u-20-tocaka-927592>

Svi odgovori u dva članka dvaju pametnih ljudi, konstatira prof. Marušić.

Već sam upozorio na komentar Marka Ljubića. Ljubićev tekst su prenijeli i drugi portali:

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/dan-steta-da-plenum-trgu-nije-predvodio-rektor-boras>

<http://kamenjar.com/steta-je-da-plenum-na-trgu-nije-predvodio-rektor-boras/>

Čini se da u HDZ-u dvoje oko toga treba li se Karamarko povući ili ne. O razlozima koji govore u prilog Karamarkove ostavke vidjeti na pr.:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/hdz-protiv-hdz-a-umjesto-da-se-rijese-profesionalnih-nasih-otkrili-neprijatelja-oreskovica-pa-zatrubili-juris>

<http://kamenjar.com/tomislav-karamarko-jednim-starim-borilackim-potezom-moze-odnijeti-veliku-pobjedu/>

Nisam političar pa se ne bih opredjeljivao oko toga. Nekako vjerujem da bi nakon Karamarka na odstrijel došao sljedeći član HDZ-a, koji bi isto tako trebao odstupiti „u interesu općeg dobra“, kako ga

definiraju srpske sluge: Hasanbegović, Šustar ili Kovač. Ja bih radio ono što nitko od političara neće (zato ja i nisam političar). Počeo bih se držati principa, jer je zapravo u cijeloj priči problem što se naši političari ne ponašaju po naputku našeg kardinala pok. Franja Kuharića:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje.“

Uostalom kako je to itekako moguće i sami su pokazali ovih dana po pitanju ulaska u EU Srbije:

<http://kamenjar.com/miro-kovac-uvazeni-su-nasi-zahtjevi-prema-srbiji/>

To je sigurno bio dodatni razlog na sveopći napad srpskih slugu na ustaše!

A imaju priliku upravo ponoviti isto sada kada im FIFA kažnjava nogometnu reprezentaciju zbog izmišljenog ustašluka, jer navijači uzvikuju pozdrav kojim su HOS-ovci i ostali branitelji napravili od jedne od najjačih vojski u Europi – kako kaže Slobodan Milošević – zečeve. FIFA se time samo pridružuje fašističkoj velikosrpskoj agresiji, jer je poznato da su i agresori i srpske sluge u RH naše branitelje nazivali ustašama, a posebno su se bojali upravo HOS-ovaca. Toliko da im je Račan dolaskom na vlast ukinuo sva prava! A Milanovićeva vlada je i omogućila ovaj napad na hrvatski nogomet, zar ne?

Srpskim slugama itekako odgovara da nam nekakva nogometna mafija iz svijeta drži lekcije iz naše povijesti, pogotovo kada to služi njihovoj osnovnoj zadaći služenju velikosrpskom Memorandumu SANU 2.

Na žalost znamo: naši državotvorni političari imaju probleme zato što se ne drže naputka kardinala Kuharića, a onda i logično imamo probleme i svi oni koji ga se žele ili čak i pokušavaju držati.

13. 12. 2016.

ZA DOM SPREMNI VS. ZVIJEZDA PETOKRAKA

Kardinal Franjo Kuharić je na susretu u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997. rekao:

«Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.»

Na žalost od 2000.-e godine kao da nema u Hrvatskoj političara koji razumije ovo pravilo.

To pokazuje i Marko Ljubić u svom najnovijem tekstu:

Hrvatskoj je cilj trajno riješiti odnose sa Srbijom i bez obzira na pritiske danas, upravo danas u ovakvoj Europi ima za to najbolju priliku. Njemačka ranjivost zbog sankcija, koju uz ostalo popravlja podvodeći Hrvatsku Srbiji, ili bar pokušavajući, kako bi nam mogli postrojiti počasnu gardu, dati nam kakvu pohvalu ili nagradu izvan festivalske konkurenциje za neki Hribarov film, prilika je da Hrvatska jednostavno kaže – moramo poštovati načela.

A ta načela su:

Agresor na Hrvatsku, Srbija, mora platiti ratnu štetu, pri čemu su perverzne priče o tome da bi Srbija bankrotirala. Ne bi. Štetu treba plaćati pedagoški, stotinu godina, na način da boli, ali ne ugrožava, da se na toj obavezi odgajaju generacije Srba.

Srbija mora vratiti Hrvatskoj sve što Hrvatskoj kao slobodnoj državi iz zajedničke ili specifične povijesti pripada. Baš sve i bez cjenkanja. Od arhiva, do svih vrsta umjetnina, dobara, svega.

Konačno, ako bi Hrvatska danas pristala ovakvoj Srbiji, s rukama s kojih se cijedi krv stotina tisuća ljudi još uvijek, otvoriti proces bezuvjetnoga približavanja Europskoj uniji, odnosno preko nekih banalnih proceduralnih finti, preko kojih smo, da se ne zavaravamo uz ustupke Srbiji i mi postali članicom, onda je nužno hrvatskom

narodu jasno reći da je takva Europska unija propast civilizacije te da nam je bolje biti izvan toga zla. Jer afirmacija zla i načela ujedinjene Europe nisu mogući u istom identitetu.

Dakle, što je u ovome trenutku ključno prepoznati?

Čija je riječ teža, Plenkovićeva da Srbija mora ispuniti kriterije za ulazak u Europsku uniju, pri čemu navodi nekoliko, redom gotovo nebitnih i sekundarnih zahtjeva Hrvatske, ne otvarajući uopće pitanja koja je trajno cementirao Stalni međunarodni sud u Haagu proglašavajući Srbiju agresorom i međunarodnim zločincem, ili Merkelićina da je strateški interes Europske unije priključenje ovakve Srbije, ujedno obaveza Hrvatske uz isticanje te obaveze kao nekakve privilegije tipa budali šamara?

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-je-li-plenkovic-dobio-vojne-pocasti-u-berlinu-na-kredit-ili-za-zasluge>

Ali nije me Ljubić ponovno podsjetio na kardinala, već razgovor s prijateljima oko najavljenog povjerenstva koje treba odlučivati o simbolima iz prošlosti.

Konstatirao sam kako bi tu komisiju trebali nazvati pravim imenom: Komisija za izjednačavanje žrtve i agresora u Domovinskom ratu.

Zašto?

Pa već sama nakana da se uspoređuje zvijezda petokraka i pozdrav Za dom spremni je van svake pametи.

Svaki narod, svaka država koja je nastala i obranila se u ratu od agresora nikada ne bi ni pomislila niti formirala komisiju koja treba u isti koš znakovlje agresora i branitelja.

Činjenica je da danas u RH imamo situaciju da su agresorski simboli dobrodošli, ali braniteljski nisu. Prijedlog je možda motiviran time da je bolje i izjednačiti žrtvu i agresora, nego imati sadašnju situaciju kada se svi koji su bili ili su još uvijek protiv hrvatske države nametnuli takovu perverznu situaciju. Njima je Domovinski rat zločin, ali to ne smiju javno reći pa se pozivaju na nekakav antifašizam Hude Jame ili Drugi svjetski rat. Zapravo najtočnije ih je zvati srpskim slugama jer je jednostavno usporediti što traže oni a što oni iz Srbije. Dapače lako je ustanoviti da rade ono što im diktiraju iz Srbije.

<http://kamenjar.com/vlatko-cvrtila-srbija-nas-zeli-diskreditirati-prikazati-nestabilnu-drzavu-koja-koketira-s-prosloscu/>
<http://direktno.hr/en/2014/direkt/70085/Tomac-'Novi'-SDP-u-samom-početku-nadmašio-sve-Milanovićeve-grozote.htm>
<http://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/bernardic-plenkovic-mora-ukloniti-spomenik-hos-u-i-reci-da-je-ndh-najveca-sramota-hrvatke-povijesti/>
<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/45229-tomac-bernardic-mora-znati-da-je-45-a-je-bila-godina-masovnih-zlocina-i-hudih-jama>
<http://kamenjar.com/igor-peternel-neunistiva-ekipica-istom-partijskom-zadatku/>
<http://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/ovo-je-verica-niksic-a-ovo-lazi-branimira-pofuka-iz-vecernjaka-o-aleksandri-zec/>
<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/da-izmedu-402-djece-ubijene-u-agresiji-i-aleksandre-zec-postoji-uzasna-razlika-ona-jedina-nije-ubijena-zbog-nacionalnosti-982240/#axzz4SFQ7Qc9G>

Takvima se sjajno ruga, jer drugo i ne zasluzuju, Zvonimir Hodak: *“To je stvarno apsurdistan! Zemlja je to kojoj se nameće etnička odgovornost za jedan brutalni zločin, za ubojstvo Aleksandre Zec, a da pritom nitko ne smije ni spomenuti 402 djece ubijene za vrijeme agresije na tu zemlju. Jedna novinarska budalačina postavlja pitanje u kakvoj je uzročnoj vezi smrt 402 djeteta sa ubojstvom obitelji Zec. Što mu odgovoriti nego “idi bre da se lečiš“ mada je po svoj prilici neizlječiv. Zemlja je to u kojoj skoro svakodnevno čitamo “mudre“ analize dnevno-političkih događaja od čovjeka koji je svojim svjedočenjem 1972.g. otpravio u Staru Gradišku mnoge studente koji su u jednom trenutku povjerovali u Hrvatsku. Čovjek koji je detaljno opisao grozne zločine HV-a u Oluji te u obliku knjige sve to poslao u Haag. Tu knjigu je Haški sud proglašio potpuno pravno irelevantnom i nije dobila status dokaza. I danas taj čovjek, Žarko Puhovski, kaže: “Ako neće država, spornu ploču trebaju skinuti građani“. Koji građani? Možda oni koji su ubili 11 boraca HOS-a? Možda građani Borova sela koji su digli spomenik četničkom ubojici Vukašinu Šoškočaninu i koji mirno ponosno stoji na oltaru*

otadžbine. Možda građanin Bojan Glavašević koji mudruje: "Sramotan spomenik u Jasenovcu, fašistički je". Mudri Bojan koji je to postao naknadno, nakon rata. Vjerojatno je flomasterom na muda dodaо slovo R. Njegov otac Siniša Glavašević, hrvatski ratni heroj javio je iz Vukovara: "Da nije bilo HOS-a Vukovar bi pao u rujnu mjesecu". Njegova jabuka nije pala daleko od stabla, ali je nažalost bila istrulila... Država smo u kojoj "fol legalisti" tipa Puhovskog, Glavaševića, Hrvoja Klasića, Jelene Lovrić, Milorada Pupovca ...skaču na zadnje noge zbog HOS-ovog grba koji je potvrđen u Uredu državne uprave kao integralni dio znaka Udruge dragovoljaca HOS-a. Kao takav je legitimno registriran pri Ministarstvu uprave još 1993.g. Pred Visokim vojnim sudom vođen je bio proces Paragi, Dedakoviću i Đapiću u kojem je poanta bila ideja da se HOS proglaši paravoјnom jedinicom pod vodstvom trojice optuženih. Sva trojica su oslobođena. Utvrđeno je da je HOS regularna jedinica HV-a. Tu presudu suca Kosa potvrdio je i Vrhovni sud RH. Usput rečeno, svu trojicu optuženika branio sam ja i zato si uzimam pravo raspravljati o statusu HOS-a koji danas osporavaju upravo oni koji su priželjkivali i osuđujući presudu na Visokom vojnem sudu u Zagrebu ili oni koji su pred hosovcima bježali kao zečevi kako je to plastično u času iskrenosti rekao njihov Slobodan Milošević. Cirilične ploče u Vukovaru. Kome to smeta?

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/bakir-kao-i-uostalom-vulin-iskusni-pokerasi-vade-iz-rukava-adut-koji-odlucuje-ustase-982047/#axzz4SFQ7Qo9G>

Hitrec upozorava i da se itekako treba utvrditi povijesna istina. Predlagачima je problem Jasenovac, dakle srpko-komunistički mit kojima su čuvali Jugoslaviju. Laž koju su koristili svo vrijeme najveće moguće Srbije koju su zvali Jugoslavija, pa je prirodno da je srpskim slugama taj mit važan i danas. Danas kada su hrvatski branitelji od vojske njihovih gazda napravili zečeve to im je jedino ostalo:

U aferoznom tjednu hrvatsko-srpska celija našla je još jednu poslasticu za opanjkavanje, za faši-ranje Hrvatske. U mjestu Jasenovcu podignuta je ploča ubijenim pripadnicima HOS-a, s velikim križem i sitno ispisanim slovima na njihovu ratnom i

mirnodopskom obilježju, Za dom spremni. Zagrebačko-beogradska čelija podignula se na noge lagane, zar u Jasenovcu, urlaju po medijima i u Saboru, mičite to odmah. Ploča ih je razgnjevila više od filma „Jasenovac – istina“ ili znanstvenih istraživanja Igora Vukića i Blanke Matković o trostrukom logoru Jasenovac. Ne žele oni znati da su hrabri jasenovački HOS-ovci s tim riječima ginuli za slobodu moderne, demokratske Hrvatske, ne žele znati ništa drugo do li da je to navodno isključivo ustaški pozdrav, jer povijest ne zna, a o Drugom svjetskom ratu učili su iz solunaških udžbenika. Stvar se malo zakomplicirala budući da je dokazana zakonitost tih triju riječi na hrvatskoj oznaci, pa je čelija progutala slinu. (Usput: na ne tako davnoj vojnoj smotri u Moskvi, razgovijetno se čulo kako ruski vojnici gromko viču: „Za dom svoj!“)

Kad smo već kod Jasenovca i predimenzioniranja, došlo mi je u ruke izvješće Petra Lungova, atašea, upućeno bugarskom veleposlaniku Jordanu Mečkarovu - o posjetu stranih dužnosnika akreditiranih u Zagrebu hrvatskom koncentracijskom logoru Jasenovac. Dokument br. 40/ T. A. Iz Bugarskog državnog arhiva, objavljen u zborniku Bugarska i NDH 1991.- 1944. Izvješće je pisano u Zagrebu 7. veljače 1942., vrlo iscrpno. Skupina akreditiranih, među kojima je bio i Lungov, sastojala se od predstavnika njemačkih, mađarskih, bugarskih i rumunjskih atašea za tisak, a bila je tu i predstavnica Associated Pressa. Iz opširnog teksta izdvajam bilješku o kartoteci svih zatočenika koja se čuvala u zgradu u mjestu Jasenovac, o dokumentima u tri primjera. Dalje navodi Lungov da se godišnje iz državnoga proračuna odvaja za logore 200 milijuna kuna. „U Hrvatskoj ima pet koncentracijskih logora sa 20.000 zatočenika“, piše ataše, „ a u logoru Jasenovac smješteno je oko 1500 ljudi.“ Odveli su skupinu i u sam logor, okružen bodljikavom žicom i drvenim kulama za stražu, vidjeli ljude koji ondje rade u ropskim uvjetima, u željezariji, ciglani i pilani i drugdje. Svaki zatočenik je imao broj na „traci“, Židovi su nosili žute trake, Srbi plave, a Hrvati crvene. Lungov je nabrojio desetak baraka, te dodao da se gradi još 25.

Skupinu su vodili Eugen Kvaternik i „Maks“, kako Lungov bez prezimena navodi privremenog zapovjednika logora. Kvaternik je hvalio kartoteke zatočenika, nazivajući ih vrlo dobrim.

Gdje su te kartoteke?

Da ruski vojnici gromko viču:

ZA DOM SVOJ!

S druge strane na objede po njemačkom tisku u kojima sudjeluju srpske sluge iz RH reagira dr. sc. Josip Stjepandić:

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/1523-dr-stjepandic-treba-li-hrvatima-zabraniti-da-budu-za-dom-ili-samo-spremni>

Naravno on iznova upozorava kako je i Ivo Josipović za ZDS kad mu to koristi za zgrtanje ustaških kuna! Uostalom svima njima su ustaške kune drage i obilato ih nagrađuju njima.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/45231-damir-pesorda-kregar-i-napoleon>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/svijet/general-glasnovic-u-ndh-je-bio-pozdrav-za-dom-spremni-i-novac-se-zvao-kuna-kako-to-da-miloradima-pupovcima-ne-smeta-kuna-982070/#axzz4SFQ7Qo9G>

<http://direktno.hr/en/2014/dijaspore/70301/VIDEO-Glasnović-u-Australiji-opleo-po-komunistima-te-komentirao-NDH.htm>

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/43-glas-hrvsijeta/45241-lustracija-je-primarna-za-opstanak-drzave-hrvatske>

Podsjetimo se da im je prvi na udaru bio Marko Perković Thompson. Od njega su stalno dobivali isti odgovor. Dan je i u naslovu njegovog najnovijeg intervjuja:

<http://narod.hr/kultura/marko-perkovic-thompson-svog-stava-pjesme-ne-odricem-se-pa-makar-me-zabranili-cijelom-svijetu>
<http://kamenjar.com/thompson-svog-stava-neke-pjesme-se-ne-odricem-pa-makar-me-zabranili-cijelom-svijetu/>

Smeta im i HNES:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/25527-j-novak-novo-vodstvo-hrvatskog-zrtvoslovnog-drustva.html>

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/25493-hnes-kao-zov-hrvatske-savjesti.html>

<http://direktno.hr/en/2014/domovina/70303/Ovako-Petrov-odgovara-Šeparoviću-braneći-'svog'-ministra-Orepića.htm>

Naravno oni uvijek tvrdo zastupaju svoja prosrpska stajališta. Kada su na vlasti ili očekuju povratak na vlast izravno ih propagiraju, a kada nisu onda se pozivaju na drugi svjetski rat. Kao srpske sluge znaju da je laž najviše pomogla u povijesti. Dodajmo da je poluistina gora od laži. Zato je prošlo ljeto prikrivano da je peticija ZDS bila u obranu Thompsona i "Bojne Čavoglave", dakle simbola Domovinskog rata, a od ljetos se ide otvoreno na njih. Na HOS-ovce! Jer su se Srbi panično bojali HOS-ovaca.

Imaju sreću što gazde znaju što treba raditi. Uvijek kada ne mogu ostvariti njihove interese srpske sluge dovedu nekog iz HDZ-a na vlast. Nekog koji se našao u HDZ-u samo zato što smo pobijedili u ratu, a jednako dobro bi se snašao i u SDP-u, da nije tako bilo.

Kada Račan nije smio uhapsiti generala Gotovinu, doveli su na vlast Sanadera. To sam svojevremeno i predvio tvrdnjom:

Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!

Mnogi državotvorni Hrvati sumnjuju da je isti slučaj i sada. Je li Plenković onaj koji će im definitivno donjeti tako željeno izjednačavanje žrtve i agresora? Boji li se on reći, kao i svi drugi od 2000.-e stranim gazdama da su podržavali srpski fašizam i agresiju na Hrvatsku?

Evo što im poručuje Holjevac:

Zato je premijer Plenković iz Briselske bojne u kojoj su mu Milanović i Sanader bili suborci posve promašio kad je rekao kako je 70 godina od 2. svjetskog rata sazrelo vrijeme za konsenzus u Hrvatskoj. Ne radi se uopće o Drugom svjetskom ratu. HOS nije sudjelovao u Drugom svjetskom ratu, iako se pozivaju na neke ideoološke aspekte ustaštva. Radi se o Domovinskom ratu. Domovinski rat je završio prije 21 godinu, i sazrelo je vrijeme da se postigne konsenzus, koji glasi:

– *Nitko u Hrvatskoj nema pravo sporiti bilo kakva spomen obilježja veterana Domovinskog rata, bilo gdje u RH. Što se "ZDS" tiče, to je bio službeni pozdrav te postrojbe, i dio je službenog i ozakonjenog znakovlja te postrojbe. Ako nekom taj pozdrav smeta, neka prvo zabrani "antifašističko" znakovlje poput petokrake pod kojima su ubijani i progonjeni Hrvati u Hrvatskoj, od 45. do 95., i pod kojim se ratovalo protiv Hrvatske, pa možemo razgovarati. Ako nekom smeta*

samo postavljanje spomen obilježja poginulim braniteljima u "svetom srpskom" Jasenovcu, neovisno o "ZDS", onda je to veći problem, onda taj netko ne poštuje samu hrvatsku neovisnost i smatra branitelje iz DR kao takve ustašama, pa mu kao takvom zapravo nije ni mjesto u neovisnoj Hrvatskoj. A po reakcijama, od onih iz Istre do onih iz Vlade, reklo bi se da je upravo to većini problem.

Dodao bih dvije stvari.

Prvo: kada kažu da je ZDS ustaški pozdrav, treba se sjetiti da su u Domovinskom ratu Srbi i "antifašisti" nazivali branitelje ustašama. Sve branitelje, a ne samo HOS-ovce. A hrvatsku državu su nazivali Tuđmanova ustaška država. Dakle treba tzv. antifašistima priznati da su u pravu to uzeti kao njihovo priznanje da su i u Domovinskom ratu bili na strani fašističkog agresora.

Drugo: Kada govore o braniteljima i svima koji su bili za slobodnu i neovisnu hrvatsku državu kao o fašistima isto tako treba to shvatiti kao priznanje da su bili na strani fašističkog agresora. Oni sebe proglašavaju antifašistima zbog hudih jama i križnih putova, a branitelje koji su slomili istinsku fašističku agresiju proglašavaju fašistima. Zapravo sami sebe definiraju kao faštiste.

I zbog jednog i zbog drugog jasno je kako je veleizdaja u RH veoma protifabilno zanimanje!

Josip Pečarić

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.**PREDSTAVLJANJE KNJIGE GENERAL
PRALJAK IV.**

Zahvaljujem se svima što ste došli na ovo predstavljanje, Hrvatskom slovu što ga je omogućilo, a predstavljačima prof. dr. sc. Miroslavu Tuđmanu, Mati Kovačeviću i Marku Ljubiću na lijepim riječima. Hvala i g. Branku Hrkaču koji je napravio korice i za ovu knjigu. Posebno me je obradovala gđa Kaća Praljak što je večeras s nama. Podsjetila me je na nešto što je vjerojatno i ona zaboravila. Naime ona je trebala biti posebna gošća na predstavljanju moje knjige „U Boki kotorskoj svaki kamen govori Hrvatski“ iz 2004. godine, Prije nego što je general Praljak otišao u Haag, našao sam se s njim i upitao mogu li njemu posvetiti svoju knjigu. Pomiclio je da mislim pisati knjigu o njemu i rekao mi da to ne dolazi u obzir. Ali ne mislim pisati knjigu o Tebi nego o mojoj Boki kotorskoj. Samo knjigu želim posvetiti Tebi kao svom prijatelju. To nije mogao odbiti. Na tom sastanku rekao mi je kako mu je došla optužba iz Haaga. „Po njima sam veći zločinac od Hitlera“, rekao mi je. Bio je u Haagu kada je knjiga bila tiskana s posvetom njemu:

Generale,

Skupili su hrabrosti suočiti se s Tobom. Doista se ponosim time što mogu reći da si mi prijatelj.

*Akademik Josip Pečarić
Zagreb, 5. travnja 2004.*

Zamolio sam gđu Praljak da umjesto njega bude poseban gost na predstavljanju. Ali koliko je bilo moje iznenađenje i radost kada se na predstavljanu nije pojavila ona nego naš general. To je bilo prvi put da su ga pustili iz Haaga. Htio sam završiti predstavljanje ne dajući mu riječ bojeći se da može imati problema na sudu ako bi govorio. Međutim ipak je došao za govornicom:

„Ja znam što smijem, a što ne smijem govoriti, ali nitko mi ne može zabraniti da se zahvalim svome prijatelju.“

A govorio je i o Tužilaštву u Haagu i o tome kako su ga mnogi pravnici napustili vjerujući da će im rad u toj ustanovi biti negativna karakteristika u njihovim biografijama. O tome sam pisao u svojim knjigama.

Dr. Međimorec i ja govorimo o četvoroknjižju o generalu Praljku, mada postoje i zamjerke uz tvrdnje da se radi o petoknjižju.

Naime, prva knjiga je tiskana uoči izricanja presude Hrvatima iz BiH. Tiskali smo je kao dar našem prijatelju generalu Praljku kojega smo očekivali vidjeti uskoro slobodnog. Knjigu smo predstavili uz riječi Predsjednice RH:

„Doprinos generala Slobodana Praljka obrani Hrvatske i Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije te obrani opstojnosti hrvatskog naroda na njegovim povijesnim prostorima tijekom Domovinskoga rata od velike je važnosti. Ovih dana, kada se nadamo pravednom sudskom pravorijeku i njegovu oslobođanju, kao i oslobođanju drugih hrvatskih uznika, ova knjiga izlazi kao doprinos istini o njemu i o tom povijesnom razdoblju borbe hrvatskog naroda za slobodu, istini koju je on nakon rata na mnoge načine ustrajno branio svojom riječju. Ujedno je ova knjiga svojevrsna zahvalnica za sve što je učinio za svoj narod.“

Poslije izricanja presude i čina sebedarja hrvatskog velikana generala Praljka i hrvatski političari na vlasti bili su jedinstveni u osudi Suda

u Haagu. Ali već poslije prvih kritičnih riječi, dakle nije prošlo ni dva dana, oni mijenjaju „svoje“ mišljenje i otud i podnaslova ove knjige: **S PRIJEZIROM ODBACUJEMO VAŠE PODANIŠTVO.** Da, u pravu je Mate Kovačević kada kaže kako u ovoj knjizi nema ništa o tome što su za generala Praljka učinili razne hrvatske institucije. Ali ovaj podnaslov pokazuje da ova knjiga govori o njima!

Prva knjiga imala je 375 strana i ubrzo je više nije bilo. U proširenom izdanju s 451 stranom dodali smo tekstove s predstavljanja napada na Predsjednicu u srbo-komunističkim medijima u RH kao i tekstove o sebedarja generala Praljka. Fizički, danas se mogu dakle naći samo ove četiri knjige. Ali one i jesu potpuno odvojene od prve koja je napisana od dvojice prijatelja generala Praljka, a ove četiri su knjige o jednom gorostasu, kakvih je teško naći i u svjetskoj povijesti. DA, ipak četvoroknjžje, zar ne?

Od tog ponovljenog izdanja prve knjige, dakle od prve knjige četvoroknjžja do ove na koricama imamo riječi Predsjednice. I to nije u kontradikciji s ovim podnaslovom već upozorenje hrvatskim političarima kako moraju držati do onoga što kažu, a ne tako očito brzo promijeniti svoje mišljenje kada nekakvi svjetski moćnici tako kažu.

Pogledajmo i Hrvatski tjednik od 14. 3. 2019. koji donosi intervju s Antom Deurom, savjetnikom predsjednice RH Kolinde Grabar Kitarović. Pitanje o generalu Praljku bilo je u skladu s podnaslovom ove knjige:

HT: Smatrate li da je predsjednica ispravno postupila kad je pobegla iz Zagreba ne želeći sudjelovati na komemoraciji za generala Slobodana Praljka?

Ante Deur: Predsjednica je na dan komemoracije generalu Praljku bila u izdvojenom uredu u Bjelovarsko-bilogorskoj županiji. Izdvajanje ureda uvijek prati velika organizacija i dogovor s domaćinima koji su i svoje obveze uskladili s rasporedom izdvojenog ureda, a što se dogovaralo tjednima unaprijed. Na samoj komemoraciji pokojnom generalu Praljku, bio sam nazočan i predstavljao Ured predsjednice. Podsjetit ću da je Predsjednica zbog

poruka upućenih u povodu smrti generala Praljka i promocije knjige o njemu bila itekako napadana.

<https://narod.hr/hrvatska/savjetnik-predsjednice-ante-deur-predsjednica-se-nije-odrekla-niti-ce-se-odreci-branitelja-i-pozdrava-za-dom-spremni-iz-domovinskog-rata>

Meni se ne čini neko opravdanje, a još manje mi u odgovoru na takvo pitanje ide spominjanja napada na nju povodom spomenutih riječi povodom tiskanja prve naše knjige. Zapravo, ti napadi su obavezivali Predsjednicu da osobno dođe na Komemoraciju.

Zato ču završiti s riječima kardinala Kuharića, koji je upozoravao naše političare da ne dozvole da im netko piše i misle ovo što стоји u podnaslovu ove knjige:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Da, Kuharić je savjetovao odgovorne u javnom životu neka se ni pred kim ‘ne klanjaju i ne daju ucjenjivati’: ni kreditima, ni obećanjima, ni ulaskom u EU. ‘Sloboda se ne prodaje ni za kakvo blago’. Nažalost mi danas, poput hrvatskog velikana generala Praljka možemo jedino konstatirati:

S PRIJEZIROM ODBACUJEMO VAŠE PODANIŠTVO.

Josip Pečarić

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

NAJVEĆI REVIZIONIST IM JE TUĐMAN!

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim što ste došli u ovoliko velikom broju na predstavljanje knjige „Razotkrivena Jasenovačka laž“..

A predstavljanje je tek danas najavio Hrvatski tjednik i jučer portal dragovoljac.com!

Predstavljanje se održava u vrijeme kada se proziva vlast na spajljivanje ove knjige kako je to u Slobodnoj Dalmaciji definirao Vlaho Bogišić.

Zapravo radi se o vremenu kada i u RH i u BiH imamo hrvatsko-srpsku koaliciju.

O tome pogledajte najnovije tekstove naših sjajnih kolumnista Ivice Šole (Pupovac naprijed, Penava – stoj!) i Josipa Jovića (Zašto se, gospodo, čudite Čović?).

Zapravo pišu, kao i mnogi drugi, o onome što sam davno nazvao „pomirbom djece partizana iz svih stranaka“. S druge strane ponašanje Bošnjaka sam definirao pitalicom:

-Znate li kako će te od nekog naroda stvoriti neprijatelja?

-SPASI GA OD GENOCIDA!

Nedorasli hrvatski političari sprovode politiku svjetskih moćnika. Vjerojatno i ne znaju zašto je kardinal Franjo Kuharić svojevremeno rekao hrvatskim vlastima:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. Vlast je na koljenima pa imamo i srpsko-hrvatska koaliciju i u Hrvatskoj i u BiH. Ali kada si na koljenima onda je takva politika malo složenija. Tako Ivica Marijačić u današnjem Hrvatskom tjedniku piše:

Nema opravdanja za bliskost s četnicima, ali nema ni izgovora Zagrebu za povlačenje i sramotno prepuštanje Hrvata iz BiH bošnjačkoj majorizaciji...

A uvjet za takovu politiku je nova detuđmanizacija! Ne izravna nego kroz obnavljanje, bolje reći pojačavanje Jasenovačkog mita. Jović konstatira:

I ove godine na domjenku SNV i Srpske pravoslavne crkve okupili su se premijer, pet ministara, vodeći oporbeni političari. Krešimir Beljak je prizivao novo bratstvo i jedinstvo i dobio nagradu „Svetozar Pribičević“, kao da je Pribičević obijao tuđe automobile. (u današnjem Hrvatskom tjedniku Ivica Marijačić nas podsjeća kako je Beljak nagradu primio u društvu Porfilija koji pjeva četničke pjesme, a Thompsona je proglašio fašističkim smećem!, JP). Nagrađeni su i propagatori srpskog mita o Jasenovcu.

Logični su onda i pozivi vlastima za 'spaljivanjem' knjige koja više ne govori o mitu već o Jasenovačkoj laži! S druge strane vlast će sve više i više biti izložena optužbi za sluganstvo tj. za veleizdaju. Uostalom vidjeli smo nervozno reagiranje jučer u Saboru na takve optužbe. A zapravo je tako očito sudjelovanje hrvatskih vlasti u velikosrpskom Memorandumu SANU 2. Vlastima je posebno neugodno što vjerojatno nema Hrvata koji ne zna čemu je služio Jasenovački mit, a vlast ga mora podržavati.

Meni je posebno bilo dragoo jer je ova knjiga na neki način obilježila i 20 godina od pojave moje knjige „Srpski mit o Jasenovcu“, a koja je bila polemički odgovor na knjigu Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“. Knjigu je izdao Hrvatski institut za povijest, a napisao sam je na poziv tadašnjeg ravnatelje dr. sc. Mirka Valentića.

U ovoj knjizi imate i moj razgovor na Radiju Slobodna Europa s Bulajićem. Bulajić je poslije bulaznio o „ideologiji genocida hrvatskih autora“, proglašio moju knjigu uz Cohenovu najantisrpskijom knjigom u povijesti, Odgovorio sam drugim djelom svoje knjige. Slušatelji snimke tog razgovora na Radiju Slobodna Europa u Australiji organizirali su tiskanje mojih knjiga zajedno i na engleskom („Serbian myth about Jasenovac“).

Ali poraz na radiju Slobodna Europa jasno je pokazao, a to sam i njavio, da će Bulajićevu ulogu morati preuzeti istomišljenici u Hrvatskoj. To su tada bili Goldsteini. U knjizi „Holokaust u Zagrebu“ jedno poglavlje su posvetili revizionistima u Hrvatskoj povijesti. Naravno glavni revizionist bio im je dr. Franjo Tuđman. Poslije HRVATSKOG predsjednika najviše prostora posvetili su meni i dr. sc. Juri Krištu koji je napisao predgovor ovoj knjizi Napomenut ču da je pogовор овој knjизи napisao drugi naš poznati povjesničar dr. sc. Mato Artuković. Odgovorio sam knjigom „Brani li Goldstein NDH?“. Mladi Goldstein je dok je moja knjiga bila u tisku u intervjuju Slobodnoj Dalmaciji pozvao na moje krivično gonjenje zbog specijalnog antisemitizma, a to vam je bilo to da njega - „gadim“. Ponavljam, antisemitizam je ako napadate Iva Goldsteina. Nisu tiskali moj odgovor, ali su napravili intervju sa mnom kada je moja knjiga tiskana.

Odgovorili su Goldsteini tekstrom „Akademik Pečarić uporno laže“. Pokazao sam da je veći dio njihova odgovora osnovana na njihovoj laži. Slažu da sam ja nešto napisao, pa tu „moju“ laž komentiraju. Uz prijetnju da će me onemogućiti u dalnjem laganju. Vjerovali ili ne? Kada su to vidjeli u Slobodnoj Dalmaciji – nisu htjeli (ili smjeli) tiskati moj odgovor. Prijetnja o mom „laganju“ odmah se počela ostvarivati!

Zato će te u ovoj knjizi vidjeli niz mojih tekstova s „njihovim“ naslovom o tome kako neki od Goldsteina uporno laže.

Naravno treba naglasiti da su o Jasenovcu svoje knjige pisali i dr. sc. Josip Jurčević, mr.sc. Mladen Ivezić, Vladimir Mrkoci i dr. sc. Vladimir Horvat. Za knjigu Mrkocija i Horvata „Ogoljena laž logora Jasenovac“ iz 2008. napisao sam predgovor.

Ali u HAZU su htjeli 2012 Iva Goldsteina za akademika. Vjerovali ili ne!

S obzirom da je i Hrvatski predsjednik Franjo Tuđman bio akademik, vjerojatno se kolegama koji su ga predlagali bila draga Goldstenova konstatacija iz 2002.:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također akademik Josip Pečarić.

Poznato je da sam se suprotstavio takvoj sramoti. O tome sam napisao knjigu „Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!??”, Zagreb, 2012.

Veći dio knjige sastavljen je od tekstova hrvatskih povjesničara u kojima oni pokazuju koliko je Ivo Goldstein nesposoban kao povjesničar.

Na kraju je jedna sekcija posvećena dr. sc. Stjepanu Razumu i s njom je počela i ova knjiga.

Zašto?

Iako smatram da je neizbor Goldsteina u HAZU bio prvi neuspjeh tadašnjih srbo-komunističkih vlasti, ipak je za konačno razotkrivanje Jasenovačke laži prijelomni trenutak tadašnji intervju dr. Razuma u Hrvatskom listu! To su dobro uočili i tadašnji srpski veleposlanik i tadašnji predsjednik Josipović pa su napali dr. Razuma.

Uskoro se s dr. Razumom povezao i Igor Vukić što je dovelo do osnivanja Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

U prvom poglavlju knjige dani su dijelovi kasnijih mojih knjiga u kojima sam pisao o djelovanju članova Društva ili davao njihove tekstove.

U drugom poglavlju dani su oni tekstovi dr. Razuma koji nisu ušli u prvo poglavlje.

Tako kroz ta dva poglavlja možete pratiti djelovanje Društva, pa na ovom mjestu neću o tome govoriti.

Najznačajniji trenutak ostvarenja zadaća Društva je za mene objavljanje knjige Igora Vukića „Radni logor Jasenovac“. Poslije Vukićeva nastupa u emisiju HTV-a Hrvatska danas krenula je prava hajka na njega i njegovu knjigu. U trećem poglavlju sakupljeno je niz tekstova hrvatskih pisaca koji su stali u obranu i Vukića i njegove knjige. Mislili smo da je važno to imati sakupljeno na jednom mjestu.

Međutim promicateljima Jasenovačke laži najviše su krivili urednicu na HTV-u Karolinu Vidović Krišto. Ona je zamislila emisiju u kojoj će se čuti obje strane, pa je uz Vukića pozvan i povjesničar s Filozofskog fakulteta u Zagrebu prof. dr. sc. Hrvoje Klasić. Kad je čuo da će u emisiji biti Vukić Klasić je odbio nastupiti. Znao je da bi ispaо smiješan u suprotstavljanju istinskom istraživaču logora u Jasenovcu. Pretpostavljam da je ljudima na HTV-u kriva Karolina Vidović Krišto jer je ona trebala znati da će se to dogoditi. Zapravo mislim da su pogriješili u tome jer je ona teško mogla znati da je Klasić dovoljno inteligentan da pobegne od takvog sučeljavanja. Ili su i oni svjesni o nedovoljnoj Klasićevoj inteligenciji pa su je osudili zašto je tako nedovoljno intelligentnog povjesničara zvala u emisiju. sudjelovati istinski istraživač logora u Jasenovcu Zato je četvrto poglavlje na sličan način sastavljeno od tekstova hrvatskih autora koji su komentirali sramotno ponašanje HTV-a prema njoj.

Posljednje poglavlje sastavljeno je od tekstova koji su se pojavili kada smo već završavali s radom na knjizi.

Na kraju podsjetit ću vas da je dr. Franjo Tuđman bio i u zatvoru zbog zalaganja za otkrivanje istine o Jasenovcu. U Domovinskom ratu su njegovu državu nazivali Tuđmanova ustaška država, a naše branitelje su proglašavali ustašama. Jugokomunističkim povjesničarima je Tuđman bio revizionist – i to najveći u Hrvatskoj. Sve to vidimo i danas. Jedina je razlika što danas u tome sudjeluje vlast u Hrvatskoj i to vlast kojoj je na čelu stranka koju je stvorio taj najveći revizionist i stvoritelj Tuđmanove ustaške Hrvatske.

A zapravo danas jest revizionizam na djelu u Hrvatskoj – revizionizam Domovinskog rata!

Zato je jasno zašto im ova knjiga nije draga. Čak im je pro-nacistička. Samo da bi mogli nastaviti reviziju Domovinskog rata!

Josip Pečarić

DR. SC. ZDRAVKA BOŽIKOV

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „МОЈИХ 100 KNJIGA“ AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

Stotinu knjiga - mili Bože! Veliki je to broj i veliki jubilej akademika Josipa Pečarića.

Skroman i sebedaran kakav on već jest, posvetio ju je svom prijatelju Stanku Šariću za njegov 60. rođendan. U svojem ovitku ova knjiga uvezuje i njihovo prijateljstvo poniklo na hrvatskom domoljublju. Na taj način ona pak uvezuje i šire hrvatsko domoljublje, a osobito bi trebala biti poveznica svima nama kojima je ljubav prema domovini Hrvatskoj stil i okosnica rada i djelovanja. U tom smislu njezina posveta se odnosi na sve istinske hrvatske domoljube.

Tekstovi unutar knjige razvrstani su u nekoliko cjelina, iako se može reći da su svi oni izrečeni „u jednom dahu“.

Prva cjelina: „*Sto knjiga*“

Ovdje je autorov „*Veliki razgovor Mladena Pavkovića s akademikom Josipom Pečarićem*“ (travanj 2020.) u kojem je on izrekao stavove o temi kojom se bavio u svojim ranijim knjigama-publikacijama, jasenovačkom mitu kao udarnoj karici u pokoravanju Hrvatskoga naroda čemu i danas svjedočimo. Naravno, autor zastupa povijesnu istinu utemeljenu na stručnom istraživanju, a kao „oružje“ za raspršivanje tog mita. U tom razgovoru vođenom tijekom vremena obilježenog korona-virusom, najavio je i ovu knjigu koja je pred nama.

Knjiga koju predstavljamo posebno je aktualna ovih dana kada slavimo pobjedu u oslobođilačkoj operaciji Oluja o kojoj je u Americi snimljen i dokumentarni film.

Film „*Operation Storm*“, režirao je Nikola Knez, scenaristi su Dorothy McClellan i Miroslav Međimorec, nagrađen je i doživio je veliki uspjeh u Americi. Kod nas u Hrvatskoj film je nažalost prešućen, a za njegovu hrvatsku verziju nedostaju sredstva.

Suvišno je i napominjati kako bi itekako bilo prigodno prikazati taj film ovih dana uz obilježavanje 25 godina Oluje. Tako je većini hrvatskoga naroda uskraćeno bilo kakvo saznanje o tom filmu, jer o njemu vlada muk.

Pečarić razotkriva i proziva odgovorne, ali i napominje da je to logična posljedica velikosrpsko-hrvatske koalicije koja kormili Hrvatskom. Seciranjem hrvatske vlasti on iskazuje svoj protest, ali zadržava nadu u neku buduću, istinski hrvatsku vlast.

Ovo poglavlje bi moglo nositi i naslov „Stotinjak knjiga“. Naime, knjiga koja je pred nama bila bi 103. na danom popisu dosadašnjih naslova. Popis obuhvaća 40-ak stručnih (matematičkih) knjiga, ostalo je publicistika kojom se autor bavi od 1998. godine. Akademik Pečarić jednako je predan obadvjema komponentama svojega impozantnoga opusa. Sam sebe smatra matematičarem, znanstvenikom, publicistom Domovinskog rata, ... izniklom u „Hrvatu iz Boke kotorske“.

Mogli bismo reći da je on kolosalan u sve tri svoje komponente.

Druga cjelina: „*Stupovi moje Hrvatske*“

Akademik Pečarić ističe četiri stupa svoje Hrvatske. Rekli bismo, simbolično je to: kao četiri stupa kuće-doma, četiri kantuna Domovine (i usput dodali da tri kantuna Pečarićevog privatnog doma, po starim dobrim hrvatskim običajima, drži njegova supruga Ankica).

Kao stupove svoje Hrvatske, Pečarić navodi:

- 1) Utемeljitelja samostalne Hrvatske Franju Tuđmana,
- 2) Generala Slobodana Praljka i Darija Kordića,
- 3) Domoljubnog pjevača i branitelja Marka Perkovića Thompsona,
- 4) Biskupa Vladu Košića.

Svaki od ova četiri stupa Pečarić drži nemjerljivo važnim i zaslužnim što imamo Hrvatsku, ali i ističe da je upravo to razlog što su najnapadaniji od onih koji nisu željeli Hrvatsku, bilo da su to svjetski ili domaći moćnici. Sramotno ponašanje takvih autor i ovdje razotkriva, posebno ističući djelovanje suda u Haagu.

U povodu proglašenja krivim pok. predsjednika Franje Tuđmana (15.04.2011. godine) kao znakoviti primjer navodi se komentar Klaus-Petera Willscha u Frankfurter Allgemeine Zeitungu od 19.05.2011. godine pod naslovom „*Mrtvačka sinoda u Haagu*“. U tom komentaru K-P. Willsch tu činjenicu uspoređuje sa bizarnim događajem iz crkvene povijesti. Naime, tada (897. godine) je aktualni papa (Stjepan VI.) upriličio sudske proces protiv svoga pok. prethodnika (Formozusa) kako bi ojačao vlastiti legitimitet...

Jedina razlika: Haaški sud ipak nije iz groba izvukao i postavio na optuženičku klupu pok. predsjednika F. Tuđmana, ali presuda je ista! Političare pak u R. Hrvatskoj Pečarić podsjeća na riječi našega velikoga kardinala, pok. Franje Kuharića:

„*Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.*“ (29.09.1997. godine)

Akademik Pečarić i danas ističe ovo upozorenje kao svoje vlastito. Isto tako ističe naše biskupe kao prave predstavnike „naroda nade“ kako je o nama Hrvatima govorio sv. Otac papa Ivan Pavao II.

S druge strane, autor razotkriva lice fašističkih srpskih agresora na Hrvatsku. Oni lažno veličaju (od uvijek, pa i dan-danas) svoj narod u čemu prednjače njihovi duhovni vođe. Svojatanjem tuđega, velikosrpstvo je usporedivo sa trećim Reichom! Kroz povijest su stvorili mitove kao opravdanje i pokretac svojatanja tuđega, pretvarajući i svoje poraze u „srpsku mitologiju“ (Kosovski mit, etc.). Usavršili su metodologiju poricanja svoje odgovornosti za počinjena zlodjela upravo skrivanjem u svoja mitska tumačenja događaja.

Kroz stav i razmišljanje B. Bogdanovića, Pečarić navodi i razuman izuzetak, gajeći nadu da će ovakvi istupi uroditи plodom (unatoč još živom velikosrpstvu na čelu sa SPC):

„*Moja braća Srbi nisu svesni razmara tragedije u koju su uvukli i druge i sebe. Otpočeli su dekompoziciju srpske nacije i njeno moralno ubistvo. Srbi su rat izgubili, to je gotovo, ali su izgubili i dušu, izgubili su čast, izgubili su sve, jer posle izgubljene duše i časti ne ostaje ništa više. Sve je potrošeno. I to je rezultat srpskog*

nacionalizma, te neverovatne ludačke istrajnosti u stvaranju velike Srbije,“

Pečarić također ističe da se koalicijska stranka vladajućih u Hrvatskoj, SDSS naslanja na SSS i velikosrpstvo njihovog glasila „Srbobrana“.

U tome on vidi slijepo sluganstvo vlasti u Hrvatskoj i svu pogubnost takve koalicije za Hrvatsku. Kao primjere sluganstva navodi suđenje pjesmi „Bojna Čavoglave“ (M. Perković Thompson), osude spaljivanja Krnje u Imotskom, ... dok se istodobno tzv. „Frlijevština“ s vrijedanjem svega hrvatskoga tim istim „aršinom“ svrstava u umjetničke slobode!

Komentarom knjige Josipa Jovića „Život po protokolima“ (2002) kao prilogu anatomije hrvatske (samo)destrukcije, Pečarić ukazuje na vanjske utjecaje koji nas guraju u četvrtu Jugoslaviju pod različitim nazivima (Regija, Zapadni Balkan, ...), a po modelu 6 - 1 + 1. Iz bivše YU-tvorevine isključuje se Slovenija, a dodaje Albanija. Nimalo slučajno, na tom tragu kriminaliziraju se sva četiri stupa „Pečarićeve Hrvatske“. To provodi vladajuća srpsko-hrvatska koalicija u Hrvatskoj, koliko god deklarativno tvrdili suprotno.

Moćnim centrima izvan Hrvatske kojima je to cilj, trebaju ti „izdresirani bullterijeri“ dovedeni na vlast u Hrvatskoj, koji će to bespogovorno provoditi grizući sve što je samosvjesno, nacionalno, individualno, ...

Zato, unatoč svemu – ostanimo narod nade!

Na svoj imendan ove godine, akademik Josip Pečarić preko portala *dragovoljac.com* darovao je svima svoju knjigu „*Vratiti Hrvatsku narodu*“. Dodala bih da je svojim cijelokupnim opusom od 100-injak (što stručnih, što publicističkih) knjiga Pečarić darovao sebe svom narodu i kao matematičara, i kao znanstvenika, i kao publicista Domovinskoga rata. Darovao je sebe kao iznimnog čovjeka, zaigranog poput dječaka u obrani od nepravdi pomoću (raz)otkrivanja istine.

Prijateljstvo akademika Pečarića i g. Stanka Šarića karakterizira i povezuje i svojevrstan dualizam obadvojice:

1. Pečarić je matematičar i spisatelj,
2. Šarić je građevinar i član najboljih hrvatskih tamburaša.

Knjiga pred nama posvećena tom prijateljstvu ostaje tome trajna uspomena.

Poželimo našem dragom akademiku Pečariću da nam poživi u dobrom zdravlju onoliko godina koliko je knjiga napisao!

**PROF. DR, SC. MIROSLAV TUĐMAN,
PORTAL DRGOVOLJAC.COM, 2021.**

MATE KOVAČEVIĆ

**PEČARIĆEV POUZDANI VODIČ U
HRVATSKU ZBILJU**

Rukopis knjige akademika Josipa Pečarića "Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman" kronika je hrvatskoga otpora procesu detuđmanizacije, što su ga neposredno nakon uspostave trećejanuarskoga režima 2000. godine, pod krinkom demokratizacije društva i otvaranja države zapadu, poveli bivši jugoslavenski komunistički aparatčiće na čelu s Ivicom Račanom i tajnim svjedokom vrlo prijepornoga Haaškog sudišta, kako bi hrvatski narod vratili u okvire nove jugoslavenske zajednice, koju su njezini tvorci, poradi zavaravanja hrvatske javnosti, sad nazivali različitim eufemizmima.

Poslije smrti obnovitelja hrvatske državne nezavisnosti i njezina predsjednika dr. Franje Tuđmana, sav bijes i frustracija hrvatskih jugoslavena, zbog propasti Jugoslavije, usredotočio se na nositelje hrvatske državne ideje, a poglavito na njezine oživotvoritelje -

predsjednika Franju Tuđmana, njegovu obitelj, zapovjednike pobjedničkih hrvatskih ratnih postrojba, političke sljedbenike, a posebice opet na hrvatsko iseljeništvu i hercegbosanske Hrvate.

Pojava trećejanuarskoga režima na hrvatskoj političkoj pozornici mogla bi se bez imalo muke definirati stanovitim prevratom, čiji je politički cilj bio restauracija slomljenoga jugoslavenskog komunističkog režima.

Naime, "prevratnici" su preko noći preuzeli cijelokupni medijski prostor, zaposjeli upravna mjesta u sigurnosnom sustavu, pravosuđu, državnom odvjetništvu, redarstvu znatnim dijelom u vojsci, a gotovo u cijelokupnom postotku na razini gospodarstva.

Naoružani osvetom i frustracijama zbog višegodišnje apstinencije od uloga u izvršnoj vlasti krenuli su u različite i vrlo pomno isplanirane pothvate, kojima su nastojali razdržaviti sve ono što je u proteklom desetljeću bilo postignuto krvavom borbom za slobodu.

Upravo u takvom se okruženju, kao svojevrsna otporna sila toj bujici protuhrvatske mržnje, javlja se genijalni matematičar i ugledni znanstvenik i izniman publicist akademik Josip Pečarić, koji vrlo temperamentno, nu ne i ništa manje argumentirano te temeljito i logički složeno odgovara svoj sili mladojugoslavenske "vojske" koja se nadala da će totalno zagospodariti novostvorenom hrvatskom državom.

Trebalo je imati ljudske snage, znanja, mudrosti, upornosti i neprekidnoga istraživačkog rada, kao što je to imao profesor Miroslav Tuđman, da bi odgovorio hordama klevetnika. Nu, Mirek je, staložen kakvim ga je dao dragi Bog, ne samo odgovarao tužiteljima, nego ih tako činjenicama i dokumentima temeljito potukao da su nakon gotovo dva desetljeća agresivnih nasrtaja, odustali ne od javnih napada, promijenili taktiku i prebacili se na dugoročnu i znatno složeniju borbu.

Pečarićeva knjiga tematski zahvaća širok spektar hrvatskih problema, a gotovo da u njoj i nema problema s kojim su se Hrvati suočavali tijekom svoja dva zadnja i mučna politička desetljeća.

Knjiga doduše nosi naslov po Miroslavu Tuđmanu, simbolu hrvatskoga otpora u razdoblju nakon smrti predsjednika Franje Tuđmana te čovjeka koji je svojim stajalištima, političkim radom i

znanstvenim istraživanjima nepokolebljivo branio kontinuitet hrvatske državotvorne politike. Mirne duše može se utvrditi kako ono što je prof. Tuđman napravio i objavio u knjigama te zbornicima svojom vrijednošću nadilazi rad više nacionalnih instituta.

Tekstovi objavljeni u knjizi pokrivaju cjelokupna dva zadnja hrvatska desetljeća, a uglavnom su ih ispisivali akademik Josip Pečarić i Miroslav Tuđman, čiji su tekstovi pisani kao predgovori Pečarićevih knjiga ili su izgavarani na predstavljanju njegovih djela. S obzirom na tematsku širinu, žar tema i različite moći kojima su raspolagali Pečarićevoi protivnici knjiga je iznimno zanimljivo i vrlo polemično pisana.

U njoj se, osim tekstova dvojice ključnih auktora, izmjenjuju s jedne strane vatreni karakter hrvatskoga južnjaka, Bokelja i mediteranca sa smirenošću i odmjerenošću racionalnoga hrvatskog sjevernjaka, a zajednička se vrijednost obojice nalazi u uvjerljivosti argumenata, teza i logike tekstova.

Polemičnost što probija sa stranica ove knjige nije uvrijedljiva, dapače, iznimno je poticajna tragačima za istinom i istraživačima slobodna duha, a posebno onima koji se bave hrvatskom nacionalnom poviješću.

Prednost je i draž ove Pečarićeve knjige što nije pisana klasičnim stilom političkih eseja, nego je on, uz njih, gotovo živa borba u sklopu svakodnevlja, a ispisana je i kao dijelovi klasično tiskanih knjiga, pozivi, otvorena pisma te međumrežno dopisivanje.

Knjiga pak nakon auktorova uvoda počinje predgovorom Miroslava Tuđmana Pečarićevoj knjizi "Za Hrvatsku Hrvatsku" iz 2001.

Tuđman je u tom tekstu istaknuo kako akademik Pečarić vrlo precizno opisuje svoje suvremenike i njihove stavove ne oklijevajući o svakome izreći sud i prosudbu o njihovu mjestu i ulozi na hrvatskoj političkoj sceni.

Čitatelji njegove knjige "Za hrvatsku Hrvatsku", smatra Tuđman otkrit će autora koji se ne poziva na svoju biografiju znanstvenika i matematičara, da bi bio uvjerljiv, niti će se susresti s tezom o potrebi "vremenske distance" koja tobože osigurava objektivni prikaz suvremenih zbivanja.

Ocijenio je i kako Pečarićevo međunarodno znanstveno iskustvo od Europe, Australije do Amerike kao široki horizont njegovim argumentima daje pouzdanost i uvjerljivost, što se, bez okljevanja možemo zaključiti, sve do danas očituje u mnoštvu Pečarićevih knjiga.

Neposredno na Tuđmanov tekst naslonjena su Pečarićeva analitička zapažanja o djelovanju domaćih i međunarodnim silnicama na rastakanju hrvatske državnosti, a čija će se razvidnost tijekom vremena sve znatnije potvrđivati, otkrivaajući na taj način cijeli niz nezakonita djelovanja s izrazitim izdajničkim pa i veleizdajničkim crtama u djelovanju pojedinaca pa i određenih skupina u Hrvatskoj. Posebno vrijedna u ovoj knjizi jest ocjena rada Haškoga sudišta, kojem je akademik Pečarić posvetio cijeli niz svojih knjiga. U tim je raščlambama potvrdio sumnje ozbiljnih ljudi kako se zapravo radi o političkom sudištu, preko kojega pojedine velike sile kreiraju svoju politiku kojom oblikuju prostor bivše Jugoslavije.

Demokratska kritika sudovanja svojedobno bijaše porazna i za nekadašnje boljševičke sudove, a kritika rada monstruoznoga Haškoga sudišta prema pobjedničkim zapovjednicima Hrvatske vojske, a posebice prema hercegbosanskim Hrvatima nije mogla dobiti prolaznu ocjenu iz pera uglednoga svjetskog matematičara i hrvatskoga akademika.

Dapače, matematičar Pečarić uočio je u mehanizmima djelovanja tog sudišta vrlo opasne rasističke elemente velikih zemalja prema malim narodima, koji su im svojom borbom za slobodu srušili krvave dvadesetostoljetne utvrde zla, poput prve i druge Jugoslavije.

Upravo je zato Pečarić s pravom ustvrdio kako ta međunarodna ustanova što drugima iz političkih razloga lijepi etikete o udruženim zločinačkim pothvatima, sama zapravo udruženi zločinački pothvat. Pišući o Pečarićevim haškim knjiga Miroslav Tuđman je naglasio u recenziji knjige "Rasizam suda u Haagu" kako kada je riječ o haškim optužnicama protiv hrvatskih generala, snaga i logika Pečarićevih teza i argumenata kao da ima ishodište u poruci kardinala Franje Kuharića koju citira u uvodu knjige: "Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad

Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima".

Tuđman je najavio i kako će hrvatski scenaristi haških optužnica te njihovi sljedbenici graditi svoje teorije o tomu kako je sud kriminalizirano vojno i političko vodstvo na čelu s predsjednikom Tuđmanom - doslovno "to je presuda Tuđmanu i Tuđmanovu režimu".

Kad je pak u pitanju javno znanje što ga je na temelju laži, kleveta i propagande održavala bivša jugoslavenska država, Miroslav Tuđman će s pravom na jednom predstavljanju podsjetiti Pečarićevo citiranje akademika Bilandžića, inače partijskoga povjesničara, koji je govoreći o komunističkom svijetu koji se "sa svojom ideologijom, poretkom i svim strukturama urušio i preko noći postao mrtvi svijet" tada zaključio: "U tom kontekstu s jedne strane su preko noći obezvrijedeđeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće".

Nu to Bilandžićovo "pravo smeće" i danas je vitalno po jugoslavenskim dogmatskim sredinama diljem Hrvatske, a posebice na zagrebačkom Filozofskom fakultetu i HAZU, o kojima u Pečarićevoj knjizi stoje vrlo relevantne ocjene.

U tom brisanju hrvatske memorije, premda je to nevjerojatno u međunarodnim odnosima, snažno su sudjelovali i Haaški tribunal koji prijeći istraživanje istine pa će Miroslav Tuđman s pravom ustvrditi kako ta međunarodna ustanova hrvatskom narodu svojim djelovanjem poručuje da se "istina ne smije istraživati, zagovarati i javno iznositi, jer bi im onda cijela konstrukcija optužbe za udruženi zločinački pothvat – na čelu s predsjednikom Republike dr. Franjom Tuđmanom, ministrom Gojkom Šuškom, te generalima Gotovinom, Markačem i ostalima – propala.

Posebno su vrijedni Pečarićevi i doprinosi Miroslava Međimorca o suđenju generalu Slobodanu Praljku, koji ispijanjem otrova u trenutku čitanja sramnih optužnica ugasio bilo kakvo ozbiljno značenje Haaškoga sudišta.

U sklopu tekstova o generalu Praljku objavljeno je i Tuđmanovo pitanje Hrvatskom saboru i vldi o naplati poreza za tiskanje Praljkovih knjiga te Pečarićevo razmatranje na temelju odnosa

prema hrvatskom generalu o provedbi Memoranduma SANU 2 u Hrvatskoj.

U knjigu su uvršteni i tekstovi iz knjige "Kraj vremena krivokletnika", u kojoj se nalazi cijeli niz interviewa i razgovora s Miroslavom Tuđmanom, a rađena je kao skup informacija o politici Miroslava Tuđmana koji se natjecao na predsjedničkim izborima u Hrvatskoj 2010. godine.

Valja napomenuti kako je pogovor knjizi napisao ugledni hrvatski književnik Hrvoje Hitrec, koji je također uvršten u Pečarićevu knjigu.

U tom predizbornom sklopu vrlo je živahna pa i danas aktualna i zanimljiva polemika između akademika Pečarića i Zdravka Tomca oko predsjedničkih kandidata.

U knjizi je dokumentirana i Pečarićeva borba za afirmaciju staroga hrvatskog pozdrava Za dom spremni!, kojeg se nisu samo bojale srpske okupacijske snage u Hrvatskoj, nego i njihova projugoslavenska peta kolona te potomci onih koji su okrvavili svoje ruke neposredno u poraću, a posebno svojim sudjelovanjem u polustoljetnim masovnim likvidacijom hrvatskoga naroda.

Knjiga, nažalost, izlazi kao sjećanje na hrvatskog velikana, velikoga čovjeka, domoljuba i strastvenoga istraživača - nedavno preminuloga Miroslava Tuđmana. Svima koje zanima aktualno hrvatsko stanje, ali i novija hrvatska povijest, Pečarićeva knjiga može poslužiti kao iznimno pouzdan vodič!

Mate Kovačević

**PROF. DR, SC. NEVEN ELEZOVIĆ, ZAGREB,
2021.**

Naslov:ZAHVALA NIKOLI ŠTEDULU I NE SAMO NJEMU

Datum:Sat, 26 Dec 2020 12:01:49 +0100

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

**ZAHVALA NIKOLI ŠTEDULU I NE SAMO
NJEMU**

Dragi Nikola,

Veliko hvala na Tvojoj čestitki:

Naslov:Re: Čestit Božić i blagoslovljena nova godina

Datum:Fri, 25 Dec 2020 14:40:20 +0100

Šalje: Nikola Stedul

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Dragi prijatelju

*Sretan Božić tebi i svima tvojima!
Pratim sve tvoje bitke na domoljubnom i državotvornom polju.
Posebno me raduje kako se izvrsno koristiš svojim najubođitijim
oružjem - logikom.
Neumoran si i ne posustaješ, što me posebno veseli.*

*Srdačan pozdrav, uz najbolje želje da te u Novoj godini iznad svega
i prije svega posluži dobro zdravlje.*

Shirley i Nikola.

Naravno hvala i svima drugima koji su mojoj obitelji i meni poslali puno lijepih želja. Izdvojio sam Tvoju čestitku dragi Nikola ne samo zato što si hrvatski velikan i mučenik nego i zato što me je sam tekst podsjetio na prepisku s jednim mojim prijateljem koji je blizak HDZ-u, a znaš koliko je duboku moje uvjerenje da je glavna osoba Srpsko-hrvatske koalicije u kojoj je HDZ zapravo Milorad Pupovac. Prijateljev tekst ču označiti s AA, a ja sam JP. Prepiska se odvijala jer sam i njemu kao i nekim drugim prijateljima poslao pismo koje sam dobio iz Ureda Predsjednika.

AA: Josipe, brate,

poštujem tvoje napore, ali ti si previše pametan i vrijedan da se dadeš izluđivati od birokracije na predmetima koje oni nikako ne mogu sprovesti.

Upravo sam vido (i sjetio se tebe) fantastičan i fantastično važan članak (u tisku) od autora Nikole Banića i Nevena Elezovića: povijest (Jasenovac) ubaćena u vrhunsku matematiku. Pa sam se taman sjetio tebe... Samo znanstvenim argumentima na engleskom jeziku možemo se suprostaviti srpskim lažima.

Jesi li vido ovo:

<https://www.facebook.com/jutronaprvoj/videos/gaga-antonijevi%C4%87-reditelj/1103249310112528/>

<https://amp.index.hr/article/2240065/redatelj-srpskog-filma-za-oscar-a-svijet-ce-doznati-o-jasenovcu-tragediji-i-genocidu>

Sretan Božić i sve najbolje u Novoj, tvoj AA

JP: A ništa Ti ne kaže tko je prof. ELEZOVIĆ?

Pogledaj moju email adresu. On je vlasnik Elementa, moj suradnik, a Element izdaje te moje - za vlasti - loše časopise, itd. :)

Neven je javno i rekao da su mu rekli da će mu firma imati problema jer ja koristim adresu s element. Hakiran mu je server i morao je ići na google i debelo plaćati, jer je vlast u rukama prostitutki.

Drugim riječima taj članak je nastao na inicijativu dr. Stjepandića a i moju:))) Mogu Ti ga i poslati jer ga je meni Neven poslao. :)))

AA: Moja kolegica sa Sveučilišta je pohvalila Elezovića (inače - adresu sam mu spojio s tobom, ali mislio sam da je slučajno) - da je vrhunski urednik časopisa koji su sci indeksirani. A kad ona koga hvali - bolje je vjerovati.

Ljubi te tvoj AA (pa se ne ljuti na moju otvorenost)

JP: Koliko smo Stjepandić i ja tjerali Banića i ja sam ga povezao s njegovim profesorom Elezovićem:)

A ti časopisi su oni u kojima sam ja glavni urednik i osnivač. One koji u naslovu imaju INEQUALITIES (gdje sam ja kao neki 'kralj') su Q1 časopisi:)

pa u članku koriste i Jensenovu nejednakost i o kojoj sam napisao stotine radova i nekoliko knjiga:) i doktorirao na njoj:)

A kad smo kod iskrenosti vjerojatno Te pogada što ja kod Milanovića mogu naći i nešto prohrvatsko. Kod Plenkovića NIŠTA:)))

To je očito jer od Tebe nitko ne bi očekivao da pričaš o administraciji kad se potpisuje general a govori o Domovinskom ratu.

AA: I jedan drugi moj prijatelj se zove Joško i isto me rado zaje.aje. Josipe Pečariću, pametniji si od mene, ali ja sam realniji: izvoli uvidjeti da Plenković vodi jedinu moguću politiku!!!!!!

Čudim ti se - tebi koji poznaješ Svijet.

Upravo ti primjer postupka insbruckoškog biskupa prema svećeniku Puljiću to DOKAZUJE. Ako je katolički biskup strani, protiv

hrvatskog katoličkog svećenika koji sudjeluje u domoljubnoj akciji - RAZMISLI što to znači!

Znači da se mora izokola i na lijepe. Itd., čudim ti se.

Ti i ja i pametni - pametniji smo od Srba i komunjara i trebali bismo ih SPI.KATI - pameću. A ne s njima kao oni s nama.

PAMETNIJI SMO. We are better than that. We are VERY smart.

AA: Mislim da Ti nije drag Kuharić i ono da si s principima velik i pred velikima.

Plenković je s ovim Tvojim NIŠTICA!

Da, drag mi je Kuharić.

JEDINA je politika koju Hrvatska treba voditi je ta njegova.

Bez da te štipaju za gu.... pred cijelim svijetom, a Ti sretan.

A Puljiću se to i događa zbog takvih koje štipaju za gu....!

A njemački biskupi se ne ponašaju drugačije od Pape koji je bio sretan s fašistom iliti nacistom iz Srbije.

(U tom momentu sam poslao „ZAHVALA PREDSJEDNIKU RH“:
Tue, 22 Dec 2020 18:44)

AA: Ne éu se prepriрати jer si mi i drag i vrlo važan. No nimalo nisam suglasan.

Osim toga, da i jest tako - odbacuješ sve i ne ostaje ti nitko, a prave neprijatelje ni ne spominješ.

No dobro, radimo što hoćemo, znamo i možemo.

JP: Pretpostavio sam:)

Tebi je dobar onaj koji nije uradio ništa za Hrvatsku osim što vas uči kako klečati i moliti se ne Bogu nego svjetskim gazdama (i Pupovca:).

A takvi mi doista ne trebaju. A kad se svete najprljaviji jer se svete i djeci.

Pa toliko puta sam napisao da su oni meni nešto kao prostitutke (da mi oproste one kojima je to zanimanje)

Nisi shvatio ni to da samim tim spominjem i prave neprijatelje. Kažem da su časniji od prostitutki jer rade ono u što vjeruju dok plenkijevi gledaju samo osobni interes - a to je definicija prostitutki kojima to nije zanimanje:)))

A i izravno ih spominjem čak i u naslovu- Recimo:
Peović govori ono što Plenković misli.

AA: Nimalo nisam suglasan.

Kad dobro sagledaš stanje politike u svijetu (pobjeda komunizma, prvo u Njemačkoj), onda su takva razmišljanja - samoubojstvo.

JP: To je čini mi se zakon slugana.

Inače, nisam siguran jesи li razumio što znači ovaj naslov.

Naime, ogromna većina HDZ-ovaca koji su hrvatski orijentirani i slušajući Plenkovića su prostitutke kojima to nije zanimanje.

Plenković je vjerojatno drugaćiji tj. on radi ono kako je odgojen (definirao sam i novu pomirbu: POMIRBA DJECE PARTIZANA IZ SVIH STRANAKA).

Davno je Milanović rekao ono o čemu je nedavno ponovo i detaljnije govorio:

Tvrdio je da je Plenkoviću mjesto u SDP-u a ne u HDZ-u.

To Ti mogu pronaći u mojim knjigama:)

On je sigurno toliko pokvaren da si Ti u pravu da je ravan Tuđmanu - u suprotnosti od Tuđmana:

Koliko je Tuđman veliki toliko je ovaj ZLO!

Nevjerojatno je koliko ima ljudi za koje se vjeruje da su pametni a slugani su tom ZLU!

Oni vode Hrvatsku u propast.

Moj stari moto:

JEDNOM SLUGA UVIJEK SLUGA - JEDNOM IZDAJICA
UVIJEK IZDAJICA!

AA: Iz Amerike:

Nećeš vjerovati, ali ovdje je gore nego u komunističkoj Jugi. Ako na izjavu "Black lives matter" odgovoriš "Yes, all lives matter", možeš najebati i izgubiti posao! Puno se puta dogodilo. Oni su se infiltrirali u sve institucije društva. Ljudi se pitaju zašto se ubojice i pedofili u zatvorima cijepi prije pitomaca staračkih domova unatoč planu da to bude obrnuto. Ispostavilo se da je osoba u CDC koja je to odredila nekakav "nonbinary" "social justice warrior".

Kad, kad uzmeš to u obzir - Hrvati NE SMIJU istrčavati. Ja sam zbog Istanbulske bio protiv HDZ-a, ali shvaćam da je Plenki morao.

JP: Ali nije mi jasno jesи li došao k pameti kad spominješ Njemačku jer svi znaju koliko je Merkelica važna Plenkoviću.

Super je kad moraš ono što voliš:))))

SVAKA ČAST MILANOVIĆU ŠTO NAM JE ODAVNO OTKRIO TU ISTINU O PLENKOVIĆU:)

Ja mislim da Ti ipak omalovažavaš Plenkovića.

SVAKA BUDALA ZNA PUZATI. On je to radio jer voli. Veći je po mom nego po Tvom.

AA: OK, kad ćeš tako, da ti kažem:

ON JE VELIKI DRŽAVNIK.

A ti reci koga bi sutra stavio boljega.

JP: Za to što radi u pravu si NAJBOLJI je.

Zato je i popiz... kad su mu u Saboru rekli istinu IZDAJNIK SI:)))

Očito nisi shvatio - lako je biti veliki državnik kad te pred TV kamerama štipaju za gu.... a ti svršavaš od sreće:)))

A doista je veliko kad puziš pred Pupovcem.

Za to treba imati strašan stomak - to je iz Tvoje struke, ja nisam u medicini, pa Ti moram vjerovati.

AA: Nemoj tako. Božić je pa ti ne ču reći istinu.

JP: Ja je uvijek govorim. Ništa Ti nisam napisao što ne možeš naći u mojim člancima i knjigama.

Sretan Božić i sve najbolje u novoj godini.

AA: I tebi i tvojima. Volio bih da se bolje razumijemo (jednom usmeno), jer o tebi mislim sve najbolje. Znam znanost i znam tko si.

Dragi Nikola, nadam se da će Ti biti zanimljiv ovaj razgovor.

Tvoj

Joško

ZAHVALA PREDSJEDNIKU RH

Poštovani g. Milanoviću, Predsjedniče RH,
Poštovani generale Marekoviću, posebni savjetniče Predsjednika
RH,

Zahvaljujem se na Vašem odgovoru od 18. 12. 2020. na moja pisma u kojima me izvještavate da ste pozorno razmotrili moja pisma i zahvaljujete na domoljubnim inicijativama kojima promičem istinu o Domovinskom ratu i vrijednosti koje iz njega proizlaze.

Jasno mi je da s pozicija na kojima jeste i ne možete reći što ste uradili u svezi s tim inicijativama. Uostalom, ni kada sam Vam g. Predsjedniče pisao 12 pisama s prijedlogom da generala Gotovinu (tada ste bili Predsjednik Vlade) predložite za Nobelovu nagradu za mir niste mi odgovorili, ali generali Gotovina i Markač su oslobođeni, a vidim da je general Gotovina u jako dobrim odnosima s Vama. Očito niste ni trebali odgovoriti.

Međutim, danas je drugačija situacija samo s jednim prijedlogom. To je prijedlog da po simboličnoj cijeni otkupite 1000 primjeraka knjige o generalu Praljku. Mislim na drugo proširenom izdanju prve knjige. Koautor te knjige je general dr. sc. Miroslav Međumorec hrvatski redatelj, diplomat, književnik, scenarist. Tiskana je poslije onog uzvišenog domoljubnog čina generala Praljka. Na koricama te knjige, a i na naredne tri, postoje riječi koje je meni napisala tadašnja Predsjednica povodom izlaska prvog izdanja knjige:

„Doprinos generala Slobodana Praljka obrani Hrvatske i Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije te obrani opstojnosti hrvatskog naroda na njegovim povijesnim prostorima tijekom Domovinskoga rata od velike je važnosti. Ovih dana, kada se nadamo pravednom sudskom pravorijeku i njegovu oslobođanju, kao i oslobođanju drugih hrvatskih uznika, ova knjiga izlazi kao doprinos istini o njemu i o tom povijesnom razdoblju borbe hrvatskog naroda za slobodu, istini koju je on nakon rata na mnoge načine ustrajno branio svojom riječju. Ujedno je ova knjiga svojevrsna zahvalnica za sve što je učinio za svoj narod.“

Naravno, odmah je bila napadnuta od onih istih s kojima ste se Vi obračunali ovih dana. Na žalost, poslije par dana hrvatski političari su posrnuli pod pritiskom iz svijeta. Nisu se ponašali onako kako im je govorio kardinal Kuharić (u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.):

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

General Praljak je *čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom*. Ali bio je bez podrške hrvatske politike-

Vi ste g. Predsjedniče, nasljednik gđe Predsjednice, pa njene riječi i Vas obvezuju, a i uvjeren sam da mislite isto to. Uostalom već više puta ste pokazali da znate ispravno prosuditi o stanju o BiH, pa i o ratu u BiH, što je bio i povod onim mojim pismima o generalu Gotovini. Naime, tada sam konstatirao da se jedino Vi usuđujete uopće i misliti tako kako je govorio naš uzoriti kardinal.

Čin Vaše javne podjele knjiga o generalu Praljku po svim hrvatskim školama, knjižnicama, veleposlanstvima itd. itekako bi značio puno za uzdizanje ponosa u našem narodu. A ponosan narod nitko ne može slomiti.

Naravno, general Mareković sigurno sve to može dogоворити s generalom Međimorcem.

Koristim ovu prigodu da i Vama g. Predsjedniče i generalu Marekoviću zaželim Čestit Božić i Blagoslovljenu novu godinu.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

25. 12. 2020.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/24359-zahvala-predsjedniku-eh>
<https://bezczenzure.hr/vlad/zahvala-predsjedniku-rh/>

REPUBLIKA HRVATSKA
URED PREDsjEDNIKA

KLASA: 412-11/20-01/02.

UMBROZI: 71-0187-20-02

Zagreb, 18. prosinca 2020.

Akademik
Josip Pečarić

[pecaric@element.hr]

Poštovani akademike Pečariću,

Želim Vam izvjestiti da je Ured Predsjednika Republike Hrvatske zaprimio Vaša pisma koja su potom razmisljena te Vam ovim putem zahvaljujemo na domoljubnim inicijativama kojima proučice istinu o Domovinskom ratu kao i vrijednosti koje su iz njega proistekle.

S poštovanjem,

**MARIO FILIPI, PORTAL
DRAGOVOLJAC.COM, 2021.
'OKLOPNO PRAVOSLAVLJE'**

Iznenadio me tekst na maxportalu:

Srpske Novosti izgadile Porfirija: SPC je leglo zla, a Porfirije vođa
<https://www.maxportal.hr/vijesti/srpske-novosti-izgadile-porfirija-spc-je-leglo-zla-a-porfirije-voda/>

Pomislih: Je li moguće da su shvatili koliko su pogriješili kada im je Igor Vukić nudio da upravo oni počnu objavljivati njegova istraživanja o Radnom logoru Jasenovac što bi i dovelo do sloma velikosrpske politike u RH, ali bi njih u očima Hrvata izjednačio s onim Srbima koji smatraju Hrvatsku svojom domovinom i koji su je branili u Domovinskom ratu od naci-fašističke srpske agresije.

Zapravo, *maxportal* piše o tekstu Viktora Ivančića OKLOPNO PRAVOSLAVLJE:

<https://www.portalnovosti.com/oklopno-pravoslavlje>

Međutim već prva rečenica mi pokazuje da sam pogriješio i da su oni i dalje daleko od Igora Vukića:

Bolje je to jasno reći odmah na početku, kada već nekoliko decenija iskustva ne ostavlja mjesta dvojbi: poput Katoličke crkve u Hrvatskoj, Srpska pravoslavna crkva je leglo nacionalističkog zla, a u figuri patrijarha PORFIRIJA dobila je adekvatnog vođu.

Ostatak teksta je tkađ da doista izvrsno opisuje SPC i njenu ulogu kao udarnu pesnicu naci-fašističke srpske politike.

Pa koji je onda interes da oni objave ovakav članak?

Istina mnogi i hrvatski komentatori su primijetili kako su poslije Porfirijevog zračnog desanta na Cetinje mnogi iz RH koji nisu primijetili takvu srpsku politiku u RH sada osuđuju SPC i vjeruju da su svi oni konačno 'progledali'.

Zapravo takvi komentari su me podsjetili na nekadašnji tjednik 'Danas' u vrijeme početaka naci-fašističke Miloševićeve politike. U njemu su glavne kolumnistice bile Jelena Lovrić i Tanja Torbarina koje sam obavezno čitao i mislio da one jednako misle. Sve do trenutka kada je u jednoj svojoj kolumni Torbarina jasno svima stavila do znanja da njih dvije ne misle isto. Shvatio sam da Lovrička napada Miloševića zato što joj je bilo jasno da Milošević svojom politikom ruši Jugoslaviju, a Torbarina zato što brani svoju Hrvatsku od naci-fašističke agresije koju je očekivala. Kada je Lovrička postala i član CK SKH sve je to potvrdilo moje uvjerenje i svojim kasnijim pisanjem to je pokazala svima. Svoje mišljenje tada sam na šaljiv način pokazao i na jednom ispitnu na fakultetu (Tekstilni fakultet gdje studentima matematika nije 'jača strana'). Na usmenom ispitnu došao je student koji se prezivao isto kao Tanja. Rekao sam mu: „Ako se još i zoveš Tanja“ dajem ti odmah DVA.“

Slično Lovrički tada tako i ovi danas iz Porfirijeva kružoka i svi bliski njima doista jesu progledali, ali ne u tome već u tome što se srušila lažna slika o Porfiriju i SPC koju su oni godinama gradili u Hrvatskoj pa je takva njihova uloga sve više i više očita mnogim ljudima u RH. A itekako su svjesni da podrška takvoj političkoj organizaciji kakva je SPC prokazuje nositelje veleizdaje u očima mnogih naših ljudi u RH. (Sjetimo se samo kako je reagirao Predsjednik Vlade kada mu je to rečeno u Saboru.)

Tako u današnjem *Hrvatskom tjedniku* u komentiraju izjavu povjesničara Tvrtdka Jakovine kako 'Srpski svet' previše podsjeća na *Memorandum SANU*:

HT: Je li Vam to dragو ili krivo, pitanje je sad, oduševljeni polazniče Porfirijevih kružoka?

Podsjetit ћу i na djelovanje HTV-a koja je poznata kao PORFIRIJEVA TELEVIZIJA kada je na blagdan ZAŠTITNIKA HRVATSKE I HRVATSKOG NARODA dala razgovor s Porfirijem koji je to iskoristio za napad na blaženog Stepinca i za laži o Jasenovcu. To je nama koji smo pokrenuli Peticiju za smjene na HTV-u tj. Porfirijevoj televiziji bilo slično desantu na Cetinje, ali to nije bilo tako slikovito kao stvarni desant na Cetinje pa vlastima kojima smo se obratili nije ništa značilo ni to što je Peticija imala preko 3000 potpisnika.

Nastavili su 'igrati' kako Pupovac svira.

Tako i danas gledamo 12 (DVANAEST) nastavaka seriju „NDH“ jednog iz Porfirijevog kružoka na Porfirijevoj televiziji. U 'Bujici' sinoć doznaćemo da je Porfirijeva televizija platila samo 6 (ŠEST) epizoda, a ostalih šest su dobili na poklon.

O prvoj epizodi te serije s Porfirijeve televizije pogledajte što pišu hrvatski povjesničari:

<https://www.hkv.hr/vijesti/hrvatska/37918-povjesnicar-jareb-o-seriji-ndh-autor-nije-kompetentan.html>

<https://narod.hr/hrvatska/hasanbegovic-o-klasicevom-dokumentarcu-o-ndh-steta-ulozenog-novca-poreznih-obveznika>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27868-hasanbegovic-o-klasicevom-dokumentarcu-o-ndh-steta-ulozenog-novca-poreznih-obveznika>

Kako je gost 'Bujice' bio Marko Jurić predstavljena je nova knjiga Edicije Velebit: 'Protokoli velikosrpske ideologije – Temeljni dokumenti antihrvatskog pokreta od Načertanija do Memoranduma 2'. Suradnici na ovoj knjizi bili su Tihomir Dujmović, Davor Domazet Lošo, Mato Artuković, Marko Jurić i Slobodan Prosperov Novak.

Spomenut ћu samo da nije slučajno što je jedan od koautora jedan od ponajboljih hrvatskih povjesničara znanstveni savjetnik Mato

Artuković o kojemu sam napisao i knjigu (*Dr. sc. Mato Artuković*, Zagreb, 2020., str. 224.). On je još mnogo prije prvog Memoranduma SANU koji je bio glavni srpski dokument-vodilja za Miloševićevu naci-fašističku politiku pisao o KULTU 'UGROŽENOG SRBINA', koji traje više od 130 godina, a to i jest naslov posljednjeg poglavlja u knjizi.

Citajući u 'Bujici' velikosrpski MEMORANDUM SANU 2. učinili su da svi gledatelji mogu prepoznati politiku koju provodi koalicija na vlasti u RH, a kojoj je zapravo na čelu Pupovac (tako je jedno – s pravom – tu koaliciji Predsjednik vlade u Hrvatskom saboru nazvao imenom, koji ja od tada koristim, ČETNIČKA KOALICIJA).

Pogledajte samo tekst Marka Curaća u današnjem 'Hrvatskom tjedniku':

Srpski patrijarh Porfirije veliki je manipulator koji vješto barata tehnikama tvrde i meke moći

**10.980.504,48 KUNA LANI JE HRVATSKA IZDVOJILA IZ
DRŽAVNOGA PRORAČUNA ZA SPC KOJI PREDVODI
VELIKOSRPSKU POLITIKU SRPSKOGA SVETA**

O koaliciji piše i bivši Tuđmanov ministar veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec: *Ljubav je pobijedila, koalicija ostaje stabilnom*
<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/37906-h-hitrec-29.html>

Izdvojiti će samo Popis pučanstva: ... *Srbi (su se) posvetili popisu i našli da je skrojen baš za njih – jedan će popisati sve u kući i dodati još deset nepostojećih i neboravišnih plus petnaest njih nadošlih s druge strane Dunava s namjerom da ostanu barem godinu dana, jer li. Ne moram citirati Dobricu Ćosića, već je dosadno.*

Da, velike su pogodnosti kada je na čelu koalicije Pupovac i kada su sudionicima Porfirijeva kružoka širom otvorena sva vrata svemu u RH, zar ne?

Ako pogledate i tekst *Tv serija za dvije skupine ljudi - zadojene i zaglupljene*

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27873-tv-serija-za-dvije-skupine-ljudi-zadojene-i-zaglupljene>

bit će jasno zašto sam vam jučer poslao tekst Josipa Jovića o orjuni.

Zato će vam vjerojatno biti zanimljiv i intervju s njim:

<https://www.hkv.hr/razgovori/37905-razgovor-s-j-jovicem-hrvatski-nacionalisti-zazivaju-lustraciju-a-zapravo-su-oni-lustrirani.html>

Već i naslov govori o politici hrvatskih vlasti i svih blagodati takve politike za sve iz Porfirijevog kružoka i njima slična.

Ali u istoj 'Bujici' pokazan je jedan od prvih rezultata Porfirijeva desanta tj. kako prvi put u HDZ-u nisu slijedili Pupovčev zahtjev, a to je nešto što itekako zabrinjava sve ljubitelje samog Porfirija i njegove politike koju su mogli prije Cetinja njegovi učenici provoditi u Hrvatskoj:

Velika pobjeda nad Pupovcem i ljevicom u Karlovcu: Koranski most ima novo ime: Most specijalne jedinice policije Grom!

Četvrtak, 23 Rujan 2021

Karlovački ratni veterani i cijeli grad Karlovac, rano jutros su odnijeli veliku pobjedu: uspjelo je preimenovanje Koranskog mosta - u Most specijalne jedinice policije Grom!

Preimenovanje su predložili suborci Miše Hrastova, na čelu s predsjednikom Udruge SJP Grom, Josipom Slačaninom, a žestoko protiv bili su ekstremna projugoslavenska ljevica, Milorad Pupovac i njegov SDSS. Unatoč pritiscima iz Zagreba, lokalni HDZ je ostao čvrst i zajedno s vijećnicima Domovinskog pokreta tijekom cjelonoćne sjednice, izglasao preimenovanje mosta koji simbolizira otpor Karlovčana velikosrpskoj agresiji 1991. godine.

Osim SDSS-a koji je radio medijsko-politički pritisak na sam vrh Vlade, protiv su bili i vijećnici radikalno lijeve, Tomaševićeve platforme Možemo, a Grbinovi SDP-ovci, nezadovoljni odlukom hrvatske većine, napustili su Gradsko vijeće Karlovca.

Velimir Bujanec

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27878-vellka-pobjeda-nad-pupovcem-i-ljevicom-u-karlovcu-koranski-most-ima-novo-ime-most-specijalne-jedinice-policije-grom>

Još više ih plaši što se Predsjednik RH Milanović usudio u New Yorku reći: **ŠUĆIĆ JE BIO RATNI HUŠKAČ**

<https://hrvatskonebo.org/2021/09/21/milanovic-u-new-yorku-vucic-je-bio-ratni-huskac/>

Vučić je, pak, izjavio da Milanović govori takve stvari o njemu, "plitke i niske uvrede"

HRVATSKI predsjednik potom je ponovio u New Yorku da je njegov sadašnji srpski kolega Aleksandar Vučić poticao na rat i da je vjerojatno ponosan na tu ulogu.

Naime, Milanovićeva izjava o ratnom huškaču izgovorena u izlaganju na sveučilištu Columbia izazvala je buru u Srbiji.

"Vi ne možete prijeći preko toga koje uloge su neki ljudi imali na našim prostorima zadnjih trideset godina. Tu se proljevala krv, palilo se, ubijalo, a neki ljudi su to poticali", pojasnio je danas Milanović. Dodao je da je Hrvatska ipak džentlmenski prešla preko toga, ali i da neće zabijati glavu u pijesak kao što rade mnogi u Srbiji.
<https://www.index.hr/vijesti/clanak/milanovic-vucic-je-ponosan-na-svoju-ulogu-u-ratu/2305494.aspx>

Naravno može se džentlmenski preći preko toga iako je i slijepcima jasno da je politika Srbije i danas huškačka. Problem će vjerojatno i dalje biti ZA DOM SPREMNIJ jer on danas simbolizira pobjedu u Domovinskom ratu, a u RH nemamo vlast koja bi vodila Tuđmanovu suverenističku politiku ili - ne daj Bože – Kuharićeve riječi:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Pa zašto se pored takvih vlasti sudionici Porfirijevog kružoka i njima slični uopće trebaju bojati.

Vrlo jednostavno:

Četnička koalicija je takva zato što to od vlasti traže svjetski moćnici. Ali oni mogu uvjeriti gazde da im je teško provoditi takvu politiku u kojoj je očito da im je na čelu Pupovac (bolje reći Vučić) tj. da je mnogo bolje ako oni to rade izravno bez njih.

Zato će i dalje, napadali oni Porfirija i njegove sljedbenike ili ne, pokazatelj njihovog sluganstva biti njihov odnos prema ZDS.

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27893-oklopno-pravoslavlje>

**ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO
PROFESSOR EMERITUS? ZAGREB, 2023.**

**PISMO PREDSJEDNIKU DRŽAVE O
GENERALU PRALJKU**

Poštovani g. Predsjedniče RH,

Sutra je pet godina od kada nas je napustio veliki hrvatski general, moj dragi prijatelj Slobodan Praljak. Tim povodom poznati hrvatski publicist Mladen Pavković osvrnuo se na sramotan odnos političara u RH prema jednom od najvećih Hrvata u povijesti:

*MLADEN PAVKOVIĆ: SPUSTITE ZASTOR, VIKAO JE SUDAC, I
NASTAVIO – DALJE!*

28 Studeni 2022

Pred televizijskim kamerama, samoubojstvo je (29. studenoga 2017.) u Haagu počinio častan i ugledan hrvatski general Slobodan Praljak, jer nije želio živjeti kao „ratni zločinac“. Svaki put kad gledamo reprizu te snimke i beščutnog suca koji maše i viče „Spustite zastor!“, krv nam se ledi u žilama.

Umjesto da je nakon toga predsjednik Haaškog suda po tzv. zapovjednoj odgovornosti dao ostavku na sve dužnosti, on je hladnokrvno potjerao ljude iz sudnice i nastavio svoj „krvavi pir“ u drugoj dvorani kao da se ništa nije dogodilo. U međuvremenu, Praljak je preminuo ne dočekavši pravodobnu zdravstvenu pomoć. Kako je i živio, tako je i umro- dostojanstveno.

Možda to nikad ne bi učinio da su se na njegovu mjestu našli oni koji su uistinu krivci za velikosrpsku agresiju, za strašne zločine u Domovinskoj ratu, poput zapovjednika zločinačke JNA, ili pak onih koji su poticali rat, od Srbije do Crne Gore.

Nu, nakon komemoracije u dvorani Vatroslava Lisinskog u Zagrebu, o Praljku i njegovih pet prijatelja, također nevino osuđenih po tzv. zapovjednoj odgovornosti, i u nas se sve manje govori i piše (svaka čast iznimkama). Zašto, umjesto da je o tome već snimljen i neki film?

Za većinu političara to nije presuda državi, već – pojedincima! Neki drugi hrvatski političari su se nadovezali i rekli da je zločina u hrvatskom obrambenom Domovinskom ratu bilo i na jednoj i drugoj strani, a kontroverzni Aleksandar Stanković, kojeg neki zovu i „davež nakon nedjeljnog ručka“, navodno se i dalje drži svoje teorije da je u Hrvatskoj bio – građanski rat! Umišljen, arogantan, bezobrazan, nekulturan, igra igru koju je nekada, ako se sjećate, igrao Denis Latin u tzv. „Latinici“. Često ističe da se bavio i borilačkim vještinama. Što ih nije pokazao u Domovinskom ratu? U Beogradu, iz kojeg su na Vukovar kretali tenkovi obasuti cvijećem, sada se sudi hrvatskim ratnim pilotima. Hrvatska Vlada je kaže „zaštitila“ pilote i ne prizna njihovu optužnicu. Nu, to nije bio slučaj kad su u Srbiji bez ijednog dokaza osudili hrvatskog dragovoljca Veljka Marića na zastrašujućih 12 godina robije!

Inače, većina hrvatskih sudova sudi srpske i ine ratne zločince u odsustvu, što je više nego smijurija.

Haag je studio i ratnog zločinca Šešelja. Evo ga danas kao zastupnika u srbijanskom parlamentu! Ratni zločinac major JNA Tepić, koji je kriv za smrt većeg broja hrvatskih branitelja, koji je dignuo u zrak Barutau u Bjelovaru, po Srbiji ima svoje ulice i trgove, a u Beogradu -spomenik!

Srbi ne dozvoljavaju da se o takvima priča kao o ratnim zločincima, dok se nas tjera da i jednog Praljka nazivamo imenom čovjeka koji ide u red, recimo s njihovim Arkanom.

Da, Praljak je za Srbe zločinac jer je branio svoje!

Ovih dana sjećali smo se žrtava Vukovara i Škabrnje. Koliko je osuđenih zbog zločina koji su se dogodili u tom gradu i tom mjestu? Za Hrvate je zločin i to što Srbija i Crna Gora ne žele platiti ratnu odštetu, pa čak ni otuđena hrvatska bogatstva, recimo brojne strojeve iz tvornice „Borovo“ gdje je nekada radilo oko 22.000 ljudi. Strojevi su „tamo daleko“! Nu, nisu u vrijeme rata Srbi i Crnogorci samo krali po obiteljskim kućama, već i po samostanima, zdravstvenim ustanovama, školama, muzejima, pa čak i po dječjim vrtićima. Sve što su mogli otuđiti, poglavito u Vukovaru, Škabrnji i Kninu- uzeli su. Kad će vratiti?

General Praljak objavio je više knjiga vezanih uz hrvatsku povijest i Domovinski rat. Hrvati, a ne Srbi, su ih proglašili – šundom!?

S druge strane, knjige jednog Šerbedžije, Dežulovića i njima sličnih, uzdižu se u nebesa, samo i za to što pljuju i bljuju po Hrvatima i Hrvatskoj!

Svojedobno je general Mirko Norac također proglašen ratnim zločincem, iako su zahvaljujući baš njemu branitelji Škabrnje dobili naoružanje. Koliko se i kako već godinama proganja generala Branimira Glavaša... Jednog od Junaka Domovinskog rata Tomislava Merćepa odrekli su se „svi“ osim njegovih suboraca, itd. i tako redom.

Slobodan Praljak je radije izabrao smrt nego da ga osuđuju i sude oni koji očito „nikada“ nisu čuli recimo za jednog Veljka Kadijevića i niz njemu sličnih.

Stoga, generale ima još onih koji nisu i neće zaboraviti one bez koji nikada ne bi bilo slobodne, samostalne i neovisne hrvatske države!

*Mladen Pavković,
predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91.
(UHBDR91.)*

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/32981-mladen-pavkovic-sputite-zastor-vikao-je-sudac-i-nastavio-dalje>
<https://bezcenzure.hr/branitelji/sputite-zastor-vikao-je-sudac-i-nastavio-dalje/>

Podsjetit će Vas na moj prijedlog koji sam Vam uputio prije dvije godine:

Naslov: ZAHVALA PREDSJEDNIKU RH

Datum: Tue, 22 Dec 2020 18:44:24 +0100

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

**Prima: civilno_drustvo@predsjednik.hr,
predsjednik@predsjednik.hr**

ZAHVALA PREDSJEDNIKU RH

Poštovani g. Milanoviću, Predsjedniče RH,

Poštovani generale Marekoviću, posebni savjetniče Predsjednika RH,

Zahvaljujem se na Vašem odgovoru od 18. 12. 2020. na moja pisma u kojima me izvještavate da ste pozorno razmotrili moja pisma i zahvaljujte na domoljubnim inicijativama kojima promičem istinu o Domovinskom ratu i vrijednosti koje iz njega proizlaze.

Jasno mi je da s pozicija na kojima jeste i ne možete reći što ste uradili u svezi s tim inicijativama. Uostalom, ni kada sam Vam g. Predsjedniče pisao 12 pisama s prijedlogom da generala Gotovinu (tada ste bili Predsjednik Vlade) predložite za Nobelovu nagradu za mir niste mi odgovorili, ali generali Gotovina i Markač su oslobođeni, a vidim da je general Gotovina u jako dobrim odnosima s Vama. Očito niste ni trebali odgovoriti.

Međutim, danas je drugačija situacija samo s jednim prijedlogom. To je prijedlog da po simboličnoj cijeni otkupite 1000 primjeraka knjige o generalu Praljku. Mislim na drugo proširenom izdanju prve knjige. Koautor te knjige je general dr. sc. Miroslav Međumorec hrvatski redatelj, diplomat, književnik, scenarist. Tiskana je poslije onog uzvišenog domoljubnog čina generala Praljka. Na koricama te knjige, a i na naredne tri, postaje riječi koje je meni napisala tadašnja Predsjednica povodom izlaska prvog izdanja knjige:

„Doprinos generala Slobodana Praljka obrani Hrvatske i Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije te obrani opstojnosti hrvatskog naroda na njegovim povijesnim prostorima tijekom

Domovinskoga rata od velike je važnosti. Ovih dana, kada se nadamo pravednom sudskom pravorijeku i njegovu oslobođanju, kao i oslobođanju drugih hrvatskih uznika, ova knjiga izlazi kao doprinos istini o njemu i o tom povijesnom razdoblju borbe hrvatskog naroda za slobodu, istini koju je on nakon rata na mnoge načine ustrajno branio svojom riječju. Ujedno je ova knjiga svojevrsna zahvalnica za sve što je učinio za svoj narod.“

Naravno, odmah je bila napadnuta od onih istih s kojima ste se Vi obračunali ovih dana. Na žalost, poslije par dana hrvatski političari su posrnuli pod pritiskom iz svijeta. Nisu se ponašali onako kako im je govorio kardinal Kuharić (u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.):

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

General Praljak je čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom. Ali bio je bez podrške hrvatske politike-

Vi ste g. Predsjedniče, nasljednik gđe Predsjednice, pa njene riječi i Vas obvezuju, a i uvjeren sam da mislite isto to. Uostalom već više puta ste pokazali da znate ispravno prosuditi o stanju o BiH, pa i o ratu u BiH, što je bio i povod onim mojim pismima o generalu Gotovini. Naime, tada sam konstatirao da se jedino Vi usuđujete uopće i misliti tako kako je govorio naš uzoriti kardinal.

Čin Vaše javne podjele knjiga o generalu Praljku po svim hrvatskim školama, knjižnicama, veleposlanstvima itd. itekako bi značio puno za uzdizanje ponosa u našem narodu. A ponosan narod nitko ne može slomiti.

Naravno, general Mareković sigurno sve to može dogovoriti s generalom Međimorcem.

Koristim ovu prigodu da i Vama g. Predsjedniče i generalu Marekoviću zaželim Čestit Božić i Blagoslovljenu novu godinu.

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Podsjetit će Vas da general dr. sc. Miroslav Međimorec i ja imam sljedeće knjige o našem prijatelju na koga smo izuzetno ponosni:

1. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, Zagreb, 2017. Str. 375.
2. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, drugo prošireno izdanja, Zagreb, 2017. str. 451.
3. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak II. U obrani hrvatskog naroda, Zagreb, 2018.
4. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak III. S prijezicom odbacujem Vašu presudu, Zagreb, 2018.
5. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak IV. S prijezicom odbacujem Vaše podaništvo, Zagreb, 2018.
6. M. Međimorec, J. Pečarić, El General Praljak, “¡Jueces, El General Praljak no es criminal de guerra. Con desprecio rechazo vuestra sentencia !“ Portal dragovoljac.com, 2020.

Moj prijedlog Vama odnosio se na prošireno izdanja prve knjige, dakle one pod rednim brojem 2.

Nedavno sam i Vas izvjestio u kojim svjetskim knjižnicama se može naći ta prva knjiga:

General Praljak : "Suci, general Praljak nije ratni zločinac. S prijezicom odbacujem vašu presudu!"

Authors:Miroslav Međimorec (Author), Josip Pečarić (Author)

Print Book, 2017

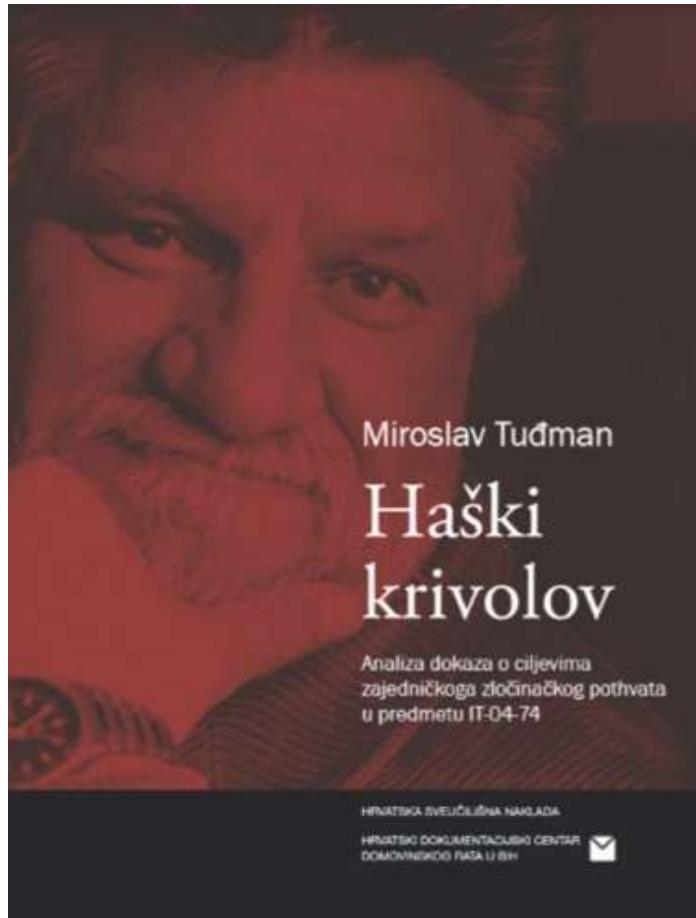
Croatian, Drugo prošireno izdanje

Publisher:Vlastita naklada, Zagreb, 2017

The British Library, St. Pancras
London NW1 2DB, United Kingdom
UCL
University College London, United Kingdom
Harvard University
Harvard Library, Harvard University, Cambridge, United States
Yale University Library
Sterling Mem Libr , New Haven, United States
Queens Public Library
Queens Library: Queens Borough Public Library, Jamaica, United States
Cornell University Library
201 Olin Library, Ithaca, NY, United States
University of Toronto Robarts Library
Robarts Library, Toronto, Canada
University of Pittsburgh
Pittsburgh, PA, United States
University of Wisconsin - Madison, General Library System
Memorial Library, Madison, WI, United States
UC Berkeley Libraries
133 Doe Library, University of California, Berkeley, CA,
United States
San Francisco Public Library
Main Library, San Francisco, CA, United States

Zar nije sramota hrvatskih vlasti da se ova knjiga nalazi u knjižnicama ovako prestižnih svjetskih sveučilišta a nema je u knjižnicama hrvatskih škola i fakulteta?

Istina HDZ-ova vlast se može 'vaditi' na činjenicu da je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman napisao sjajnu knjigu kojom je razobličio sam sramotni sudski postupak o čijem kraju piše i Pavković u knjizi:
HAŠKI KRIVOLOV - ANALIZA DOKAZA:

Predstavljena je uz nazočnost niza poznatih političara iz HDZ-a. Ali prof. Tuđman ipak nije izabran za profesora emeritus na Zagrebačkom sveučilištu!

O tome pogledajte moju knjigu:

J. Pečarić, Zašto Miroslav Tuđman nije bio profesor emeritus?
dragovoljac.com:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/32359-miro-tudjman>

Nadam se da tome nije doprinijela i ta njegova knjiga, ali na upit o tiskanju drugog proširenog izdanja moje knjige o njegovom (ne)izboru za profesora emeritusa nitko nije odgovorio.

Zato ponavljam prijedlog koji sam vam dao prije dvije godine
da po simboličnoj cijeni otkupite 1000 primjeraka knjige o generalu Praljku. Mislim na drugo proširenom izdanju prve knjige... Čin Vaše javne podjele knjiga o generalu Praljku po svim hrvatskim školama, knjižnicama, veleposlanstvima itd. itekako bi značio puno za uzdizanje ponosa u našem narodu. A ponosan narod nitko ne može slomiti.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

<https://bezcenzure.hr/vlad/pismo-predsjedniku-drzave-o-generalu-praljku/>

DALIĆ I MODRIĆ U MOJIM KNJIGAMA, DRAGOVOLJAC.COM.

ZAVRŠNI TEKST: THOMPSON I DALIĆ ZA PONOSNU HRVATSKU

U najnovijoj kolumni Hodak nas podsjeća na Thompsonovu ulogu u obrani ponosa naših ljudi u vrijeme kada su vlasti napadima na njega zapravo ostvarivali zahtjev njihovih gazda koji ne žele ni da čuju za ponos naroda koji ih je razoružan pobijedio i protiv njihove volje stvorio hrvatsku državu:

No naša lijepa Hrvatska slobodarski diše. Milena Zajović u Večernjaku "prosto ne može da veruje" i poručuje: "Komesar za šund Filip Zoričić štiti Pulu od cajki, a devastacija obale mu ne smeta". Sjeća se Milena kako je 2008. Boris Miletić odbio dati suglasnost Thompsonu za koncert u Areni.

Tada je Borisovo obrazloženje "držalo vodu", ali sadašnje Zoričićovo pozivanje na "građanski duh grada" "duboko je malograđansko". Firma s lijepim imenom "Hiljadarka" našla se sad u gabuli. Izgubili lov, a polako i glavu... Samo su htjeli ljudi upoznati s modernijom vrstom poezije, drugim melosima i

ritmovima... Različitosti doprinose zbljižavanju naših naroda i narodnosti. K'o do 1990., ali tada smo se zbljižili "preko nišana".

(...)

I sada, drugovi, neki "komesar za šund" uzima sebi za pravo da nas "maltretiše" pa zabranjuje izvođenje takve popularne narodnjačke glazbe u javnom gradskom prostoru. Samo naprijed Milena! Treba se samo prisjetiti Thompsona kojem je bilo zabranjeno održati koncert u pulsкоj Areni. Tada 2008. zavladala je u Puli prava histerija, valjda od strane ove mase kojoj je firma "Hiljadarka" rasprodala ulaznice za srpske narodnjake. Netko je na fejsu objavio: "Tko je sebi uzeo pravo aplaudirati zabrani Thompsona u Puli, sada ima pravo samo zagristi jezik zbog zabrane narodnjaka u Puli".

Ali Hodaka treba pročitati u cjelini pa taj tekst dajem u Prilozima. S druge strane Hodakovo spomijanje napada na Thompsona te 2008. godine podsjeća nas na tadašnju našu obranu Thompsona: HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

Pismo sa samo nekim od potpisnika dani su u Prilozima. Već ta imena pokazuju zašto sada radim na seriji knjiga o nekim od takvih uglednih Hrvata koji su se stalno borili za očuvanje ponosa hrvatskih ljudi. Prije ovoga pisma pisali smo izravno Thompsonu i javno mu izrazili potporu i našu želju da ga ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se bila razbuktala poslije njegovog iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U tim knjigama iznova dajem i ova i slična pisma koji su ti časni ljudi potpisivali iako su zbog toga znali biti na udaru vlasti. I 2015. je bio novi veliki udar na Thompsona, legendarnu 'Bojnu Čavoglave' i ZDS koji su poslije Memoranduma SANU 2 bili važna karika svima onim kojima je smetala veličanstvena hrvatska pobjeda u Domovinskom ratu. Neposredno prije tog novog napada na Thompsona bi je napad na velikog hrvatskog domoljuba nogometnog reprezentativca Josipa Šimunića. HNS se tada nije snašao, ali uskoro su vatreni preuzezeli na sebe obranu ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda. Zauvijek će biti upamćen

veličanstveni doček srebrnih Vatrenih 2018. uz Thompsonovo sudjelovanja i uloge Dalića i Modrića u tome.

I on i Thompson i danas su na čelu svih onih koji se bore za očuvanje našeg ponosa i dostojanstva.

Ovih dana Dalić iznova pokazuje što znači uputstvo kardinala Kuharića hrvatskim političarima:

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“ (u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.).

A Dalić, kao vođen tom preporukom i danas reagira prema svjetskim moćnicima kada nam je nanesena nepravda:

ZLATKO DALIĆ ODBIO GLASOVATI: RAZOČARAN SAM ODNOSOM FIFE PREMA HRVATSKOJ, GDJE SU NAŠI NOGOMETAŠI?

28. Veljače 2023.

‘Da engleski, brazilske, španjolski, njemački ili talijanski igrači i treneri postižu rezultate poput nas, bili bi itekako zastupljeni u svim izborima. Želim više respekta za nas, za našu reprezentaciju, za naše igrače, pa i za sebe, jer smo s dvije medalje absolutna svjetska senzacija’

Cijeli tekst dajem u Prilozima.

Josip Pečarić

PRILOZI

HODAK: JEFTINA PROPAGANDA JUGONOSTALGIČARA OPET MARŠIRA NA ČELU KOLONE

27/02/2023

Na "akademsko" pitanje možemo li razje**ti Hrvatsku? odgovor je "MOŽEMO!". Ta skupina lijevih aktivista, uz borbu sa smećem, ima sveti partijski cilj: deustašizacija i denacifikacija Hrvatske. Identičan cilj ima i Vladimir Vladimirović Putin u Ukrajini.

K'o biblijska ptica "feliks" iz pepela je izronio Marko Špoljar, lijevo krilo lijevog Jutarnjeg, pa kaže: "Vrijeme je za završni korak u deustašizaciji ulica u Zagrebu!". Marko je zamjena, kao "divka" za kavu, za sustav "umjetne inteligencije ChatGPT". Kako bi rekli u BiH: K'o bajagi je neutralan, ali mu je Tuđman sumnjiv, a Tito prihvatljiv i drag. Vjerojatno se čudi što se u Zagrebu šuti dok Rusija "herojski" razara Ukrajinu i njene "naciste".

Vlast u Zagrebu već šest mjeseci "žmiri" na problem odvoza i razvrstavanje smeća.

To predstavlja svjetski rekord u žmirenju. Čestitam...

Vijećnici iz Medveščaka u praksi su dokazali da povijest u pravilu završava k'o farsa

Probudio se opet i onaj "slobodarski" Zagreb. Kad može Putin, mogu i purgeri! Ivica Granić iz Dubrovnika komentira radosnu vijest kako je vijeće zagrebačke gradske četvrti Gornji Grad, Medveščak, izglasalo da se u fond imena iz kojeg se imenuju javne površine u Zagrebu uvrsti i ime Milke Planinc, bivše visoke dužnosnice Komunističke partije Jugoslavije. Bilo je navodno i drugih prijedloga... Možda da se u taj "fond" uvrsti i Mate Granić, osobni "lekar" drugarice Milke ili kompromisni prijedlog da se još neki trg u gradu nazove po Vladimiru Ranogajcu koji nas je još tamo legendarne 1945. trajno zadužio sa svojim tumačenjem zakona o kaznenom postupku.

Naime, komesar Vlado je za vrijeme tog komunističkog "kolinja" naredio strijeljanje oko 60 narodnih neprijatelja. Da mu savjest bude mirna, nekoliko mjeseci nakon toga digao je optužnice protiv njih. Pokojni "optuženici" su tako imali pravo prigovora protiv Vladimirovih optužnica. Kao što to i danas desetci tisuća ubijenih Ukrajinaca mogu prigovoriti drugom Vladimиру... I takav jedan heroj ima ulicu tamo negdje na Jarunu. Međutim, Marko Špoljar o Vladi Ranogajcu ni bi više divanio.

Vijećnici iz Medveščaka u praksi su dokazali da povijest u pravilu završava k'o farsa. Naša Milka bila je politički komesar najkrvoločnije partizanske brigade, one 11. Dalmatinske. Valjda je sudjelovala i u "legendarnim" pobjadama nad širokobriješkim franjevcima. I tako, dok su odmah nakon rata, bez suda i suđenja, stotine tisuća Hrvata bili ubijeni u komunističkoj Jugoslaviji, sad nasljednici i nasljedovatelji tih krvnika, u ime neke samo njima znane demokracije, traže za te krvnike iz doba komunizma ulice u elitnim zagrebačkim kvartovima.

Gorana Kelam je objavila na fesu vic o Milki Planinc. Skoro pa realan. Kao predsjednica Vlade susrela se s Rolandom Reganom, tadašnjim američkim predsjednikom. Pitala naša Milka Regana imali on kakav hobi. "Naravno da imam. Skupljam kaubojska lasa", odgovorio je Regan. "A gdje ih držite?", znatiželjno će Milka. "Pola u Bijeloj kući, a pola na mom ranču. A koji je vaš hobi?", upita

Regan Milku. "Skupljam političke viceve", odgovori Milka. "A gdje ih držite?", začuđeno će Regan. "Pola u Staroj Gradiški, a pola u Lepoglavi", pohvali se Milka.

'Na rubu pameti'

U ova luda vremena samo nam još nedostaje da nekom padne na pamet ideja pa u ime demokracije zatraži da se proglaši i ulica Sime Dubajića, Milkinog suborca. Naravno, sada je na potezu Marko Špoljar. Progon, ne onih koji su bili ustaše, jer ti ni u snu nisu mogli dobiti ulicu u Zagrebu, nego svih onih koji nisu bili u partizanima. Taj kriterij je već bio u upotrebi neposredno poslije završetka rata 8. svibnja 1945. i za mnoge je bio uteg na vagi između života i smrti. I tako dok se Putin i obračunava s nacistima u Ukrajini, Marko Špoljar, MOŽEMO, 6.Lička, Ivica Ivanišević, Slobodanka, Rada, Rade i ekipa obračunavaju se s onima koji su se od 1941.-45. i od 1991.-95. borili za hrvatsku državu. Zar to nije kao u Krležinom epohalnom romanu iz 1938. "Na rubu pameti?".

Kratka "drugarska" poruka Špoljaru: Marko, ako nisi zadovoljan "sobom", otidi u "predsoblje".

Dolazi vrijeme poreznih prijava i ispunjavanja obrazaca. Netko mi je poslao obrazac koji je za poreznu upravu ispunio jedan Australac. U rubrici da li nekog "uzdržavate", on je napisao: "tisuće ilegalnih emigranata, milijun huligana, stotine tisuća nezaposlenih parazita i iznajmljivača, 100 tisuća kriminalaca u zatvorima, uz to oko 150 idiota u parlamentu i tisuće političara koji to sve toleriraju". Porezna uprava mu je vratila ispunjeni obrazac uz napomenu da je taj odgovor neprihvatljiv. Na to je Australac Poreznoj upravi uzvratio pitanjem: "Koga sam zaboravio navesti?".

Dobra, stara, senilna Europa

Navodno "epohalan" govor Vladimira Putina značio je konačni "zbogom" Evropi. Jel' to shvatila dobra stara senilna Europa? Ponosna na silne ministrice obrane, ljudska prava, snižavanja granica za pedofiliju, parade ponosa, liberalnu demokraciju koja prije sliči na "ploveće kazalište" bez kormilara... Rusija i Kina sve su bliže jedna drugoj, a sad ni Indija, trenutno najmnogoljudnija zemlja svijeta, ne želi osuditi invaziju Rusije na Ukrajinu. Putin je probudio već olinjali i zaspali NATO, a samo zahvaljujući konfuznoj Americi

s Bidenom na čelu, Ukrajina odolijeva, a Europa još ipak drži glavu iznad vode. Bez njih bismo mogli već sada početi učiti ruski.

No naša lijepa Hrvatska slobodarski diše. **Milena Zajović** u Večernjaku “prosto ne može da veruje” i poručuje: “Komesar za šund **Filip Zoričić** štiti Pulu od cajki, a devastacija obale mu ne smeta”. Sjeća se Milena kako je 2008. Boris Miletić odbio dati suglasnost **Thompsonu** za koncert u Areni.

Tada je Borisovo obrazloženje “držalo vodu”, ali sadašnje Zoričićeve pozivanje na “građanski duh grada” “duboko je malograđansko”. Firma s lijepim imenom “Hiljadarka” našla se sad u gabuli. Izgubili lovnu, a polako i glavu... Samo su htjeli ljude upoznati s modernijom vrstom poezije, drugim melosima i ritmovima... Različitosti doprinose zbližavanju naših naroda i narodnosti. K’o do 1990., ali tada smo se zbližili “preko nišana”.

Poezija koje se ne bi posramio ni Karadžić, Mladić, Šljivančanin, a ni Let 3

Što će Hrvatima neki Tin Ujević, Arsen Dedić, Krklec, Krleža, Slavko Mihalić, Dobriša Cesarić, Antun Branko Šimić... Sve su to fosili koji su odavno off. Drug iz “Hiljadarke” i Milena otvaraju nam krmeljave oči. Ova srpska narodnjačka poezija svakom pravom ljubitelju glazbe odmah ulazi u “uvo”. Recimo, prekrasne riječi narodnjaka koje svakog, a napose mlade, kulturno uzdižu idu: “Možeš da me miluješ, možeš da me siluješ, možeš da me ubiješ, svejedno je. Od modrica tvojih plava sam ja, plava k’o oči u gusara. Otvori mi srce, karte na sto. Samo gazi, gazi, gazi me pred svima, jer gde ima krvi, tu ljubavi ima. Svuci me, po svakoj suzi, tuci me. K’o dete kazni me, k’o ženu spasi me. Robinja sam tvoja, ubij me. Robinja sam tvoja, volim te...”.

Poezija je to koje se ne bi posramio ni Karadžić, Mladić, Šljivančanin, a ni Let 3... Ovakvu izvornu “poeziju” čuo sam prvi puta u JNA služeći “narodu” u Bitoli: “Mala moja, bit ćes mi gospoja, jest ćes proju, je**la majku svoju”, ili “Jeb**te vojni referente što me dadne dalje od Dervente”.

I sada, drugovi, neki “komesar za šund” uzima sebi za pravo da nas “maltretiše” pa zabranjuje izvođenje takve popularne narodnjačke glazbe u javnom gradskom prostoru. Samo naprijed Milena! Treba

se samo prisjetiti Thompsona kojem je bilo zabranjeno održati koncert u pulskoj Areni. Tada 2008. zavladala je u Puli prava hysterija, valjda od strane ove mase kojoj je firma "Hiljadarka" rasprodala ulaznice za srpske narodnjake. Netko je na fejsu objavio: "Tko je sebi uzeo pravo aplaudirati zabrani Thompsona u Puli, sada ima pravo samo zagristi jezik zbog zabrane narodnjaka u Puli".

Nijemci su davno postavili kratku i jasnu definiciju turbofolka: "Music fur Idioten". Ali njima je bolje da se ne javljaju. Progresivni svijet se zgraža što njihov Wagner radi u Ukrajini...

Uvedeno je novo pravednije plaćanje lijekova. Sad će pravednici brže u raj.

'Kako odgojiti ustašu?'

Ne znam je li Robert Bajruši možda studirao povijest kod Slaveka Goldsteina ili je završio srednju kumrovečku? Dok cvate "srpski svet", a Vučić bi opet malo "da poseti" Glinu, te dok u komšiluku niču ulice Draže Mihajlovića, naš Roby, u stilu naših pučkih i inih pravobraniteljica, daje besplatne savjete "kako odgojiti ustašu". Roby drobi o ustaškoj mladeži, a Goldstein opet glorificira nezaboravnog i neprežaljenog druga Tita. Kaže da je Tito čovjek koji je primjer klasičnog kontrapunkta. Osnovno znate. Kontrapunkt je kad se dvije melodije tako povežu da se istovremeno izvode i skladno zvuče. Uz komunistički revizionizam u Zagrebu i nadolazeću ulicu Milke Planinc javlja se naš Slavek kako bi svog Tita usporedio, ni manje ni više nego s Georgeom Washingtonom.

Tako on kaže: "Možemo govoriti o njegovim manama(!?), ali bio je osloboditelj". Sad je jasno odakle su se otisnuli u svijet povijesnih znanosti Jakovina, Markovina, Klasić i slični. Skoro da nema ozbiljnije liste ratnih zločinaca, a da se na njih ne nalazi naš (George) Tito, zvan "Osloboditelj". Ne samo osloboditelj, on je bio i istaknuti pravnik (ima drugovi sudija koji se drže zakona k'o pijani plota) povjesničar i vizionar (prije će Sava poteći uzvodno nego će Hrvatska postati država), ali iznad svega bio je moralni uzor.

Prva žena Pelagija Denisova Belousova već je skoro navršila 14 godina kad se udala za budućeg osloboditelja. Ne znam koliko je godina imala supruga Georga Washingtona, ali ju on sigurno ne bi prijavio nekoj tajnoj službi. Naime, u ta sjajna vremena još nije

postojao ljevičarski pojam “zviždac” koji je danas fini sinonim za drukere i cinkere. Tada još ni Pernar nije bio na sceni. “Odzviždaoo” je budući maršal tu svoju drugu suprugu Elzu Kenig koja je streljana kao njemačka špijunka 1937.g u Moskvi. Naime, “osloboditelj” je bio “uverski” demokrat.

Jeftina propaganda jugo-nostalgičara opet maršira na čelu kolone
Jedna država, jedna partija, jedan predsjednik, ali više tajnih službi OZN-a, UDB-a, KOS), više kaznionica (Goli otok, Lepoglava, Stara Gradiška...), ubojstva ekonomске i političke emigracije... Uglavnom, repertoar ovakvih tipičnih ”osloboditelja” kao što su bili Staljin, Hitler, Musolini, Mao ce Tung, Čauševski, koji su kažnjavali zatvorom pričanje viceva, nezaboravan je i zato svatko od njih zaslужuje dobiti u Zagrebu bar jednu ulicu ili trg. Milki ulica, a Titi vratiti trg! Jeftina propaganda jugo-nostalgičara opet maršira na čelu kolone.

Nakon što je otkrio kostodobilice koje je navodno osloboditelj Hitler slao u Jasenovac, naš Slavko ponovno otkriva ”Ameriku”, samo na njegovu žalost prekasno. Prekasno za dva milijuna. Kad je klasičnom vulgarnom diktatoru, kakav je Josip Broz, ponestalo love poslao je tisuće Hrvata, koji nisu stradali u silnim jamama i u zatvorima, na rad u inozemstvo.

Kažu da protiv lopovluka nema pomoći. Mali lopovi rade pod okriljem noći, a veliki pod okriljem moći.

Na žalost, točnu i istinitu dijagnozu Lijepe naše dao je dr. Manfred Dausteer, sudac koji osudio Mustača i Perkovića: ”Hrvatska ne razlikuje dobro od zla. Politička pitanja još rješavaju komunistički funkcioneri, u medijima su tumačenja prepustena bivšim komunističkim propagandistima, a u državnim institucijama odluke donose kadrovi čije su percepcije lojalnosti formirane u zagrljaju partije i UDB-e”. No ipak je važnije da je Sava ipak potekla uzvodno. Zlobnici i dalje tvrde: ”Dok je srca bit će i Croacije, makar u okviru Balkanske federacije”.

I dok pomalo odlazi zima i dolazi ljeto, po šumama i gorama idu čete piromana...

Zvonimir Hodak/direktno.hr

<https://kamenjar.com/hodak-jeftina-propaganda-jugo-nostalgicara-opet-marsira-na-celu-kolone/>

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona

Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da "nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi". S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Neki potpisnici

Akademik Ivan Aralica

Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik

Akademik Smiljko Ašperger

Dipl. Ing. Nenad N. Bach, skladatelj

Mile Balen, književnik

Akademik Slaven Barišić

Prof. dr. sc. Borna Bebek
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
General Miljenko Crnjac
Joško Čelan, novinar i publicist
Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
Prof. dr. sc. don Josip Čorić
Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
Prof. Ante Ćuvalo, Ph. D. - Predsjednik Association for Croatian Studies/ACS
Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj
General Ljubo Česić Rojs
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Čorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u Švicarsloj
Prof. dr. sc. Ante Čorušić
Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik
Akademik Žarko Dadić
Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.
Julije Derossi, književnik
Prof. dr. sc. Goran Dodig
Admiral Davor Domazet Lošo
Dr. sc. Tomislav Dragun
Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja
Prof. dr. sc. Andrej Dujella
Marko Duvnjak, profesor
Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
Ante Filipović, brigadir u m.

Ivan Gabelica, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hoblaj
Fra Mladen Hrkač
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica
Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Josip Jović, kolumnist i publicist
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurić, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Andelko Kaćunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac

Dr. sc. Mario Krnić, docent
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, presjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta Stuttgart
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Prof. dr. sc. Branimir Luksić
Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D., ABOG, LMCC, FLEX, ECFMG
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. Marko Matić
Akademik Slavko Matić
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostar
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Akademik Josip Pečarić
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić

Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Nenad Piskač, književnik
Mr. sc. don Bernardo Pleše
Akademik Stanko Popović
Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
J. Ivan Prcela, urednik i publicist
Prof. Markica Rebić, general u mirovini
Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša
Ivica Relković, publicist
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i
Zagrebačke županije
Fra Nikola Mate Rošić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
general-bojnik Željko Sačić
Marin Sagner, glumac
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije
znanosti i umjetnosti
Prof. dr. sc. Marijan Šunjjić
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Akademik Nenad Trinajstić
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Đuro Vidmarović, književnik i povjesničar
Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Zlatko Vitez, glumac
Dr. sc. Petar Vučić
Dr. sc. Ante Vukasović

Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja

Prof. dr. sc. Ivan Zulim

Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

ZLATKO DALIĆ ODBIO GLASOVATI: RAZOČARAN SAM ODNOSOM FIFE PREMA HRVATSKOJ, GDJE SU NAŠI NOGOMETAŠI?

28. Veljače 2023.

‘Da engleski, brazilska, španjolski, njemački ili talijanski igrači i treneri postižu rezultate poput nas, bili bi itekako zastupljeni u svim izborima. Želim više respekta za nas, za našu reprezentaciju, za naše igrače, pa i za sebe, jer smo s dvije medalje absolutna svjetska senzacija’

Sinoć su u Parizu proglašeni dobitnici nagrade **The Best**, a u izboru tradicionalno sudjeluju izbornici i kapetani svih svjetskih reprezentacija, uz glasove medija te navijača. Hrvatski izbornik, Zlatko Dalić, odlučio je kako ove godine neće sudjelovati u Fifinom izboru.

– Razočaran sam odnosom **Fife** prema hrvatskoj reprezentaciji jer smatram da smo zaslužili veće poštovanje svjetske nogometne organizacije za rezultate koje smo proteklih godina postigli. Jedina

smo reprezentacija koja je prošle godine bila među četiri na Svjetskom prvenstvu te među četiri najbolje u **Ligi nacija**. Šokirali smo cijeli svijet pobjedom protiv najveće svjetske reprezentacije, Brazila, jedini uz Francuze imamo dvije medalje s dva zadnja SP-a. Pobijedili smo Francusku u **Parizu**, Dansku u Kopenhagenu, izbacili Brazil i Belgiju sa SP-a, u 23 utakmice nakon Eura izgubili smo samo dva puta – istaknuo je izbornik Dalić, prenosi web stranica HNS-a.

– Usprkos tomu, pogledajte popis 14 kandidata za najboljeg igrača svijeta – osim sjajnog Modrića, gdje su Hrvati? Ne bih nabrajao pojedince iz drugih zemalja jer zaista imam veliki respekt prema svakom igraču i treneru, ali zar tu nije bilo mjesta za Matea Kovačića koji je postao svjetski klupski prvak i igrao briljantno na SP-u? Nije bilo mjesta za Gvardiola koji je po većini izbora bio i među najboljih 11 na SP-u i u Bundesliga? Zar Livaković nije zasluzio biti ni među pet kandidata za najboljeg vratara nakon svega što je napravio na SP-u?

– Među pet predloženih trenera koje redom izuzetno cijenim su i tri izbornika, ali niti jedan od njih nije izborio i finalni turnir Lige nacija i medalju na SP-u. Uz veliko poštovanje prema uspjehu **Maroka** i njihovom izborniku, u dva međusobna susreta Hrvatska ima remi i pobjedu u utakmici za broncu – dodao je **Dalić**.

– Prisjetimo se i da je po brojkama i po dojmu **Dominik** zasluzio biti najbolji vratar SP-a, a Joško najbolji mladi igrač SP-a. Doživljavam sve to kao manjak poštovanja, a koji sam doživio i u odabiru termina naših utakmica, pa i kvaliteti suđenja koje smo imali tijekom SP-a, posebno u polufinalnoj utakmici. Smatram da je naša reprezentacija i svojim igrama i svojim ponašanjem na terenu i izvan njega zasluzila više poštovanja, istog poštovanja koje mi iz utakmice u utakmicu pokazujemo prema našim protivnicima.

– Da **engleski**, **brazilski**, španjolski, njemački ili talijanski igrači i treneri postižu rezultate poput nas, bili bi itekako zastupljeni u svim izborima. Želim više respeksa za nas, za našu reprezentaciju, za naše igrače, pa i za sebe, jer smo s dvije medalje apsolutna svjetska senzacija. Fifa bi nas trebala više promovirati jer smo pokazali da jedna mala zemlja može konkurirati najvećima, a što je najljepša reklama za nogomet u cijelom svijetu – komentirao je Dalić.

– Zbog svega navedenoga, odlučio sam kako ove godine neću sudjelovati u **izboru**, ali svim dobitnicima od srca čestitam na zasluženim nagradama, a posebno našem Luki na sjajnom četvrtom mjestu, s time da je za mene on uvijek broj jedan – zaključio je hrvatski izbornik.

Večernji list/https://www.vecernji.hr/Hrvatsko_nebo

<https://hrvatskonebo.org/2023/02/28/zlatko-dalic-odbio-glasovati-razocaran-sam-odnosom-fife-prema-hrvatskoj-gdje-su-nasi-nogometasi/>

<https://bezcenzure.hr/vlad/thompson-i-dalic-za-ponosnu-hrvatsku/>

PROGOVORIO O PONUDAMA/IZBORNIK DALIĆ OTVORIO DUŠU: “SAHRANIO SAM OCA I SJEO NA KLUPU. POTOP, NAVIJAČI ZVIŽDE”

12. Ožujka 2023.

Izbornik Zlatko Dalić progovorio je o teškim trenucima nakon poraza od Austrije u Ligi nacija.

Zlatko Dalić, izbornik hrvatske nogometne reprezentacije gostovao je na tribini u Nacionalnom svetištu Majke Božje Bistričke gdje je okupljenima pričao o Vatrenima, teškom porazu od Austrije nakon smrti oca, ali i bogatim ponudama nakon Rusije.

Pred prvu utakmicu **Lige nacija** protiv **Austrije** u osječkom Gradskom vrtu sve je potresla vijest o smrti Dalićevog oca Ivana. Izbornik je po primitku tužne vijesti napustio pripreme reprezentacije i zaputio se u rodno Livno, a samo dva dana kasnije sjeo na klupu Vatreni i doživio težak poraz.

Austrija je slavila s 3:0 i unijela veliku nervozu u hrvatske redove: “Dva dana nakon što sam sahranio oca, sjeo sam na klupu potpuno nespreman. Izgubili smo 3:0, ne mogu opisati koliko je bilo teško, navijači zvižde, činilo se kao potop. Čovjek se, unatoč teškim

trenucima mora izdignuti i ne smije pokleknuti”, kazao je izbornik pa dodao:

“Nakon te utakmice izdigli smo se jer mi je dragi Bog dao snage da se vratim. Porazi te vode na dno, mnogi se ne uspiju izidići, ne samo u sportu, već i u životu. Nikad ne odustati, a nakon toga smo imali 22 utakmice bez poraza. Nikad ne odustati, nikad ne predati jer uvijek netko želi da ti odustaneš”.

Dakako, bilo je riječi i o veličanstvenom uspjehu, osvajanju srebrne medalje na Svjetskom prvenstvu u Rusiji 2018. godine. Malo je tko očekivao Vatrene u finalu, a zasluge za veliki uspjeh idu i Daliću kojeg su uskoro dočekale bogate ponudu na stolu:

“Nakon Svjetskog prvenstva došle su velike ponude i mnogi su me savjetovali da napustim reprezentaciju na vrhuncu i odem za zaradom. Bio sam svjestan da je kod nas kratko pamćenje i da kada izgubim koju utakmicu da će biti najgori, najlošiji, da će sve biti protiv mene”, rekao je izbornik pa otkrio što je presudilo da ostane na klupi Vatrenih:

“No slao sam poruke o našoj zemlji, zajedništvu, da ljudi ostanu u Hrvatskoj. Da sam ja tada otišao za tim bogatim ponudama, kako bi ti mlai ljudi shvatili mene i moje poruke. Rekli bi da govorim jedno, a radim drugo. Ne bih bio vjerodostojan”, zaključio je izbornik.

<https://hrvatskonebo.org/2023/03/12/progovorio-o-ponudama-izbornik-dalic-otvorio-dusu-sahrario-sam-oca-i-sjeo-na-klupu-potop-navijaci-zvizde/>

SLOBINA HRVATSKA

Zvonimir Hodak je svoju zadnju kolumnu naslovio ‘POBIJEDI LI U UKRAJINI PUTIN SLIJEDI NAM NOVA SRPSKA INVAZIJA’

Ali čitajući kakva je RH u njegovom tekstu zapitao sam se treba li Srbima drugačija Hrvatska od one koju imamo sada? Da nisam sam koji tako razmišlja pokazao mi je Vjekoslav Krsnik šaljući mi svoj najnoviji tekst iz čijeg se naslova upravo to i vidi:

ZAGREB JE VIŠE GLAVNI GRAD NEPOSTOJEĆE JUGOSLAVIJE NEGO REPUBLIKE HRVATSKE.

I Mladen Pavković komenitira:

DAN ŽENA UZ LEPU BRENU I JUGOSLAVENSKE ZASTAVE!

<https://bezczenzure.hr/toptema/dan-zena-uz-lepu-brenu-i-jugoslavenske-zastave/>

Ivica Marijačić se zato s pravom pita:

KAKAV TO MORAŠ BITI ČOVJEK DA SE DIVIŠ NEKOMU TKO JE PJEVAO KOLJAČIMA TVOGA NARODA U VOJNOJ ODORI TIH KOLJAČA?

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/34240-kakav-to-moras-bitи-covjek-da-se-divis-nekomu-tko-je-pjevalo-koljacima-tvoga-naroda-u-vojnoj-odori-tih-koljaca>

A sve je to davno najavio nitko drugi nego Slobodan Milošević.
Kako to?

Zapravo on je to najavio svojom čuvenom tvrdnjom:

SRBI SU POVBJEDNICI U RATU, A GUBITNICI U MIRU!

Davno sam upozoravao da on govori istinu ali na svoj srpski način
(LAŽ JE SRBIMA NAJVIŠE POMOGLA U POVIJESTI). Još tijekom rata upozoravao sam da takve tvrdnje treba čitati obrnuto tj.
ono što on govori za Srbe odnosi se na nas Hrvate. Drugim riječima
Sloba je tada najavio poraz Srba u ratu, ali i pobjedu u miru.

Već ovih nekoliko tekstova koje sam spomenuo to zorno pokazuju-
Kako sam svoje upozorenje kako Slobinu poruku treba 'čitati' na
ovakav način često ponavljao pokušavam naći jesam li ga ostavio i u
svojim knjigama. Kada imate preko 150 publicističkih knjiga teško
je to pronaći. Ali ipak sam uspio i pronašao sam u svom govoru na
Osmom stručnom skupu o temi Haaški sud – «Zajednički zločinački
pothvat» – što je to?, Zagreb, 4. prosinca 2009. U svom članku
VELIKI EKSPERIMENT S HRVATIMA? Pišem:

*Hrvatska je bila u Jugoslaviji, dakle u zemlji čiji je hegemon bila
pouzdana poslušnica svjetskih moćnika – Srbija. Poznato je iz
povijesti da Srbi nisu nikada dobili niti jedan rat koji su sami vodili.
Spremni su za ostvarenje ciljeva svjetskih moćnika žrtvovati dobar
dio svoga naroda. Gubitnici u ratu, uz pomoć svjetskih moćnika,
uvijek su pobjednici u miru! Nisu svi Srbi bili zadovoljni takovom
ulogom svoga naroda u velikom eksperimentu s Hrvatima. Srpski
akademik Vaso Čubrilović upozorio je Slobodana Miloševića:
„Ratuj s kim god hoćeš, samo nemoj s Hrvatima jer ćeš taj rat
izgubiti. Slično je Miloševića – izgleda – upozoravao i Milovan
Dilas. Svjetski moćnici nisu mogli ništa izgubiti u prvom dijelu svoga
eksperimenta. Ako Srbi pobjede po prvi put u ratu – odgovara im.
Ako ne, eksperiment ide dalje!*

Danas smo svjedoci o uspjehu tog eksperimenta. A možda je Sloba
samo vjerovao u prosudbi svog akademika. U spomenutom tekstu

sam dao o tom srpskom akademiku iz Wikipedije (na Srpskom): Dr Vaso Čubrilović (14. januar 1897, Bosanska Gradiška - 11. jun 1990, Beograd) je bio srpski akademik i istoričar. Za vreme gimnazijskih dana je postao član organizacije Mlada Bosna. Bio je učesnik u atentatu na prestolonaslednika Franca Ferdinanda 28. juna 1914. godine u Sarajevu. Zbog njegove maloletnosti, sud ga je poštdeo smrtne kazne i osudio na 16 godina teške tamnice, koju je izdržavao u Sarajevu. Posle raspada Austro-Ugarske monarhije, krajem 1918. oslobođen je i odlazi u Srbiju. Po završetku rata, diplomirao, a kasnije i doktorirao istoriju na Beogradskom univerzitetu. Do početka Drugog svetskog rata radio je kao profesor na Filozofском fakultetu u Beogradu od 1930. godine. Na tom mestu, sa kraćim prekidima za vreme rata, ostao je punih 40 godina. 7. marta 1937. objavio je svoje delo „*Isterivanje Albanaca*“. Po izbijanju rata i okupacije Jugoslavije, počeo je da propoveda antinemačku propagandu, odbio da prihvati mesto na Beogradskom univerzitetu za vreme okupacije, pa je zato uhapšen i odveden na Banjicu. Pušten je krajem 1943. godine i ostao je u Beogradu. Po formiranju prve privremene vlade DFJ, kao ugledni naučnik, zauzeo je mesto ministra poljoprivrede (1945). Prestao je biti član Zemljoradničke stranke i prihvatio je liniju NKOJ-a i postao član KP Jugoslavije krajem 1945. godine. Po oslobođenju Beograda, Vaso Čubrilović je postao dekan Filozofskog fakulteta. Takođe je bio i član Komisije za obnovu Univerziteta i komesar za Filozofski fakultet. Po formiranju Vlade FNRJ, Vaso Čubrilović je bio ministar poljoprivrede (1945-1946) i ministar šumarstva (1946-1950) Osnivač je Balkanološkog instituta u Beogradu 1970. i bio je redovni profesor na katedri Istorije Jugoslavije, zajedno sa njenim osnivačem dr Jovanom Marjanovićem. Dobitnik je Oktobarske nagrade i Sedmojulske nagrade.

U prilozima dajem spomenute tekstove da bi mogli odmah i pročitati kako izgleda Slobina Hrvatska.

Josip Pečarić

PRILOZI

HODAK: ‘POBIJEDI LI U UKRAJINI PUTIN SLIJEDI NAM NOVA SRPSKA INVAZIJA’

06/03/2023

Prosječni IQ je negdje oko 97. To je gotovo 60 manje od IQ-a koje su imali, recimo, Stephen Hawking i Einstein. Ovaj potonji nas je razveselio uzrećicom kako su samo dvije stvari bezgranične – svemir i glupost, uz napomenu da za svemir to još nije 100 posto siguran. Jednom je, u trenutku iskrenosti, rekao naš psihiyatral dr. **Herman Vukušić**: “Nema zdravih, ima samo nepregledanih”. Koliko ima hrvatskih povjesničara koji nisu pregledani samo Bog zna. Koliki je prosječni IQ naših hrvatskih povjesničara i onih koji pišu srednjoškolske udžbenike povijesti ocijenite sami, odnosno koliko ih je “nepregledanih”. Već su “pre(o)gledani” **Klasić, Goldstein, Jakovina, Markovina**, a svoj pregled čekaju razni jugo-autori srednjoškolskih povijesnih udžbenika.

Najnovija prijava za taj pregled mogla bi biti i za **Akmadžu** i **Hasanbegovića**. Naime, u Zagrebu je, u okviru Hrvatskog instituta za povijest, održan kolokvij pod nazivom: “Bosanska golgota četnika 1945.”. Gosti su bili srbjanski “istoričari” **Bojan Dimitrijević** i **Nemanja Dević**. Zanima me samo IQ organizatora ovog skupa bez obzira na opće poznate povijesne činjenice. Naime, već nakon kapitulacije Italije u rujnu 1943. četnici **Draže Mihailovića** počeli su najprije tajno, a potom i javno približavanje Titu i komunistima. Zagreb su tako “oslobodile” miješane partizansko-četničke jedinice, naravno u partizanskim uniformama.

Gura li nas se u obnovljeno jugo-bratstvo i jedinstvo?

Tako je partizanski general **Dapčević** jednom prilikom priznao da su u svibnju 1945. partizani strijeljali kraj Maribora oko 30 tisuća ustaša i domobrana, a četnici su, uz asistenciju Engleza, pušteni kući. Klasić zna “znanje”. Aktualni jugo-istoričar **Hrvoje Klasić** je “šokovan” pa

kaže: "Šokantno je da su za istim stolom sjedili oni koji veličaju ustaške zločine nad Srbima i četničke zločine nad Hrvatima i revitaliziraju ih". A onog koji veliča partizanske zločine nad Hrvatima nisu pozvali za stol. Odmah svi na pregled! Uglavnom po Klasiću su četnici i ustaše "dobro surađivali" u Drugom svjetskom ratu. Valjda je po Klasiću ta suradnja išla toliko daleko da su udovice četnika od NDH dobivale mirovine, hranu, lijekove, oružje... Naš "istoričar" valjda "misli" da su onda s tim oružjem četnici napadali njegove partizane. Vjerojatno i onda kad su se pred kraj rata masovno presvlačili u partizanske uniforme nakon obaveznog brijanja... Ma kakav Drugi svjetski rat! Po Klasiću i jugo-povjesničarima to je bio samo bratoubilački rat partizana, ustaša i četnika. Međutim, za to klanje su nakon 8. svibnja 1945. platili isključivo ustaše dok četnici i partizani preko svojih nasljednika i danas primaju "penzije" od RH...

Mirovine, naime, primaju samo oni koji su se borili i izborili za Tuđmanovu Hrvatsku. A epizoda s Hrvatskim institutom za povijest, Miroslavom Akmadžom, Hasanbegovićem, Klasićem te četničkim istoričarima Dimitrijevićem i Devićem samo pokazuje u kojoj smo još mjeri zatrovani vulgarnom ideološkom jugo-propagandom i koliko smo još daleko od izlječenja. Ako uopće jesmo? Možda je to baš put kojim nas se stalno pomalo i tobože neprimjetno gura u neko obnovljeno jugo bratstvo i jedinstvo.

U Koprivnici je trideset metara od policijske postaje eksplodirala eksplozivna naprava.

Policija nije reagirala jer nije bilo dojave građana.

Muškarci opet kleče i mole, narušavaju javni red i mir jugofila, ateista i "progresivnih" liberala. Preglasno mole. **Fred Matić**, inače zvan Punjena ptica, je ponovno u ekstazi. Bio je čvrstog uvjerenja kako je aktivizam u državi za koju se on borio dozvoljen samo za ljevičare i liberalne (npr.: za pripadnike Možemo! Kao **Benčićku**, **Uršu Raukar** i sl.). Nigdje nisam pročitao ni video da "molitelji" urlaju, potežu druge za rukav, ometaju promet, deru se da je pobačaj "civilizacijski domet", leže po pločnicima, lobiraju kod "svojih" istomišljenika u Saboru da galame po medijima i zagovaraju ih... Ljudi samo kleče i mole. Uglavnom, djeluju dijametralno suprotno

od Freda Matića. Po reakcijama na fejsu Fred mnogima ide na “onu stvar”. Koja je to stvar ostaje na Fredu da sam utvrdi. Jednog će dana možda i naš Fred otkriti “sveti gral”...

Kao što je nekadašnji predsjednik RH **Stipe Mesić** dodijelio američkom veleposlaniku **Williamu Montgomeryju** velered kneza Trpimira zbog njegovih zasluga za uvođenje vele-reda, možda ga jednom, ako **Kolinda** opet postane predsjednica, dobije i Fred Matić. Drago mi je da se nakon Splita i Zagreb poklonio našem “velikanu” **Miljenku Smoje**. Smoje to i zaslužuje. **Karmela Devčić** u Večernjaku nas podučava: “Otkud splitski dišpet?” Nastavlja: “Tražila se karta više”. Zagrepčani kuže što je prava kvaliteta. Kad je **Dragan Despot**, pred otprilike godinu dana, postavio na scenu Krležin roman “Na rubu pameti” iz 1938., dvorana na Trgu bana Jelačića bila je poluprazna. Danas, sto metara sjevernije, traži se karta više za “Velo misto”. Očito, svoj istančan ukus žitelji glavnog grada pokazuju tek kad se pojave **Lepa Brena** i Smoje. Nekako je simbolično da će oboje nastupiti u hrvatskoj “komediji”.

Smoje je bio pravi jugoslavenski druker

No vratimo se mi našem Miljenku. Tip je bio stvarno osebujan lik. Danas ga se štoviše podiže na razinu idola. Kao, bio je “naš čovik” koji se rugao vlastodršcima. Ha, ha, ha! Smoje je bio stopostotni režimski novinar i cinker. Ne “žviždač” nego druker. Već sam više puta pisao o tome kako postoji sudska presuda iz koje je vidljivo da je “naš čovik” prijavio miliciji taksistu koji je povjerovao kako je Smoje “naš čovik”. Smoje je bio definitivno jedan od kulturnjačkih stupova tadašnjeg komunističkog režima. U protivnom mu nikada ne bi bilo ni dozvoljeno da napiše i snimi humorističke serije “Naše malo misto” i “Velo misto”. Bio je uvjereni splitski Jugoslaven. Njegov tobožnji “anarhizam” bio je samo jeftina farsa, krinka kako bi humanizirao komunističku jugo-vladavinu. Vlaji su po njemu bili “horde koje su se s druge strane brda spustile u fini, crveni i jugoslavenski Split”. Kad je 26. listopada 1985. došlo do “gužve” na utakmici Hajduk – Crvena Zvezda, uzburkale strasti Splićana “smirivao” je naš Miljenko izjavivši: “Klero-nacionalisti, još bolje fašisti, spremaju se na akcije, ali nisu to Splićani, ti Torcidaši su

opaki, opasni, zadojeni mržnjom, a još i tuku pitomce”(?). Uz ostale kvalitete, bio je i najžešći protivnik skidanju crvene zvijezde s hajdukovog dresa. Godine 1986. ili 85. bio sam na utakmici Hajduk-Dinamo u Splitu. Dan ranije Smoje je otprilike napisao kako je*eš pobjedu protiv ovakvog Dinama, aludirajući na tada “slabu” Ćirinu momčad. Završilo je 4:0 za Dinamo, a junak pobjede bio je, Ćirno otkriće, gluhonjemi **Jozo Bogdanović** koji je dao dva gola. Smoju sam vidio na tribini. Izgledao je kao da su mu upravo javili kako je njegov ljubimac **Tito** umro.

Što se to događa s našim dragim i lijepim Zagrebom? S jedne strane se slavi Smoje, s druge dolazi i glazbeno nas zatupljuje Lepa Brena, s treće beogradski povjesničari dolaze cmizdriti nad “zlom sudbinom” četnika u Drugom svjetskom ratu, pa cajke pune Arenu... Očekuje se možda uskoro i neki moderni balet o **Arkanu**, povratak Tita na sve zagrebačke trgrove, ulice koje nose imena **Milke Planinc**, **Anke Berus**, možda sutra i **Vučića**, **Izetbegovića** mlađeg, **Plavšićke**, **Martića** itd. Sve to u ime novog bratstva i jedinstva koje su Tuđman i njegovi nacionalisti nasilno prekinuli osnovavši i izborivši samostalnu Hrvatsku. Naravno, prije toga “Možemo!” mora riješiti još samo pitanje smeća u gradu... Mislim na ono nacionalističko!

Sjećam se Biljane Plavšić osuđene za ratne zločine u Haagu. S nevinim izrazom lica izjavila je na Haaškom sudu da su na Palama Srbi imali isključivo snježne topove pa su grudama snijega gađali Sarajevo.... E, moj narode...

Pronađen je pravi ključ za izbor dobitnika književnih nagrada: **Jurica Pavičić** ili **Miljenko Jergović**. Tko kaže da “leve treba iti ne” kako lijepo kažu Međimurci? Njih dvoje su istinska djeca **Jagne Pogačnik**. Čeka se samo da na red dođe **Ante Tomić** sa svojim raskošnim antitalentom. Treba samo pogledati sastav žirija. Lijevi narcisoidni paunovi. Hrvatski ljevičari mogu sve, baš k'o i srpski. I **Milorad Dodik** čeka neku relevantnu povjesnu nagradu. Naime, naš Mile, kojeg cijeni i naš predsjednik **Milanović**, proglašio je bosanskog kralja Tvrta Srbinom. Stvarno za nagradu! To je čak zasmetalo i osvjedočenog borca za bratstvo i jedinstvo **Roberta Barjušija**. Znam da ne vjerujete, ali je tako. Toliko jugo-

neandertalaca baulja Lijepom našom da to polako prelazi u političku komediju.

Javljuju kako je vozačica BMW-a stradala kod Karlobaga dok se šminkala upravlјajući autom. Policija je ustanovila da je krivac isključivo ljudski faktor, točnije Max faktor.

Završio je upis "državnih obveznica". Penzići su napokon živnuli. Sad mogu zaraditi od države tri posto na iznos mirovine ako za cijelu tu mjesecnu crkavicu od 200-300 eurića kupe obveznice. Taj mjesec ne trebaju jesti. Račune će platiti za dvije godine kad dobiju od države prinos od tri posto. Ma gdje ćeš bolje prigode za sirotinju da se napokon obogati. Jedna lijepa vijest za sve njih: pojeftinio je BMW X7 za nekih 2000 eura pa im je otvoren put za kupnju državnih obveznica.

Provokatori ne spavaju. Jedan objavljuje: "Ako kupiš državne obveznice za 500 eura, za dvije godine zaradit ćeš 30 eura. Ako kupiš pive u limenci za 500 eura pa kad sve popiješ i odnesesi u otkupni centar limenke, dobit ćeš 35 eura. Dokaz više da su neki nemoralni, a neki imaju dvostruki moral."

Lako je biti nevin kad te nitko neće...

Dokaz da je hrvatsko pravosuđe s posebnim potrebama

Slavica Lukić postavlja zanimljivo pitanje: "Hrvati se radije obraćaju EU tužitelju nego DORH-u. Zašto?" Ako je hrvatsko pravosuđe ono s posebnim potrebama onda je DORH prvi problem koji vapi za solidnom terapijom. Savjet: čuvajte se nepisanih zakona jer s pisanima je lakše. Sjećate se raketiranja Banskih dvora prije trideset godina? Nedavno je DORH završio izvide i sad je potvrđena optužnica. Napad se dogodio 7. listopada 1991. Zna se za događaj, znaju se akteri **Ljubomir Bajić, Slobodan Jeremić, Đuro Miličević, Čedo Kovačević** itd. Sve je jasno, ali procedura traje li ga, traje već tri desetljeća. Zna se odavno da je pravo jedina znanost gdje je procedura podjednako važna kao i sadržaj, ali ipak trideset godina?! Prije će Ljubo, Slobodan, Đuro, Čedo i ekipa otici ne samo u penziju nego u "srpsko nebo" nego li će naše državno odvjetništvo, koje radi k'o mrav, istjerati pravdu na sudu. Mislim da nas samo EU-tužiteljstvo može izvući iz ovog pravosudnog gliba.

Dok smo mi imali svoje principe, oni su imali Gavrila i Sinišu...

Luka Lisjak Gabrijelčić, slovenski povjesničar, potvrđuje ono što ja “tupim” već godinu dana. Ako Putin pobijedi i ostvari svoje interese, najveće žrtve bit će zemlje poput Hrvatske i Slovenije. Vučić već šalje delegate na Hrvatski povijesni institut. On je svoje četnike već rehabilitirao dok mi svoje ustaše i dalje lovimo u svakom kutu. Putin, apstraktno gledano, uređenje granica između Srbije i Hrvatske prepušta Srbiji, a to znači “pomož’ bog junaci”. Srbija se naoružava punom parom, a mi? Uz toliki broj orjunaša, jugofila, partizana i domaćih izdajnika ne piše nam se dobro. Nema više novog Tuđmana. Po Gabrijelčiću, Putinov rat protiv Ukrajine pomno je isplanirani pokušaj obnove imperije.

On kaže: “Ako želimo zaustaviti rat, moramo zaustaviti agresora, a ne prestati pomagati žrtvi....” I Milanović i **Kučan** i **Turk** imaju pomalo utopistički stav. Zaustaviti rat u Ukrajini prestankom slanja oružje Ukrajincima. To je glupost. Rusi su krenuli na sve ili ništa. Prestane li se oružano pomagati Ukrajini, Putin će biti pobjednik, a onda se pripremimo za novu invaziju Srba u Glinu, Vukovar, Knin, Pakrac.... Ovo je možda pretjerana i neugodna analiza, ali po mom mišljenju istinita.

Navodno je predsjednik Milanović negdje izjavio da je Hrvatska sa 74. mesta u korumpiranosti “pala” na 55. mjesto, ali smo to skupo platili.

Zvonimir Hodak/direktно.hr

<https://kamenjar.com/hodak-pobijedi-li-u-ukrajini-putin-slijed-nam-nova-srpska-invazija/>

VJEKOSLAV KRŠNIK

Zagreb 10. ožujka 2023.

ZAGREB JE VIŠE GLAVNI GRAD NEPOSTOJEĆE JUGOSLAVIJE NEGO REPUBLIKE HRVATSKE

Svojedobno je predsjednik Tuđman izjavio da u Hrvatskoj ima najmanje 20 posto ljudi koji nisu željeli slobodno demokratsku Hrvatsku. Razvoj društvenog ustrojstva i političkih opcija pokazao je da je bio duboko u pravu s tim što se taj broj popeo na možda čak 30 posto. Trend odbijanja gole činjenice da je Hrvatska slobodna demokratska država članica svih važnijih međunarodnih organizacija od Ujedinjenih naroda do Europske unije i NATO-a protokom vremena ne samo da je slabio nego je jačao zbog mnogih političkih nacionalnih, socijalnih, kulturnih i drugih čimbenika. To je sve, gledajući u širim okvirima i okolnostima, dugotrajan proces stvaranja hrvatske nacije, dakle ne narodonosno, nego političko pitanje.

Prije šest godina objavio sam knjigu "Prvih 100 notornih hrvatskih Jugoslavena i organizacije pod njihovim utjecajem". U uvodu sam napisao između ostalog; "Centar tog hrvatskog novojugoslavenstva nalazi se u Zagrebu u brojnim glavnim političkim, društvenim, kulturnim, medijskim i drugim institucijama u kojima se kreira nacionalna i državna politika. Uzmimo samo za primjer medije u kojima ključne pozicije, kako u javnim tako i u privatnim medijima, vode novinari i osobe iz komunističkog režima, većinom bivši suradnici Udbe i KOS-a. Eklatantan primjer bio je do nedavno glavni ravnatelj HRT-a Goran Radman, Titov omladinac i posljednji direktor komunističke TV Zagreb kojega je na to mjesto instalirao projugoslavenski Odbor za medije Hrvatskoga sabora (predsjednik Branko Vukšić), a Hrvatski sabor s novojugoslavenskom većinom sastavljenom od Kukuriku koalicije na čelu s SDP-om samo potvrđio. Vodeći tiskovni mediji, neki u 100-

postotnom vlasništvu stranaca nesklonih hrvatskoj državi, također se zalažu, čak otvoreno poput „Jutarnjeg lista“ i drugih izdanja EPH-a za poticanje novog „bratstva i jedinstva“, bilo na političkoj, ekonomskoj, kulturnoj ili sportskoj razini“. Znakovito je da su tu moju knjigu odbilo promovirati čak sedam braniteljskih udruga, među kojima HVIDRA Zagreb, Sisak i "Žene u Domovinskom ratu" u Zadru, u ovom posljednjem slučaju samo dan uoči već zakazane promocije. Naravno iza te zabrane stajao je lokalni HDZ Knjigu je odbio predstaviti svojem gledateljstvu i Velimir Bujanec i to nakon što ju je u njegovoj emisiji pokazao general Željko Glasnović, a voditelj Bujanec najavio da će je predstaviti u nekoj od idućih emisija, što se nikad nije dogodilo.

Prema tome, ono što se događa u posljednje vrijeme s izrazito agresivnim manifestacijama koje promiču i propagiraju tu agendu nije ništa novo. Posljednji popis stanovništva ukazao je na porast takvog trenda. Treba podsjetiti da je na prvom popisu stanovništva 1991. godine u slobodnoj Hrvatskoj bilo 106,041 deklariranih Jugoslavena, da bi taj broj na idućem popisu 2001. godine pao na svega 176 osoba. Od tada taj broj bez obzira koliko je beznačajan konstantno raste. Na popisu 2011. godine kao Jugoslaveni izjasnilo 331 popisanih, da bi na posljednjem popisu 2021. godine čak 942 stanovnika kao narodnost izabralo teritorijalno nepostojeću jugoslavensku.

Treba se zapitati kako je Zagreb nakon tridesetak godina u novostvorenoj hrvatskoj državi postao kolokvijalno rečeno centar "Orjune". Ti novojugoslaveni su se u početku pritajili, ali su sustavno u okviru pshološko-propagandnog rata koji se vodi iz Beograda polako osvajali teren, prije svega u medijskom prostoru i to, kao što je to pokazao slučaj Gorana Radmana, na javnj televiji. Naravno ne treba biti posebno pronicljiv da se utvrdi kako SDP nikad nije raskristio s jugoslavenskom prošlošću pa u ključnim izbornim kampanjama mora dovesti PR stručnjaka iz Amerike da im kaže da su oni Hrvati. Nije međutim problem SDP nego Hrvatska demokratska zajednica koja je još za Ive Sanadera a posebice sada s Andrejom Plenkovićem ideološki skrenula u lijevo. Zato se pojavljuju zahtjevi za vraćanjem trga diktatoru Titu ili imenovanja

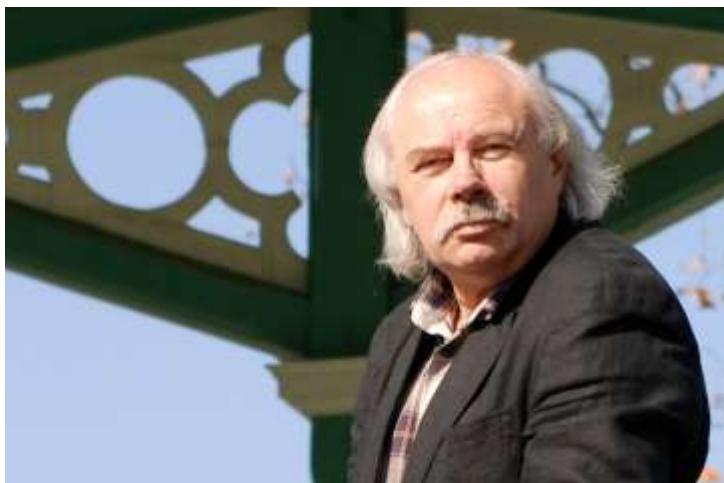
ulica po Milki Planinc sudionici pokolja nad Hrvatima u Sloveniji, gostovanja srpskih da se ne kaže četničkih "istoričara" u Hrvatskom institutu za povijest, forsiranja srbijanskih cajki i harange protiv gradonačelnika Pule koji se usudio uskratiti javni prostor za to "muzičko smeće", te konačno rasprodanih nastupa Lepe Brene u Zagrebu. Ima toga još, ali i ovo je dovoljno da se potkrijepi tvrdnja kako smo svjedoci žestoke novojugoslavenske propagandne ofenzive.

Po Ustavu glavni grad Republike Hrvatske postao je u takvom trendu glavni grad nepostojeće Jugoslavije, jer treba podsjetiti da je jugoslavenstvo, ali u sasvim drukčijim političkim i međunarodnim okolnostima nastalo u Hrvatskoj. U Srbiji ono nije imalo nikakvog utjecaja jer u njoj nije bilo partizana nego četnika za "kralja i otadžbinu" koji su nakon pada Italije jednostavno promjenili znakovlje i s crvenom zvijezdom umarširali u Zagreb. Novi vid jugoslavenstva jer to ne može biti afirmacija hrvatstva je pojava ultra lijevog globalističkog pokreta "Možemo" s udrušama debelo financiranog iz Državnog proračuna. Treba se zapitati kakav je to glavni grad Republike Hrvatske koji pet puta za redom bira za gradonačelnika jednog tobože velikog hercegovačkog domoljuba a u stvari prefriganog jugokomunista s populističkom agendom, a nakon toga ekipu iz "Možemo" s gradonačelnikom bez ijednog dana radnog staža jer se on ne može zaraditi uličarenjem. To se dogodilo jer je na zadnjim lokalnim izborima u glavnom gradu nepostojeće Jugoslavije na izbore izišlo svega 45 posto birača, dok je većina apstinirala jer "ne bih se štel mešat". U takvim okolnostima Tomislav Tomašević je na čelu zeleno-lijeve koalicije uvjerljivo u drugom krugu pobjedio Miroslava Škoru. U toj zeleno-lijevoj koaliciji veći je naglasak na hvaliteljima komunističke totaliterne Jugoslavije nego na branitelje koji su stvarali ovu državu. To je nažalost ne samo u ovom trenutku, nego, kako smo predocili, u kontinuitetu politička slika Zagreba po Ustavu navodno glavnog grada Republike Hrvatske.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/34277-vjekoslav-krsnik-zagreb-je-vise-glavni-grad-nepostojeće-jugoslavije-ne-gre-republike-hrvatske>

DAN ŽENA UZ LEPU BRENU I JUGOSLAVENSKE ZASTAVE!

7 ožujka, 2023

Mladen Pavković

Hrvatskoj su „svi“ ovih dana „poludjeli“ zbog 8. ožujka – Međunarodnog dana žena i gostovanja hit predstave srpskog kazališta Bitfe s predstavom „Projekt Lepa Brena“, koji govori o sramnoj pjevačici koja je u vrijeme velikosrpske agresije podržavala četnike, pa čak se i fotografirala u BiH u njihovoј odori!

Zbog gostovanja Lepe Brene u zagrebačkoj Areni (2019.), na moju inicijativu, protestirali su branitelji i stradalni hrvatskog obrambenog Domovinskoga rata. Došli smo i u relativno velikom broju pred ulaz dvorane, gdje se održavao koncert, čak i sa fotografijama poginulih i stradalih hrvatskih branitelja i civila, ali koncert se ipak održao, i na tom nastupu ova je srpska „primadona“ i tada pjevala „Jugoslovenku“, dok su se na pozornici vijorile zastave i obilježja bivše, propale države. Tražili smo uz ostalo da Brena u Hrvatskoj, ako ništa drugo, a ono nastupa u humanitarne svrhe, ali to

ona nije željela ni čuti, čak je navodno rekla- „Pa, neću ja pomagati hrvatsku decu!“.

Nakon ovog našeg, braniteljskog protesta, Brenu u Zagrebu nije gostovala desetak godina!

Ali, Srbi ko Srbi, ponovno su nam uvalili „Jugoslaviju“ i to preko predstave o Breni za – Dan žena. U Zagrebu i Rijeci je iznimna potražnja za ulaznicama, „svi“ žele vidjeti i čuti srpsku „pevaljku“ koja je uvjereni da smo zaboravili i njezin angažman u vrijeme rata. Najžalosnije od svega je činjenica da u svezi ovog podmetnutog jugoslavenskog projekta, koji čini i razdor među Hrvatima, ne protestiraju razno razne udruge žena, niti njihove „perjanice“, već se vjerojatno i one guraju ispred blagajni da nabave koju ulaznicu, za sebe i svoje najbliže.

Međutim, kad već obilježavamo Međunarodni dan žena, u prvom se redu trebamo sjetiti i majki koje su izgubile svoje sinove, kćeri i najbliže tijekom hrvatskog oslobođilačkog Domovinskoga rata.

Predstavnici sindikalnih organizacija, kojih ima kao „pčela u košnici“, na Dan žena prvo bi trebali položiti vijence i zapaliti svijeće za sve žene koje su poginule tijekom stvaranja hrvatske države. A to još ni jednom nitko od njih nije uradio!

Nu, jadno je i žalosno, što se i u nas taj dan uglavnom pretvorio u „dan muškaraca“, kad se „u to ime“ jede i piće, pleše i zabavlja. A time se zaboravlja i njegov pravi i istinski smisao.

Stoga, ne preostaje nam ništa drugo, nego da poručimo hrvatskim majkama, koje su stradale u srbijanskoj, crnogorskoj i inoj agresiji, na ovaj ili onaj način, – neka je i njima sretan Međunarodni dan žena, tim prije što su one za ovu i ovaku Hrvatsku manje-više dale sve što su imale, pa čak i živote svojih najbližih.

Žalosno je i jedno da se ih i na ovaj dan malo tko sjeti i zahvali za njihovu borbu koja nije i nikada neće prestati!

Mladen Pavković,

predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata91.
(UHBDR91.)

<https://bezczencure.hr/toptema/dan-zena-uz-lepu-brenu-i-jugoslavenske-zastave/>

**KAKAV TO MORAŠ BITI ČOVJEK DA SE
DIVIŠ NEKOMU TKO JE PJEVAO
KOLJAČIMA TVOGA NARODA U VOJNOJ
ODORI TIH KOLJAČA?**

10 Ožujak 2023 19:05

Srpska pevaljka Lepa Brena jest pjevala Arkanovcima u Bosni i Hercegovini koji su okrutno i masovno ubijali Bošnjake, a prije i poslije toga isto su činili i Hrvatima u Hrvatskoj.

To što su je u zagrebačko kazalište došli pozdraviti Stjepan Mesić i Budimir Lončar, razumljivo je. Oni su se proslavili kao hrvatski

izdajnici, prvi tako što je svjedočio protiv Hrvatske u Haagu, a drugi tako što je kao ministar Jugoslavije u UN-u isposlovaо embargo na uvoz oružja napadnutoj Hrvatskoj, onemogućio joj obranu i u Beogradu kao jugoslavenski ministar slavio maskare na Ovčari i u Škabrnji. Kao izdajnici, bili su na istoj strani na kojoj je i Lepa Brena. Ali...

kakav to moraš biti organizator iz Hrvatske da dovodiš zabvaljačicu takvoga kalibra i pedigrea u Hrvatsku,

kakav to moraš biti ravnatelj kazališta da ustupaš prostorije takvoj osobi,

kakav to moraš biti vlasnik zagrebačkoga restorana Tač da s posebnim entuzijazmom služiš i ugošćuješ nju i glumački ansambl iz predstave prepunom nostagije za Jugoslavijom,

kakav to moraš biti tamburaš iz slavonskoga sastava Zlatnik da sviraš i zapjevaš s njom u tom restoranu,

kakav novinar da pišeš laude takvoj osobi i predstavi...

Jasno, moraš biti takav da nisi na ti s Hrvatskom, a jesи na ti s tom opančarskom pevaljakom i sa svime što ona personificira. To je jedini odgovor.

Organizirati, dovesti, ugostiti, pljeskati, nazdravlјati i pjevati s osobom koja je u agresorskoj vojnoj odori pjevala krvnicma Ovčare, Lovasa, Voćina, Široke Kule, Škabrnje, Srebrenice uistinu mogu samo isprani i poraženi ljudi, oni kojima ništa nije sveto. To i nisu ljudi nego kreature jer sve što je njoj blisko, blisko je i njima. Kakva je ta četnička pevljka, takvi su i ti ljudi, i tu nema pogreške.

Ivica Marijačić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/34240-kakav-to-moras-bitи-covjek-da-se-divis-nekomu-tko-je-pjevao-koljacima-tvoga-naroda-u-vojnoj-odori-tih-koljaca>

<https://bezcenzure.hr/vlad/slobina-hrvatska/>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocku te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitaniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: citata: 18597, H-index: 50;

MathSciNet: publikacija: 1349, citata: 6573, H-index: 26;

Scopus: publikacija: 797, citata: 7209, H-index: 37;

WoS: publikacija: 805, citata: 6581, H-index: 34..

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2290. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 195605 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 14538. Na njihovoј listi za zadnju godinu koja ima 200409 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2195. mjestu, a prvi iz RH je 13457.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 20 monografija.

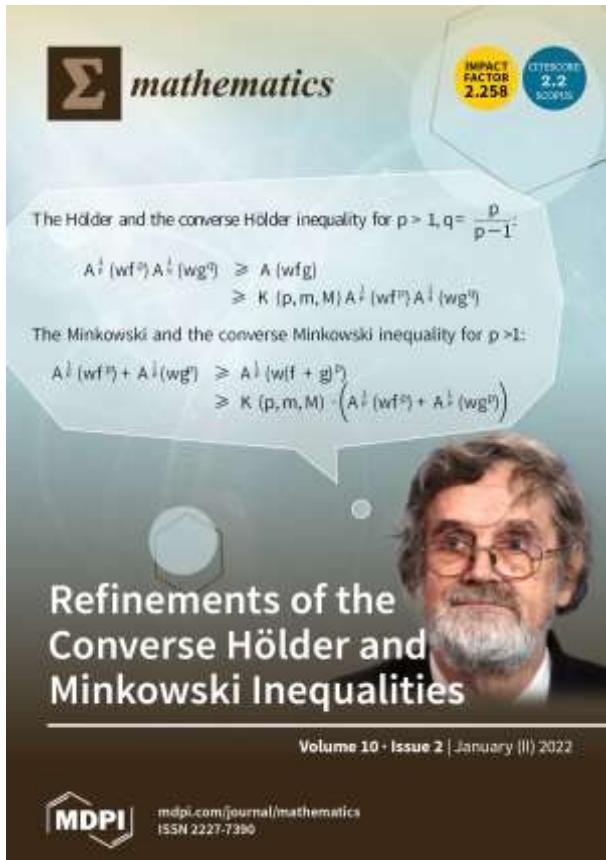
Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijelog svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q2 časopis a bio je i Q1 dok je na Scopusu Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danasa je također Q2 a bio je i Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1/Q2 su prvi i peti). Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je od ove godine na Scopusu. Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavlјivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, *10*(2), 202; doi:10.3390/math10020202

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskan knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemljenakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta zapovijest. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električnavodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*“

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 150 publicističkih knjiga.

24/02/2023.